

Joan Bramsch

Vraja unei clipe

Colectia

Editura ALCRIS

Să cunoști un bărbat frumos, vedetă a televiziunii americane, este visul oricărei fete.

Dar Juliet McLaine reușește din întâmplare, în timpul unei furtuni, să facă cunoștință cu Hans Jablonski, admirat și dorit de milioane de telespectatoare.

Dar ea nu vrea să se lase atrasă într-o legătură pasageră.

"Juliet clipi și își închise apoi ochii, gustând căldura buzelor sale. Sărutul arzător îi întepi bătaile inimii în timp ce un fior îi străbătu tot trupul. Într-o scelipire de luciditate creierul ei înregistră un mesaj: niciodată în viața ei nu fusese sărutată atât de bine".

THE BEST

JOAN BRAMSCH
VRAJA UNEI CLIPE

Coperta : VASILE SOCOLIUG

I S B N 973-9169-06-6

by JOAN BRAMSCH,

JOAN BRAMSCH

VRAJA UNEI CLIPE

Traducere de LULI FILIPESCU

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier literar : TEODOR ATANASIU
Dector : ANGELA VASILE

CAPITOLUL I

O căldură înăbușitoare se abătuse asupra orașului Saint-Louis și nori întunecoși se îngrămădeau pe cer cu o viteză înspăimântătoare. O rafală de vânt mătură brusc străzile animate din centru. Aflat pe marginea trotuarului, un bărbat voinic își reținu pălăria cu mâna înainte de a traversa în grabă până la mașină. Strecură cheia în broască și își ridică ochii spre cer, înainte de a se rezezi în automobilul de un model recent.

— O să plouă cu clăbuci l mormăi el, folosind o expresie a copilăriei lui petrecută în Oklahoma.

Hotărât să aștepte terminarea furtunii înainte de a pleca la drum, își aruncă pălăria pe bancheta din spate, lângă valiza din piele, și-și desfăcu nodul cravatei de mătase. Se așeză mai comod pe scaun și-și trecu mâna prin buclele negre. Apoi degetele lui mângâiară barba care-l împodobește de câțva timp obraji, cu scopul de a-i camufla chipul. Un chip ușor de

recunoscut de la un capăt la celălalt al Statelor Unite și chiar dincolo de frontiere.

Primele picături căzură pe parbriz și bărbatul urmări cu privirea trecătorii care fugeau din calea furtunii spre un adăpost. O femeie blondă și suplă îi atrase atenția. Își scosese hotărâtă încălțăminte în plină stradă și o băgă în servieta de piele. Apoi își acoperi capul cu vesta taylorului și își reluă cursa evitând, de bine de rău, băltoacele care-i ieșeau în cale.

— la te uită, făcu bărbatul văzând-o că se îndreaptă ținută spre mașina lui, cu capul mascat de vestă.

Cu un gest iute, întinse mâna și deschise portiera o fracțiune de secundă înainte ca femeia să încerce să introducă cheia ei în broască. Se repezi în mașină și se așeză pe scaun, fără să-și descopere încă fața.

— Oh, la, la ! exclamă ea. Mi s-au făcut praf ciorapii.

Un surâs apăru pe buzele frumos desenate ale bărbatului care aruncă o privire admirativă picioarelor ispititoare ale vecinei sale.

Degetele fine ale necunoscutei deschiseră cu nervozitate servieta din piele. Ușurată, privi prețioasa încălțăminte pe care o pusese la adăpost, își îndreptă spatele și își scoase capul din vesta learcă de apă. Un profil agreabil și o cascadă de bucle blond roșcate se iviră pe neașteptate.

Abia atunci tânăra își întoarse capul și descoperi frumosul chip al bărbatului cu privirea întunecată și întrebătoare. Ochii mari și albaștri nu părură speriați, dar își trase cu o mână nervoasă fusta peste genunchi și exclamă :

– Aș dori să știu ce căutați în mașina mea !
Vorbise cu o voce melodioasă care nu-l lăsa indiferent pe vecinul ei. Acesta surâse.

– Dumneavoastră vă aflați la mine, dacă nu vă supărați. Mașina dumneavoastră este parcată puțin mai sus pe această stradă și dacă nu abuzez...

Avu un surâs amuzat care-i descoperi dinții albi și scilpitori, în timp ce ea îi răspundea confuză.

– Vai, m-am înșelat ! Regret...

– Nu e cazul să regretați, spuse el pe un ton liniștit. Poate e șansa vieții mele...

Fără îndoială obișnuită cu acest gen de declarații din partea bărbaților, tânăra îl cântări din priviri. Ceva i se părea cunoscut, familiar. Expresia ochilor... Surâsul cuceritor... Da, îl mai întâlnise. Dar unde ?

Ridică ușor din umeri. Nici nu putea fi vorba să părăsească acest adăpost înainte de sfârșitul furtunii – o adevărată dezlănțuire a naturii... Dacă nu cumva o obligă el... Li adresează un surâs care-i luminează chipul agreabil în formă de inimă. El își reține respirația când ea se apleacă și-l întrebă pe o voce melodioasă, examinându-i trăsăturile bronzate :

— Am impresia că ne-am mai întâlnit undeva.

El râse, într-un fel care o încălzi, și îi făcu șmecherește cu ochiul.

— N-ar fi trebuit ca eu să flu cel care pune o asemenea întrebare ?

Ea se îndepărtă și-și așeză mai bine servieta în brațe.

— Trăim într-o epocă în care femeile și-au câștigat libertatea, răspunse ea cu vioiciune. Și sincer am impresia că v-am mai văzut undeva. Da. Imi amintesc ochii... și părul ondulat...

Își încruntă sprâncenele.

— ...Dar nu-mi aduc aminte deloc de barbă... N-ați vrea să-mi reamintiți numele dumneavoastră ?

— Cu plăcere. Dar cu condiția să mi-l spuneți pe al dumneavoastră.

În fond, aflându-i numele, această tânără nu va fi în stare să spulbere misterul activității lui trecute. Barba îi modificase în mod radical înfățișarea. Iar această încântătoare necunoscută părea foarte interesantă. Politicoasă... dar tenace. Și foarte atrăgătoare, chiar dacă era udă leocărcă.

Îl studie sâni provocatori pe care bluza udă din mătase îl pune în evidență. Ea îi urmărise privirea și se grăbi să-și strângă vesta la piept. Apoi scotoci într-un buzunar.

— Poftim, făcu ea întinzându-i o carte de vizită îndoită și udă.

„Juliet McLane. Profesoară de pian și consultant de specialitate.”

Fără să scoată vreun cuvânt, el își strecură mâna în buzunarul interior al vestonului bej, impecabil croit, și scoase un portofel subțire din piele roșcată. Cu degetele lui lungi luă o carte de vizită și i-o întinse vecinei saie.

Ea îi observă unghiile perfect manechiurate. Un asemenea rafinament nu stătea în obiceiul bărbaților din Saint-Louis și studiindu-i plină de curiozitate cartea de vizită ajunse la concluzia că venea probabil din New York.

„Hans Jablonski – Scriitor și cineast – Filme documentare.”

Ea îi aruncă o privire întrebătoare :

– El ? făcu el ridicând dintr-o sprânceană. Vă așteptați poate să-l vedeți pe Errol Flynn ?

Ea râse nervos și plecă ochii spre cartea de vizită.

– Pe legea mea, mărturisi ea, puțin jenată de alura lui de seducător, îi semănați foarte mult...

Un deget îl ridică bărbia. Avu impresia că-i stă inima în loc sub privirea intensă a ochilor negri.

– Da, domnișoară McLane. Și vă asigur că mă simt la înălțimea reputației lui...

Răsuflarea lui caldă îi atinse fruntea și se simți fremătând la ideea vieții tumultuoase a celebrului actor de cinema : petreceri fastuoase,

baruri de noapte, femei fatale în blănuri scumpe...

— Mi-am jucat rolul perfect în echipa de baschet din Tulsa, spuse el cu o voce catifelată, pe un ton confidențial.

Ea râse ușor.

— Scuzați-mă, răspunse, tulburată de imaginiile apărute ca rod al imaginației ei bogate.

Mâna mare a necunoscutului îi mângâie obrazul. Juliet simți că roșește iar Hans Jablonski rămase fascinat de pielea ei catifelată și de transparența tenului.

— Nici o problemă. Nu e prima oară când sunt comparat cu Errol Flynn și găsesc asta des'ul de măgulitor.

Degetele lui mângâietoare erau într-un mod ciudat liniștitoare și Juliet continua să se întrebe : cine o fi bărbatul ăsta ? Numele lui nu-i spunea nimic. El o contempla cu un surâs atât de promițător încât dori să știe mai multe despre persoana lui.

— Și despre ce scrieți, domnule Hans Jablonski ? se interesă cu vocea ei melodioasă.

Un surâs apăru pe buzele lui frumoase. Un surâs pe care Juliet îl consideră drept cel mai sexy din lume.

— Asta numai cei apropiați o știu : soția mea, părinții mei, cel mai bun prieten.

Ar fi vrut să n-o mai privească atât de insistent.

— Soția dumneavoastră ? îngăimă ea, simțind o împunsătură în inimă.

Ah, ar fi trebuit să bănuiască : cu excepția celor care erau celibatari înrăiți, toți bărbații cu adevărat seducători erau ocupați ! Și își imagină frumusețea de femeie pe care Hans Jablonski o alesese drept soție. Adunându-și toate forțele, Juliet căută să se smulgă din fascinația privirii sale, având certitudinea că trebuia să-l părăsească fără întârziere pe acest bărbat, indiferent dacă mai ploua sau nu, ca să scape de sub influența farmecului său. Dar el o ținea... cu degetele lui de catifea.

Cu degetul mic îi mângâie buzele pline.

— Niciodată n-am avut o soție, murmură el.

Focul care-o cuprinsese pe Juliet de când o atinsese, se intensifică la aceste cuvinte, în timp ce furtuna se dezlănțuia în rafale, rupând-o de lume. Simți cum atenția lui Hans se îndreptă asupra buzelor ei senzuale și se tulbură. O s-o îmbrățișeze dacă nu punea repede capăt acestor manevre...

Juliet primise o educație severă de la mama ei, foarte rigidă în principii și reuși, printr-un mare efort de voință, să-și întoarcă capul. Cu o voce neutră, reluă :

— Scrieți de mult timp ?

„Această fată nu este numai bine crescută, dar este totodată rezervată și... prudentă” își spuse el.

Se îndepărtă de ea și îi surâse.

— Dintotdeauna... dar numai de curând m-am lansat ca profesionist.

— Și înainte ce făceați ?

— Îi privi din nou cu multă atenție frumosul lui chip în căutarea unui indiciu oarecare. Ochii. Da, cunoștea această privire. Și înainte ca el să-i poată răspunde la întrebare, strigă nerăbdătoare :

— Sunt sigură că v-am mai văzut undeva. Îmi amintesc totdeauna ochii oamenilor, și ai dumneavoastră sunt atât de expresivi !

El se mulțumi să surâdă, iar ea scoase un suspin exasperat.

— Îmi veți răspunde, da sau nu ? insistă ea.

Hans Jablonski avea un simț ascuțit al umorului și adora glumele. Savură pentru o clipă situația, delectându-se la vederea ochilor mari și albaștri care luaseră o expresie rugătoare ; știind totodată că n-o va mai putea duce cu vorba mult timp. Și lucru ciudat, dorea ca ea să-i cunoască adevărata identitate. Era contrar obiceiurilor lui, dar simțea în mod confuz că secretul său va fi în siguranță în mâinile Julietei.

— Atunci ? reluă ea.

El se înclină și se făcu că vrea s-o i-a în brațe.

— O să vă furnizez un indiciu, anunță el cu o voce insinuantă.

Alarmată, ea se crispă.

— Nu... Așteptați un minut.

Încruntându-se, el îi aruncă o privire ofensată.

– Doar nu vroiam să vă violez, Juliet.

Trebuî să se rețină ca să nu adauge „cel puțin nu încă” și îi fu greu să facă pe seriosul în timp ce o întreba, cu o lumință malițioasă în priviri :

– Ce fel de bărbat mă credeți ?

– Cum aș putea ști ? Abia v-am întâlnit.

– Dar aveți impresia că mă cunoașteți, nu-i așa ?

Ea ezită.

Fără voia ei, simți că-i vine să surâdă când el o cuprinse în brațe și-i șopti :

– Destindeți-vă și lăsați să vorbească doar simțurile. Indiciul pe care mi l-ați cerut, îl aveți la îndemână. Chiar în acest moment.

Ea rămase nemișcată în brațele lui, cu fața la două degete de barba bogată. Își spărgea capul, nu alta. Un indiciu ? Care ? La ce-o fi făcut aluzie atât de misterios ?

El se înclină ușor. Nu rămase insensibilă la atingerea mătăsoasă și caldă a bărbii negre ; o trecu un fior. El surâse, cu fața ascunsă în părul ei, încântat de a constata că ea tremura de emoție în brațele lui. Îi asculta respirația precipitată, în timp ce ea încerca să-și păstreze calmul și sângele rece. Pe nesimțite el o atrase mai aproape de trupul lui cald și adăugă imediat un element în plus portretului psihologic pe care și-l făcuse în minte despre Juliet : o tânără fată cu curiozitatea veșnic trează, căreia îi plăcea să

meargă până la capăt. Surâsul său se accentuă, gândindu-se că ea își păstrase farmecul misterios al adolescentelor.

— Dulce Juliet, murmură el, ghiciți cine sunt ? Spuneți-mi, la ce vă gândiți în acest moment ?

Ea își încheștă dinții și încercă să se concentreze. Acest bărbat n-a mai strânsese niciodată în brațe, ar fi ținut minte. Dar o mai privise. De asta era sigură. O privise și ea avusese senzația tulburătoare că se topește sub privirea lui neagră și cuceritoare.

La această constatare, inima începu să-i bată în galop și încercă cu disperare să se stăpânească. Hans Jablonski respira însă cu un calm neobișnuit. Ea și ridică ochii spre el ; o privea cu un aer liniștit. Ca și cum aștepta de la ea răspunsul cel bun. Fără să scoată vreun cuvânt... Vocea lui. Îi auzise deja vorbind. Da, cunoștea inflexiunile grave și melodioase, pline de senzualitate. Avea o voce cultivată, de profesionist. O fi cântăreț ? Era obișnuit cu microfoanele ? Prezenta emisiuni la televizor ?

Descumpănită, inspiră profund și nările ei delicate fremătară, dintr-odată în alertă. Strângându-se la pieptul lui, îi simți mirosul pielii. Surâsul lui Hans Jablonski se lărgi, dezvelindu-i dinții sclipitori de albi. Imposibil să se înșele asupra parfumului scump care o învăluia.

— „Parfumul depărtărilor” murmură ea visătoare.

— Parfumul invingătorilor, continuă el. Proaspăt, îmbătător, senzual. Femeia care îl simte, nu-l va uita niciodată pe bărbatul care folosește „Parfumul depărtărilor”.

Recita integral textul publicitar bine cunoscut. Ochii intunecați se opriă asupra ei, strălucind malitioși, și ea simți un fior străbătând-o din cap până în picioare. Hans Jablonski era un manechin vedetă, bărbatul spoturilor publicitare pentru faimoasele produse de cosmetică masculină.

— Oh... Sunteți acel bărbat !

El râse vesel și cu un gest ștrengăresc îi ciufuli părul.

— Bravo, scumpă Juliet cu ochii cei mai albaștri din lume !

Sub privirea lui ea încercă aceeași senzație tulburătoare pe care o resimțea de câte ori urmărea publicitatea făcută de el pentru gama acestor produse.

Surprinsă, păstră tăcerea, abia îndrăznind să respire.

— În prezent, continuă cu vocea lui caldă și învăluitoare, înțelegeți de ce port barbă. Mi-am găsit un domeniu nou de activitate, în care visăm de mult să lucrez...

Se apropie de ea și pe un ton confidențial, încheie :

— Promite-mi că nu imi veți dezvălui nimănui secretul.

Juliet se redresă, nedezipindu-și ochii de pe el.

— Pot să vă promit dacă doriți... Dar dacă continuați să folosiți acest parfum, aveți mari șanse să fiți recunoscut. Amintiți-vă : Femeia care îl simte, nu-l va uita niciodată pe bărbatul care folosește „Parfumul depărtărilor” ! Chiar dumneavoastră ați spus-o.

El îi dădu drumul din îmbrățișare, surâzând. Privind brațele care o cuprinseseră, ea adăugă :

— Oricare femeie pe care o veți îmbrățișa va ghici secretul dumneavoastră... Și categoric, mult mai repede decât mine !

— Nu mă gândisem la asta, făcu el perplex, înainte de a izbucni în râs. Știți, în mod cu totul natural am adoptat „Parfumul depărtărilor” de la început când am filmat pentru acest spot publicitar. De altfel era indispensabil în relațiile publice pe care le întrețineam ca reprezentant al acestei firme... Dar aveți dreptate. Trebuie să-mi schimb parfumul. Ah ! Juliet, mă puteți ajuta să-mi aleg un altul.

„Ce voce irezistibilă” își spuse ea, subjugată de inflexiunile mângâietoare. Scutură din cap și buclele ei mătăsoase părură că dansează în penumbră. Hans adăugă calificativele „încăpățânată dar sinceră” la portretul psihologic deja bine creionat.

— Nu, nu eu, declară ea solemn. Este imposibil. În ochii mei veți fi întotdeauna bărbatul care simbolizează „Parfumul depărtărilor”.

— Adevărat ? exclamă el, fără a-și putea stăpâni în întregime râsul.

„Cât este de serioasă” își zise el, atins de evidenta ei sinceritate.

Juliet își dădu seama dintr-odată de subînțeleșurile pe care le cuprindea răspunsul ei și roși până la rădăcina părului. Hans adăugă „timidă și adorabilă” pe lista calităților... sau defectelor ?

O luă din nou pe Juliet în brațe și își îngropă fața în părul bogat cu miros de flori.

— Ce vă neliniștește, dulce Juliet ? Tocmai mi-ați făcut un compliment minunat. Vă cred... și-mi voi aminti întotdeauna aceste cuvinte.

Cu vârful degetelor începu să-i mângâie ceafa și ea simți un fior cald și delicios parcurgându-i trupul.

— Aș vrea să vă revăd, murmură vocea de catifea. Aș dori să fac cunoștință mai îndeaproape cu dumneavoastră, Juliet.

Ea își ridică capul și fixă incredulă frumousul chip care îi părea acum atât de familiar, de când îl recunoscuse pe bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

— Cu mine ? Dumneavoastră ? Imposibil. Glumiți !

O privi lung și clătină din cap.

Juliet rămăsese în brațele lui și el nu avea nici un chef să-i dea drumul. Citi uimirea în ochii mari albaștri. Sigur, nu avea nici o pretenție și nici nu se credea irezistibil, dar experiența îl învățase că multor femei le venea greu să vadă în el un bărbat obișnuit. Ele îl luau drept un

erou. O creatură de basm. În trecut știuse să profite de asta. Ii plăcuse să se joace cu sentimentele femeilor. Dar azi nu mai era cazul. Dorea cu adevărat s-o cunoască mai bine pe Juliet.

— Vorbesc serios, Juliet. Vă asigur.

Pierdută, ea își lăsă ochii în jos și-și privi ciorapii cu firele duse. Cu pantofii puși pe servietă, se simți nedorită ca Cenușăreasa după miezul nopții ; căută cu febrilitate motive plauzibile ca să nu-l mai revadă pe acest bărbat a-trăgător.

— Tocmai mi-ați spus că sunteți gata să vă lansați într-o nouă carieră. Eu muncesc nebunește cu lecțiile mele de muzică și cu școlile din apropiere care îmi cer sfatul asupra conținutului cursurilor. Programul meu este atât de încărcat încât practic nu ies nicăieri. De fapt, n-am ieșit niciodată cu... Nu se vede ?

El se mulțumi să suradă, fixându-i chipul.

— Este... nici nu poate fi vorba, murmură ea, cu senzația că o să se piardă în privirea lui.

Juliet vru să închidă ochii ca să-și ascundă tulburarea pe care o trezise în ea și pe care, probabil, el o observase. Dar constată că-i este de-a-dreptul imposibil să nu mai privească acest chip seducător, încadrat de barba neagră.

Dintr-o elipă în alta se va trezi din visul acesta ciudat și dorea să savureze toate detaliile, cât mai avea timp, pentru a-și le fixa mai bine în minte printre cele mai nebunești născociri ale imaginației ei.

Hans o observa, încercând să descifreze mesajul trăsăturilor ei expresive. Oare dorea ea cu adevărat să-l respingă sau era mai experimentată decât părea și perfect capabilă să-și mascheze un „da” sub o falsă modestie ? Oricum el nu era bărbatul care să ia un „nu” drept un răspuns acceptabil. O să descopere fără întârziere adevărul, folosindu-și tot farmecul.

Juliet își plecă în sfârșit ochii. Un surâs resemnat apăru pe buzele lui Hans. Era însă o manevră. Tuși ușor, iar ea își ridică capul și-și încrucișară privirile.

— Dacă nu mai vreți să mă vedeți, dulce Juliet, n-o să-mi refuzați desigur o mică sărutare de adio ?

Fascinată, ea nu protestă când el o luă din nou în brațe. Se aplecă spre ea, îi surâse tandru și îi atinse cu un sărut ușor nu gura, după cum se aștepta ea, ci obrazul stâng, pe care-l simți foarte rece.

Buzele lui întârziară pe obraz, înainte de a cobori lent spre bărbie și apoi pe gât. O simți fremătând de emoție ; atunci gura lui atotștiutoare urcă ușor spre celălalt obraz, pe care-l găsi fierbinte. Cuprins de pasiune îi sărută lobul minuscul al urechii. Juliet scoase un geamăt pe care el îl înăbuși lipindu-și buzele de ale ei.

Juliet clipi și își închise apoi ochii, gustând căldura buzelor sale. Sărutul arzător îi întebăta inima în timp ce un fior îi străbătu tot trupul. Într-o sclipire de luciditate creierul ei

inregistră un mesaj : niciodată în viața ei nu mai fusese sărutată atât de bine.

Hans Jablonski tocmai recurgea la una din tehnicile cele mai subtile ale repertoriului său variat. Gura lui își accentuă presiunea și cu vârful limbii o făcu pe Juliet să-și întredeschidă buzele. Era hotărât să o sărute până când fata nu va mai ști pe ce lume e.

Făcând asta se simți pe neașteptate cuprins de un cludat fior, iar bătăile inimii i se accelerară. De data asta nu mai rămăsese rece în fața noii sale cuceriri.

Dintr-odată, degetele tremurătoare ale Julietei se ridicară spre umerii lui. Apoi îi cuprinseseră ceafa începând să-l mângâie senzual. El fremătă sub această mângâiere neașteptată.

Cu răsufierea tăiată, sfârșiră prin a schimba sărutări pasionate, în timp ce afară furtuna scădea în intensitate și ploaia înceta puțin câte puțin.

Gâfâind tulburați, strânși unul în celălalt, se simțeau incapabili să vorbească și încercau în van să-și stăpânească bătăile inimilor și să-și controleze respirația. Parcă fuseseră amândoi dintr-odată fulgerați de patimă.

Fără a rosti vreun cuvânt, Juliet se aplecă și-și luă servieta așezată la picioare. Când deschise portiera ca să iasă, o atingere ușoară a mâinii lui Hans pe brațul ei o opri din gest. Își întoarse capul spre el, ca fermecată, și citi în ochii lui aceeași incântare.

— O să vă telefonez mâine, Juliet, îi spuse el cu o voce răgușită de emoție.

Ca să nu rupă vraja, ea se mulțumi să aprobe din cap. Dar odată ieșită din mașină, murmură :

— Da. Telefonați-mi, Hans.

El o urmări din ochi în timp ce ea se îndrepta cu pași lenți spre mașina ei, parcată puțin mai încolo și o văzu demarând pentru a se pierde în aglomerația circulației.

Nici el, nici ea, nu remarcaseră că uitase să-și pună pantofii.

CAPITOLUL II

O oră mai târziu Juliet lenevea într-o baie înspumată și parfumată. Retrăia cu pasiune momentele întâlnirii ei cu acel bărbat neobișnuit.

— Ce sărutare! murmură ea cu jumătate de glas, la amintirea buzelor arzătoare, atotștiutoare.

leși cu regret din cadă și își înfășură corpul suplu și frumos modelat într-un halat de baie alb, pufos. Ora actualităților se apropia și se îndreptă mașinal spre televizor.

Muzica antrenantă a spotului publicitar al gumei de mestecat Hollywood îi ajunse la urechi când se instalează comod pe canapea. O secundă mai târziu, bărbatul „Parfumului depărtărilor” își făcea apariția zilnică pe ecran. Ochii lui negri și expresivi, împodobiți de gene lungi și sprâncene bine desenate, păreau fixați asupra ei — numai asupra ei — și ea tremura de emoție, atinsă în adâncul sufletului.

Suspina imediat și se redresă. Acest bărbat făcea, în aceeași clipă, să bată inimile cel puțin a unui milion de femei. La ce bun să se legene

în iluzii deșarte ? Probabil nu-l va mai revedea niciodată pe Hans Jablonski...

Totuși, se simți incapabilă să-și desprindă privirile de pe chipul aflat în prim plan pe ecran. Fața unui bărbat energic, cu trăsături regulate, puse în valoare de o tentă de bronz. Părul era negru, ondulat, cu reflexe strălucitoare. O frunte netedă, un nas drept, poate puțin mai mare în raport cu canoanele clasice ale frumuseții, cu o mică cocoașă la mijloc. Juliet se încruntă. Bărbatul „Parfumului depărtărilor” avusese nasul spart de la vreo încăierare din tinerețe ? cu aerul lui cuceritor, el ieșise precis învingător în ciuda acestui accident...

Nu avu timp să-și imagineze mai mult. Trăsăturile din prim plan dispărură, lăsând loc aceleiași chip, la scară mult mai mică, de data asta însoțit de un piept mușchiulos, teribil de atrăgător.

Juliet își continuă visarea : Hans Jablonski fusese el îmbrăcat când o luase în brațe în mașină, dar o ținuse destul în brațe și o strânsese suficient de tare... ca ea să îi simtă pieptul athletic și șoldurile mușchiuloase...

Sonoria telefonului o făcu să tresară și se ridică cu regret să răspundă. Cine-o fi chemând-o la ora asta ? Sigur nu acel bărbat de la care nu-și mai putea lua gândurile. Dacă o sărutase, era fără îndoială fiindcă dorise să-i facă ei plăcere ; sau pentru a o putea compara cu miile de femei pe care le ținuse în brațele lui

de seducător. La gândul ăsta, simți ca un cuțit în inimă. Ajunsă la aparat, inspiră profund înainte de a ridica receptorul. Nu-și putea permite să răspundă pe un ton morocănos nici elevilor ei, nici părinților lor.

— Alo ? făcu Juliet cu vocea ei melodioasă.

— N-am putut aștepta până mâine ca să vă sun.

Era el ! Inima o luă razna, dar ea rămase mută din cauza surprizei. —

— Juliet ? Mă auziți... Doamne, a închis !

— Nu, Hans, strigă ea repede. N-am închis. Eu... eu mă gândeam la altceva.

— Juliet, vroiam să mă asigur că ați ajuns cu bine acasă... Trebuie neapărat să faceți o baie caldă, riscați un guturai zdravăn.

Ce voce învăluitoare ! Ar fi putut s-o tulbure citindu-i și din cartea de telefon ! Încercă să-i răspundă pe un ton cât mai indiferent.

— Da. Chiar asta am făcut.

— Adevărat ! Sper că telefonul meu nu v-a sosit din cadă. N-ați răspuns imediat...

— Nu. Am avut timp să-mi pun hufatul... Mulțumesc, domnule Jablonski. Și la revedere.

Se grăbea să închidă. O deranja și i se părea penibil să fie atât de sensibilă la farmecul unui bărbat. Tulburarea ei îi amintea în mod dureros de sentimentele pe care le încercase când se îndrăgostise de un student a cărui inimă nu era liberă ; și apoi când fusese curtată de un coleg care o lăsa indiferentă. În plus, Hans Jablonski

nu căuta decât să se distreze cu ea. Nu avea intenții serioase, era sigură de asta. Ce interes ar putea avea bărbatul „Parfumului depărtărilor”, ca să frecventeze o muziciană din Saint Louis ? Ce reprezenta ea în ochii lui, decât o aventură dintr-o seară ploioasă ?

— Așteptați, Juliet ! Nu-mi închideți în nas. Doresc să vă vorbesc.

Sinceritatea acestor vorbe o mișcă, dar se forță să râdă. Acest bărbat își încerca din nou farmecul asupra ei.

— Da, răspunse ea. Ce mai este ?

— Scuzați-mă că insist... Îmi spuneți acum că ați îmbrăcat un halat... Asta vă permite să-mi mai vorbiți câteva clipe, fiindcă nu vă e frig.

— De ce ?

— V-am spus-o deja. Doresc să facem mai îndeaproape cunoștință. Nu vreți să mă credeți ?

Ea ezită, atârnată de această întrebare directă. Cu franchețea ei obișnuită, îi răspunse.

— Mărturisesc că mi-e greu.

— De ce, dulce Juliet ? Sunt sigur că putem ieși ca doi prieteni și să ne simțim foarte bine împreună.

— Ce prieteni ? repetă ea pe o voce nesigură, fiind conștientă de asta.

Nemulțumită, își strânse halatul pe ea.

— Da, ca prieteni, sau mai mult... dacă avem noroc, răspunse vocea senzuală a bărbatului.

— Mai mult ? Dumneavoastră cu mine ? Oh, este imposibil !

Cuprinsă de ameteală, își închise ochii și-și ținu respirația. Se simțea atrasă în mod irezistibil în plasa bărbatului „Parfumului depărtărilor” și căuta din toate puterile să-i reziste.

– Nimic nu e imposibil, Juliet... E chiar o probabilitate, murmură vocea caldă la urechea ei.

Ea nu răspunse și el trase o înjurătură în gând. Această conversație nu ducea la nimic bun. Înțelesese cauza refuzului : imaginea lui de manechin vedetă. Ea se interpunea în mod nefericit între el și Juliet, ecranând orice comunicare reală. Spiritul lui iute îi propuse repede o soluție și el surâse.

– Știu ce gândiți, reluă el cu o umbră de tristețe în glas.

Juliet fu atinsă de tonul lui fatalist, și nu se putu împiedica să întrebe :

– Cum așa ?

– Gândiți probabil, ca mulți alții, că bărbații manechin sunt lipsiți de virilitate, nu-i așa ? Vă asigur că, cel puțin în cazul meu, este absolut fals.

Se amuzase, vorbind pe o voce aproape feminină, ceea ce o făcu să râdă în hohote pe Juliet.

– Vă cred, răspunse ea spontan. Mi-ați dovedit-o din plin, și nu sunt din piatră.

Incurajat, Hans continuă imediat :

– Nici eu Juliet, nu sunt de piatră. Și am schimbat adineori o sărutare minunată.

– Oh, da, murmură ea aprinsă.

– Vreau să vă revăd. Am putea cina împreună. Părea atât de hotărât încât se simți neliniștită.

– Nu e posibil, Hans...

Nu, nu era posibil : va suferi prea mult, dacă ar da curs invitației lui. O atrăgea deja prea mult acest bărbat care făcea să viseze atâtea femei americane ! De doi ani ea reușise să-și aranjeze o viață sigură, care nu-l pune în pericol. Toată energia ei era de acum înainte consacrată carierei ei, și era foarte bine așa. Scutură din cap, ca pentru a-și alunga definitiv din minte imaginea seducătoare a lui Hans Jablonski.

– Mulțumesc pentru această propunere, dar răspunsul meu este nu, încheie ea categorică.

– Să știți că nu renunț atât de ușor la dumneavoastră ! replică el.

Pentru prima oară în cariera lui, regretă notorietatea pe care i-o adusese rolul lui atrăgător de bărbat al „Parfumului depărtărilor”. Era imaginea lui de cuceritor care acum o sperie pe tână femeie. Care îi provoca panică.

– Cu atât mai rău pentru dumneavoastră. Vă asigur că n-o să mă faceți să mă răzgândesc.

– Hai, Juliet ! Hans Jablonski este la capătul firului. Nu bărbatul „Parfumului depărtărilor”. Cei doi sunt diferiți.

– Adevărat ?

– Da ! strigă el. Scuzați-mă că mi-am ieșit din fire, reluă el imediat. Dar nu mă recunosc de când v-am întâlnit !

– N-o fac dinadins...

Ezită înainte să adauge.

– Regret.

„Ce-o fi vrând să spună ?” se întreabă el perplex, înainte s-o întrebe :

– Ce regretați ?

– Că nu sunteți amândoi... Hans Jablonski și bărbatul „Parfumului depărtărilor” dintr-odată. El surâse.

– Asta s-ar putea aranja... dacă aș avea în fața mea femeia care m-ar înțelege și accepta...

Vocea lui își regăsise senzualitatea și Juliet își închise ochii în timp ce el continua :

– ... Știți, se recomandă întotdeauna artiștilor să facă abstracție de personalitatea lor când joacă. Dar poate, eu sunt bărbatul „Parfumului depărtărilor” mai mult decât vreau să mi-o mărturisesc și mie însumi.

– Poate... Dar eu prefer să nu vă mai revăd, Hans. La revedere, încheie ea cu un suspin, înainte de a închide.

Câteva secunde mai târziu, telefonul sună din nou. Cu atâta insistență încât Juliet trânti hotărâtă o pernă peste aparat, înainte de a se refugia în dormitor. Cu atât mai rău dacă era vorba de un telefon în interes profesional !

★

★

★

La câteva străzi depărtare de cea unde o întâlnise pe Juliet McLane, Hans umbla de colo până colo prin apartamentul său situat sub acoperiş, dominând Bulevardul Washington. Strângând o mică carte de vizită în mână, o bombănea pe tânăra femeie.

— Această Juliet ştie grozav să se apere ! Nici o adresă pe cartea de vizită... Şi un număr de telefon care nu figurează în carte !

Soarele înroşea orizontul şi el se apropiase maşinal de fereastra uriaşă pentru a admira priveliştea, încă nouă pentru el. Nu se mutase decât de o săptămână şi-l mai rămăseseră destule de despachetat.

Când soneria telefonului răsună în linişte, se grăbi să răspundă, având imaginea feţei Julietei în formă de inimă, ochii mari albaştri, gura cu buzele senzuale şi tandre... Şi gropiţele !

— Alo ?

— Salut, bătrâne !

— Sky ?

— Ce s-a întâmplat ? Pari surprins că mă auzi ?

— Da, şi s-ar zice că asta te miră, glumi Hans. Mă aşpteam mai mult la o voce de femeie, să ştii.

— Deja ai început să faci ravagii la Saint Louis ? De-abia te-ai instalat ! Te credeam total absorbit de proiectele tale de scenarii. Aş paria că nici nu ai deschis cutiile înţesate de documente !

– Cam așa, făcu Hans râzând...

– Doamne ! bodogăni Sky. Totuși...

– Haide, i-o tăie Hans ridicând glasul, doar mă cunoști ! Te asigur că nu mi-am pierdut astăzi timpul. Și primul documentar al companiei noastre este bine primit. A atras mai mulți ofertanți decât mi-am închipuit la început.

Liberty Films Company, al cărei fondator era Hans, avea ambiția de a produce documentare axate pe problemele actuale și viitoare ale diferitelor state ale Americii. Sky era și el acționar al firmei, alături de președintele firmei de cosmetice care lansase „Parfumul depărtărilor” : Edward Manford. Hans știuse să se arate convingător și mica Liberty Films beneficia din start de un solid sprijin financiar.

– Și câteva admiratoare pe deasupra, nu-i așa ?

– Mititica pe care am întâlnit-o iese din comun. Nu e ca altele...

Hans avusese destule aventuri, în care nu se angajase niciodată sufletește. Și femeile experimentate pe care le întâlnise în general apreciaseră întotdeauna sinceritatea partenerului lor la fel ca și calitățile lui de seducător. Cu Juliet însă ar fi ceva diferit, presimțea asta.

– Oricum, din cauza ochilor ei frumoși, nu uita să despachetezi, îl atinse Sky. Spune-mi, cum ți se pare apartamentul ?

– Perfect.

Și Hans parcursese cu o privire satisfăcută imensa sală, cu plafonul înalt, în care amenajase într-un colț o mini-bucătărie, în altul un birou și diverse locuri de odihnă. Doar sala de baie constituia o încăpere complet separată. O fericită combinație între modern și clasic dădea acestei locuințe de sub acoperiș o armonie și o originalitate remarcabilă.

— Încă o dată îți mulțumesc, bătrâne, adăugă el.

Sky se ocupase în mod efectiv de asta, în timp ce Hans turna la New York ultimele clipuri publicitare ale contractului său cu Edward Manford.

— Pe curând, încheie Sky cu vocea lui călduroasă și închise primul.

Hans surâse gândindu-se la discreția prietenului său și închise la rândul său. Incepu să privească visător o mică pată de lumină aurie care dansa pe parchetul din stejar deschis la culoare... și care îi amintea de părul Julietei, de un blond roșcat extraordinar. Nici vorbă să abandoneze partida. Va reuși să învingă tecma pe care o citise în ochii albaștri. Imaginea lui publică, vehiculată de spoturile publicitare ale „Parfumului depărtărilor” era cea care o îngrozea. Dar el va ști să-i explice că întorsese pagina asta din viața lui. Trebuia să procedeze cu mult tact ca să n-o sperie.

— Dar nu pierzi nimic așteptând, mititico, pronunță el cu voce tare în încăperea luminată

de ultimele raze ale soarelui, îndreptându-se cu pași leneși spre grămada de cutii.

O deschise pe cea de deasupra, spunându-și că dacă vroia să aranjeze totul, avea noaptea întreagă în fața lui, dar înainte de a o goli se repezi la telefon. Din memorie formă numărul Julietei. Ea nu răspunse. Iși promise să sune din jumătate în jumătate de oră, până când o s-o determine să-i răspundă.

Trecuse de ora două dimineața când Juliet ajunse acasă ; tocmai se descălța când sună telefonul și ea se repezi să răspundă.

— Alo ? făcu cu o voce neliniștită, căci își făcea griji pentru tatăl ei care trăia singur la o fermă izolată, situată la patru sute de kilometri de Saint Louis.

— Juliet, mi-ai lipsit în seara asta, dar n-am terminat aranjarea noului meu apartament. Vreau să fie impecabil când veți veni în vizită.

Bărbatul „Parfumului depărtărilor” ! Ei, bine, nu se va lăsa impresionată de acest comedian care se credea cineva. Un cuceritor. Dar nu în seara asta... De altfel nici mai târziu.

— Cine sunteți ?

— Juliet McLane ? se interesă el pe un ton prudent.

Ea nu se putu împiedica să zâmbească.

— Da, domnule Jablonski.

— Hans.

— Hans, dacă doriți, suspină ea. E cam târziu pentru un telefon.

- Am încercat să vă prind din jumătate în jumătate de oră de la începutul serii. Eram neliniștit pentru dumneavoastră.

- Nu era cazul... Am fost plecată.

- Și a fost o seară plăcută? o întrebă el liniștit, întrebându-se cu nerăbdare: am un rival?

- Am lucrat, dar... da, această seară mi-a plăcut foarte mult. Ca întotdeauna...

„Să creadă ce vrea” își zise ea cu viclenie.

- Predați lecții foarte târziu, remarcă el, politicos. Presupun că e vorba de adulți.

- Chiar așa, răspunse Juliet laconic.

Nici vorbă să-i furnizeze cea mai mică explicație asupra preocupărilor ei. Știa și așa destule! Dacă jumătate din ceea ce citise despre el în reviste era adevărat, acest bărbat trecea din aventură în aventură și ea nu avea chef să figureze pe lista cuceririlor lui de o seară.

- E cam periculos pentru o tânără femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră să iasă atât de târziu seara. Sper că ați fost însoțită.

„Și sper ca tânărul să fie pe cât de prost pe atât de urât” bodogăni el, gelos în sinea lui.

Un surâs batjocoritor apăru pe buzele Julietei la ideea că putuse trezi gelozia acestui bărbat. Nu putea să reziste plăcerii de a-l călca pe nervi pe acest teribil seducător. Să-l facă să-și piardă calmul pe care îl afișa.

- Sunt întotdeauna foarte prudentă, răspunse ea pe un ton neutru. M-a lăsat la ușă.

Era adevărul. Vechea ei prietenă Casey McDermott o adusese cu mașina. Sigur, fusese cam inghesuită pe bancheta micuței camionete alături de Danny, fratele lui Casey, și de Maria, prietena acestuia. Dar răsuseră tot drumul.

Hans murea s-o întrebe dacă persoana care o condusese era încă la ea, știind totuși că nu-și putea permite o asemenea indiscreție. Dar trebuia neapărat să știe...

– Ah ! E... vă deranjez cumva ?

– Da și nu, răspunse ea, prinzându-se în joc deși se simțea atât de obosită. Nu, pentru că acea persoană s-a dus să se culce... Și da, pentru că mor de nerăbdare să fac la fel.

Această explicație, care o umplu de satisfacție, smulse un suspin adânc Interlocutorului său.

– Ah, Juliet, sunteți crudă și... mă jucați pe degete.

Imediat i se făcu milă de el.

– Nu m-ați lăsat să-mi termin explicațiile.

– Juliet, acceptați să luați cu mine micul dejun, mâine dimineață ?

Rapiditatea reacției lui o făcu să suradă. Vulpoiul ăsta pricepuse probabil de la început că era singură.

– Imposibil, făcu ea căscând. Dau lecții.

– Atunci, masa de prânz ?

– Am cursuri toată ziua, spuse ea începând să-și tragă cu mâna stângă fermoarul rochiei.

Se desfăcu cu un mic scrâșnet metalic care nu-i scăpă lui Hans.

– Ce s-a auzit ?

– Ah, da ! Fermoarul meu...

El îi interpretă răspunsul cu multă inocență.

– Cred că sunteți nespus de obosită, dulce Juliet. Odihniți-vă. Vă chem mâine din nou.

– Foarte bine, răspunse ea cu o voce adorabilă, schițând gestul de a închide, dar răspunsul lui o trezi brusc și reluă.

– Așteptați. Nu, nu sunați, Hans... Hans ?

Declicul care se auzi în aparat îi semnală că el nu se mai afla pe fir.

★

★ ★

Hans o rechemă a doua zi la ora opt fără un sfert. Juliet se sculase câteva clipe mai devreme dintr-un somn agitat, plin de vise pasionante, legate de bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

– Salut, domnișoară încântătoare.

– E o presupunere gratuită ! Nu mă vedeți.

– V-am visat în noaptea asta și erați încântătoare !

Juliet se miră că o conversație așa matinală poate îmbrăca nuanțe atât de senzuale și, în confuzia ei lăsă să-l scape un „Ah, da ? Și eu... Și erați foarte atrăgător”, după care îi păru imediat rău.

– La mine sau la dumneavoastră ?

– Cum ?

— Prânzul nostru, frumoasă Juliet. Ce-ai spune de o masă liniștită într-un mic restaurant francez ?

— V-am spus de aseară că am ore, răspunse ea cu o voce cât mai detașată posibil.

— O să vă sun la ora treisprezece,

— Nu.

— Paisprezece ?

— Nu.

— Cincisprezece ?

Și cum simți la ea o ușoară ezitare, insistă :

— Ne-am înțeles pentru ora cincisprezece, dulce Juliet.

Închise fără să-i mai lase timp să refuze. Foarte mulțumit de el, își luă ceașca de cafea și o goli dintr-o înghîtitură. Nu-și pierduse deci puterea de convingere, chiar dacă nu prea avusese nevoie s-o folosească în ultimul timp în relațiile cu femeile.

Tot aranjându-și documentele, făcu proiecte pentru seara : cină, bar de noapte, poate o sărutare... sau mai mult ?

Juliet sări imediat ce auzi sunând telefonul. Ii era necaz că procedează ca o liceană la prima întâlnire. Pendula de deasupra șemineului indica ora trei. Nimic de mirare : ultima ei elevă tocmai plecase și Hans spusese că o va suna la această oră.

— Alo ?

Vocea ei trăda oboseală. Avusese o săptămână încărcată. Chiar astăzi, e'ele se succedaseră una după alta, fără pauză și Juliet se încăpățâna s-o facă pe fiecare să progreseze. Se considera foarte bine răsplătită pentru eforturile ei când acestea interpretau bine.

— Atunci, Juliet, cina noastră ?

— Oh, nu ! Nu-mi doresc decât să mă bag în pat, făcu ea cu o voce slabă.

Obosită sau languroasă ? Hans tuși ușor. Femeia visurilor lui se arăta acum sub adevărata ei lumină ? I se va arunca în brațe ?

În speranța că se înșală, el îi șopti :

— Asta se poate aranja, scumpa mea. Dați-mi adresa dumneavoastră.

— Cincizeci și șapte... Oh ! Hans, dar asta-i culmea ! Dar ce vă imaginați ? Sunt obosită și am chef să dorm. Și singură ! Înțelegeți ? Vă credeți irezistibil pentru toate femeile. Dar nu aveți dreptul... Lăsați-mă în pace !

Își termină tirada strigând și el își îndepărtă receptorul de ureche. Dar chipul lui strălucea de bucurie când îi spuse cu o voce caldă :

— Ei bine, după ce vă faceți siesta, am putea cina împreună într-un restaurant liniștit. Să risipim orice neînțelegere ! La ora șapte vă convine ?

Juliet se încruntă. Cum putea el să-i vorbească liniștit când ea își ieșise din fire ? În

fond, se simțea destul de incurcată, dar pentru nimic în lume nu i-ar fi prezentat scuze lui Hans.

– Nu, nu-i nevoie. Nu suntem făcuți să ne înțelegem. Totul ne separă.

– Nu vă fie frică de mine, Juliet. Nu vreau să vă fac rău... Niciodată.

Cum putea ști el prin ce trecea? Cuvintele lui o dezarmară complet.

– Dar... ce veți de la mine?

– Doresc să vă revăd. Pentru a vă cunoaște mai bine. N-am putea ieși împreună mâine? Nu trebuie să lucrați și duminică!

– Eu...

– Hai, Juliet!

– Nu lucrez toată ziua, bineînțeles, dar am întâlnire cu una din elevele mele ca să mergem după amiază la o expoziție de sculptură. I-am promis lui Tommi s-o duc și nu pot s-o las mască!

O altă femeie n-ar fi ezitat să-și lase baltă eleva pentru bărbatul „Parfumului depărtărilor” și Hans adăugă „credincioasă cuvântului dat” pe lista, foarte lungă în prezent.

– Și dacă vă duc pe amândouă la expoziție? propuse el pe un ton cât mai neutru în timp ce murea de dorința de a fi acceptat.

– Sincer, chiar credeți că v-ar putea interesa, Hans?

– Bineînțeles, vă asigur.

Răspunsese pe un ton ferm și fără echivoc. Sedus de caracterul deschis al Julietei, îi explică bucuros :

— Mă interesez cu adevărat de sculptură. Mai ales de sculptura modernă. Singurul lucru care îmi displace într-o expoziție este faptul că vizitatorilor li se interzice să atingă obiectele.

Juliet surâse : și ea se simțea câteodată frustrată că nu putea mângâia sculpturile pe care le admira.

— Măine veți primi permisiunea de a le atinge, anunță ea veselă. Este o expoziție mai specială.

Hans își încruntă sprâncenele : Trebuia să caute un subînțeles în aceste vorbe ? Însă părrea cu adevărat obosită și se mulțumi să spună cu amabilitate :

— Cu atât mai bine ! Să trec să vă iau la ora două ?

— Da.

— Eu... Ah, reamintiți-mi unde locuiți...

Scoase un suspin de ușurare când îi dădu adresa fără nici o reținere și murmură un mulțumesc din adâncul sufletului și un la revedere plin de speranță. Erau gata să închidă amândoi, când el se răzgândi.

— Juliet, adăugă cu vocea lui învăluitoare, încercați să mă visați în noaptea asta.

După ce închise telefonul, ea rămase un timp îndelungat cu privirea pierdută în zare... vi-sându-l cu ochii deschiși.

CAPITOLUL III

— E o prostie, bombăni Hans. Ce naiba am azi ?

Și el era nervos ca un băiețandru la prima întâlnire și nu se simțea în stare să facă nimic. Timpul pe care îl va petrece cu Juliet în aceeași după amiază va fi hotărâtor : simțea că va fi prima — sau ultima — etapă a relațiilor cu ea.

Pentru a-și ocupa timpul, își făcu cu grijă patul apoi apăsă pe un buton abia vizibil în lambriurile care ornamentau pereții. Privi cum patul alunecă fără zgomot pe podea pentru a se transforma într-o canapea de dimensiuni obișnuite ; surâzând, așeză pe ea pernițe de mătase de toate culorile.

Se îndreptă spre dulap și își alese un pantalon lejer din pânză gri și o vestă asortată. Odată îmbrăcat, cu un ochi critic, își examinează ținuta într-o oglindă mare. Cu cămașa albă, deschisă la gât și cu costumul gri, semăna mult cu bărbatul „Parfumului depărtărilor” din

ultimul clip publicitar turnat la New York în luna precedentă.

Își aranjă gulerul cămășii și își trecu o mână nerăbdătoare prin păr.

— Bucle afurisite ! bombăni el ! Noroc că n-o să le mai port mult timp !

Nu-și terminase încă perioada de contract cu Edward Manford și era obligat să asiste, în lunile următoare, la o serie de recepții unde bărbatul „Parfumului depărtărilor” trebuia să apară cu buclele lui cu tot. Când va reuși să devină numai autor de filme documentare le va da fără milă.

În timp ce-și studia chipul în oglindă, un surâs fericit îi apărură pe buze : Julietei păreau să-i placă buclele lui. Ea îl mângâiasă ușor părul. Se asigură că barba este frumos tălată și pieptănată.

Înainte de a părăsi apartamentul, își verifică conținutul buzunarelor, apoi luă ascensorul fluierând, ceea ce la el era un semn de nervozitate.

Când își opri mașina în fața casei Julietei, o arie cântată cu antren la pian îi sună în urechi. Ieși fără să trântască portiera. Recunoștea bucata : o piesă la patru mâini de Mozart, pe care două persoane o interpretau cu brio.

„Are într-adevăr eleve bune” gândi el. Și surâse gândindu-se la adolescența lui. Ah, dacă profesoara de pian pe care o avea

atunci, domnișoara Bertha Iverson, ar fi semănat cu Juliet, poate i-ar fi urmat lecțiile cu mai mult interes ! Dar la capătul a patru ani de studiu se revoltase și mama lui fusese nevoită să cedeze.

Rămase pe trotuarul acelei străzi liniștite până terminară de cântat, apoi se hotărî în fine să urce treptele casei de la numărul cincizeci și șapte.

— Intrați ! se auzi vocea Julietei. E deschis.

Întoarse butonul de bronz și intră într-un culoar întunecos. Ea locuia la primul etaj, după cum îi spusese la telefon. Privi în susul scării dar nu văzu pe nimeni.

Nu era încă gata să iasă ? Își consultă ceasul de aur, știind perfect însă că era timpul și își netezi barba cu o mână umedă înainte de a urca cu un pas măsurat. Ajuns sus, rămase surprins. Nu numai el era nervos, Juliet părea gata să leșine.

— Bună ziua, murmură ea cu o voce ne-
utră.

— Bună, dulce mea, răspunse el și văzu cum obrații i se înroșesc.

Frumosul chip în formă de inimă nu era deloc machiat, cu excepția unui ruj strălucitor care-i contura buzele pline. În ceea ce privește ținuta, putea ține la distanță pe seducătorul cel mai îndrăzneț.

Îmbrăcată într-un taior negru de o croială clasică, care urma totuși cu fidelitate curbele

grațioase ale siluetei ei și cu o bluză albă închisă cu o fundă la gât, Juliet era, în mod evident, dispusă să lucreze nu să se distreze. Din fericire, un delicat parfum plutea în jurul ei. Hans îl trase în piept cu plăcere. Dar se întunecă constatând că Juliet își prinsese părul într-un coc sever, strâns la ceafă. Abia rezistă dorinței nebune de a-i smulge agrafele, pentru a-i elibera buclele și a le răsfira pe umeri.

„Nu-i lipsește decât o pereche de ochelari pentru a completa tabloul” I bombăni în sinea lui, înțelegând că Juliet dorea cu tot prețul să-l țină la distanță.

Nemaipomenit de emoționată de prezența acestui bărbat, aflat în carne și oase în fața ei, cu un aer de cuceritor, Juliet îl mânca din ochi.

— Doriți să intrați puțin, propuse ea în sfârșit, învingându-și emoția.

— Începusem să cred că nu mă veți invita niciodată, o ironiză el.

Ignorându-i spusele, Juliet se întoarse cu spatele și Hans o urmări plin de curiozitate. Apartamentul unei femei este întotdeauna revelator pentru adevărata ei personalitate ! Aruncă o privire prin camera de zi : o canapea bleu lavand și două fotolii clasice asortate, un vechi șemineu din marmură albă, deasupra căruia era suspendată o oglindă cu ramă aurie ; iar în fața lui era așezat într-un vas

imens de aramă, un buchet frumos din flori de câmp uscate. Parchetul din stejar bine lustruit era acoperit de un covor oriental... Dar Juliet trecuse deja în încăperea următoare, mult mai mare. Soarele pătrundea din belșug prin două ferestre înalte, ale căror perdele se mișcau ușor în aerul cald al după amiezii. O comodă din lemn deschis la culoare, o bibliotecă și mai multe fotolii acoperite de pernuțe, un pian cu coadă și ceva care se mănă cu o ghitară în cutia ei... Hans abandonează examenul locurilor pentru a fixa o adolescentă așezată pe un scaun în fața claviaturii.

Juliet se întoarse spre el.

— V-o prezint pe Thomasina Johnson, una din cele mai dotate eleve ale mele.

Fetișcana se sculă timidă și îl întinse mâna, părând că privește în gol, iar Hans înțelese că era oarbă.

— Tommi, este Hans Jablonski. Ne va însoți la expoziție.

Hans strânse mâna adolescentei.

— Încântat de a face cunoștință, domnișoară Johnson. Profesoara dumneavoastră mi-a vorbit de talentul pe care-l aveți pentru muzică... Am putut să-l apreciez sosind aici. Cântați minunat.

Vocea lui caldă o tulbură pe Juliet, care o văzu și pe Tommi roșind de plăcere.

— Mulțumesc, domnule Jablonski, răspunse ea înainte de a căuta mâna Julietei. Domni-

șoară McLane ? Știți cât de sensibilă sunt la vocile oamenilor... Și, ce curios... Cea a domnului Jablonski este aceeași cu cea a bărbatului de la televiziune care prezintă „Parfumul depărtărilor”...

Juliet nu ezită decât o fracțiune de secundă înainte de a se decide. Nu-l putea refuza lui Tommi plăcerea de a cunoaște adevărata identitate a lui Hans, ar fi un adevărat eveniment în viața ei... Și, în plus, aceasta l-ar urca pe acest tip pe pedestalul manechinului vedetă... îndepărtându-l de ea. Fără îndoială pentru totdeauna.

— Tommi, declară ea pe un ton confidențial, pregătește-te să primești un șoc... Da, domnul Jablonski este chiar acel bărbat.

— Doamne ! Bărbatul „Parfumului depărtărilor” se află aici ?

Și Tommi, năucită, se prăbuși pe scaunul de la pian. Juliet îi aruncă o privire satisfăcută lui Hans, care o fixa cu un aer supărat ; ea îl obliga să-și reia rolul de seducător public, un rol de care vroia să scape cât mai repede, mai ales la Saint-Louis.

Deja Tommi reacționa cu exuberanța vârstei sale.

— Este fantastic ceea ce mi se întâmplă ! Bărbatul „Parfumului depărtărilor” mi-a vorbit. Mi-a ținut mâna într-a lui ! Este nemaipomenit !

Hans se simți prins între induișoare și râs.

— Reveniți-vă, Tommi, murmură cu vocea lui plăcută.

— Încerc, șopti ea, scoțând un suspin extaziat.

— În câțiva ani, Tommi, când un băiat va intra în viața ta, o să-ți oferii un flacon din acest parfum... Atunci, veți îndrepta un mic gând și către mine...

Și îi puse o mână părintească pe umăr.

— Oh, n-o să vă uit niciodată, promise ea cu o voce gravă, atingându-i mâna cu a ei. Nu... Dar...

Simți degetele lui Tommi apăsându-i febril mâna și se miră.

— Ce este, micuța mea ?

— Eu... Eu mă întrebam...

Ea ezită și inspiră profund înainte de a continua :

— Mă întrebam cum ar fi dacă v-aș vedea... Aș recunoaște vocea dumneavoastră oriunde, dar nu v-am văzut niciodată...

Fără a ezita, Hans ingenunche în fața scaunului și duse mâna adolescentei spre fața lui.

— Dorințele micuței Tommi sunt ordine pentru mine... Mă puteți vedea cât doriți...

Surâse în timp ce degetele ușoare ale lui Tommi îi atingeau fiecare trăsătură.

— Ce păr frumos aveți ! strigă ea.

Și Juliet ar fi avut chef să-și plimbe mâna prin buclele întunecate, cum făcuse în ziua cunoștinței lor.

— Mama mi-a spus că sunteți brun, declară Tommi sigură pe ea. Pariez că aveți și ochii închiși la culoare... Oh, și ce gene lungi și dese !

— Tommi vedea ca și noi, până acum cinci ani când s-a îmbolnăvit. A putut să mai continue pianul dar a trebuit să renunțe provizoriu la toate ambițiile ei de a face carieră în sculptură...

— Sigur că trebuie să existe un remediu, Tommi, făcu el cu convingere.

— O barbă ! se miră adolescenta... Mama nu mi-a spus niciodată că sunteți bărbos...

— Este o noutate... și marele meu secret. Am sosit aici Incognito. O să-mi abandonez pentru totdeauna personajul, Tommi, și o să-mi schimb munca... Și ați putea să-mi spuneți amândouă domnule Jay și nu Jablonski ? Ar fi mai bine, nu ?

— Nici o problemă, răspunse repede Tommi, în timp ce o undă de admirație trecea prin ochii Julietei... Dar cum putea femela din ultimul clip să mângâie „obraji netezi și catifelati” ?

Ea citase exact textul ultimului spot publicitar și Hans se miră de memoria ei.

— Sunteți gata să surâdeți ! făcu ea râzând.
Ah, imi place barba dumneavoastră ! Este foarte, foarte moale...

Juliet se încruntă. Tommi va înceta sau nu să-l mângâie în fața ei pe acest bărbat ?

— Sunt fericit că vă place, murmură el cu vocea plină de inflexiuni senzuale.

Juliet se simți ușurată că el nu-l putea vedea privirea încărcată de dorință pe care și-o îndreptase asupra lui. Fu nevoită să-și bage mâinile în buzunare ca să-și înfrâneze dorința de a-i atinge umerii mușchiuși, bucele mătăsoase, barba catifelată, buzele senzuale... Tresări când el îi spuse :

— Și dacă am pleca spre expoziție, domnișoarele mele ?

— Excelentă idee, făcu Juliet care-i urmări jocul mușchilor sub vesta lejeră în timp ce se ridica.

— Hai, adăugă el, luând-o pe Tommi de braț.

Adolescenta, în al nouălea cer, nu se mai putea opri :

— Mama n-ar crede niciodată asta ! Și nici prietenele mele, domnișoară McLane ! Vă dați seama ? Bărbatul „Parfumului depărtărilor” ? Și l-am văzut ! Ce duminică nemaipomenită !

Așteptă cuminte lângă Juliet în timp ce Hans deschidea mașina, apoi anunță imediat :

— Urcăți prima, domnișoară McLane. Știți ce mult imi place să stau la geam.

Hans se amuză în sinea lui de ezitarea Julietei. Nu ținea deloc să stea lângă el. O văzu aruncând o privire spre bancheta din spate. Un ziar împăturit și un plan al orașului rămăseseră acolo. El surâse.

— N-am avut timp să fac ordine, vă rog să mă scuzați. Vom sta mai bine toți trei în față.

— Da, spuse Juliet. Bineînțeles.

Dar vorbise pe un ton atât de rece încât Hans se simți descurajat. Se așeză cât mai departe posibil de el și degeaba o atinse în timp ce-și lega centura de siguranță, că ea nu reacționa în nici un fel. Cum naiba s-o facă să-și plardă aerul înțepat, să se destindă? Se uită plin de necaz la profilul ei pe care coafura îl făcea sever și la taiorul auster.

Tommi fu cea care-i suflă soluția ideală:

— Domnule Jay, puteți să deschideți de tot geamul? Îmi place să mă bată curentul în față.

— Sigur, Tommi!

Și comandă vesel deschiderea geamului drept.

— Ce bine e, strigă Tommi. Nu-i așa, domnișoară McLane?

— Da, răspunse ea sec, simțindu-și cocul amenințat de curentul puternic de aer.

Când ajunseseră la expoziție, cocul se desfăcuse complet și fața îi era înconjurată de bucele aurii.

Hans era încântat, dar încercă să-și ascundă satisfacția.

– Ce păcat că vântul v-a stricat cocul ! constată el liniștit în timp ce ieșeau din mașină.

– Nu e nici o problemă, domnule Jay, răspunse Juliet pe un ton sarcastic. Mă aranjez imediat.

Scoase un elastic din poșetă și-și strânse din nou părul. Văzându-i chipul dezamăgit, Juliet era să pufnească în râs. „Se înșeală amarnic când își închipuie că voi fi prietena lui pentru o lună... sau o săptămână !” își zise în sine ea.

Hans care îi citea toate gândurile pe chipul expresiv, își blestemă popularitatea care părea s-o inhibe. Dar nu făcu nici un comentariu în timp ce se îndreptau spre intrarea expoziției.

Ajunși înăuntru, Hans simți că i se topește supărarea. Sala era plină de oameni fericiți dintre care unii, orbi, profitau de aprobarea, foarte rară, de a atinge sculpturile expuse.

– Juliet ! Ce fericit sunt de vizita dumneavoastră !

Un bărbat de vârstă mijlocie, în costum, venea în întâmpinarea lor. Ea îi surâse și îi întinse mâna. Chipul ei strălucea acum de bucurie și Hans se minuna în tăcere de schimbarea miraculoasă.

– Doctore Roberts, n-am putut pentru nimic în lume să lipsesc de la expoziția dumneavoastră !

voastră. Dați-mi voie să v-o prezint pe Thomasina Johnson, de care v-am vorbit deja. Tommi, este doctorul Roberts, care a sculptat toate operele expuse astăzi. Sculptura este hobby-ul său.

– Sunt fericit că vă aflați printre noi, domnișoară Johnson.

– Și eu sunt fericită, doctore Roberts.

– Și... domnul Jay, care a fost amabil să ne însoțească până aici.

Cel doi bărbați schimbă o strângere cordială de mână.

– Sunt multe persoane hândicapate astăzi, explică doctorul. Soția mea a aranjat cu o companie de autocare ca să le asigure transportul gratuit. Ah, oamenii din Saint-Louis sunt mai generoși decât s-ar crede...

Câteva clipe mai târziu se scuză față de Juliet :

– Vă părăsesc acum... Sper ca expoziția să vă placă. Este un proiect pe care-l îndrăgesc de mult... Și nu uitați să vă răcoriți la bufet înainte de plecare.

Hans își promise să-i ia un interviu doctorului Roberts în zilele următoare. Acest om se căznea să amelioreze calitatea vieții unei părți a societății, de multe ori nebăgate în seamă. Un bun film documentar asupra activității sale extraprofesionale i-ar face cunoscută activitatea în întreaga țară.

Își trecu surâzând mâna prin barbă : practic întorsese spatele vechilor preocupări. Și era încântat de drumul pe care se angajase fondând Liberty Films. Cu ani în urmă, când zăcea rănit într-o orezărie din Vietnam, își jurase că, dacă va scăpa, își va pune viața în slujba binelui, a cooperării între oameni și a înțelegerii între popoare. Și dacă i-ar face și pe alții să-i împărtășească punctul de vedere, utilizându-și talentul de scriitor și cineast, ar putea fi mândru de făgașul pe care s-a îndreptat viața lui.

Le trebuiră aproape două ore să vadă importanta colecție a doctorului Roberts, urmând grupurile de vizitatori, dintre care un mare număr de nevăzători întârziiau atingând diversele sculpturi. Și comentariile pe care le auzeau de ici, de colo, le mențineau buna dispoziție.

— Martha, spuse un bărbat mic și chel, aflat la doi pași de Juliet. Am pus mâna cumva pe fundulețul unei femei ?

— Da, Herman, este o femeie goală, lungită. Juliet își încrucișă privirea cu Hans și abia se stăpâni să nu izbucnească în râs.

— Ah, ah, făcu sprinten zisul Herman, e tocmai ce gândeam : nu mi-am pierdut în întregime memoria asupra acestui gen de lucruri !

Hans râdea de se prăpădea.

— Domnișoară McLane, domnule Jay, declară Tommi câteva minute mai târziu, am impresia că doctorul Roberts este un mare romantic

— De ce ? Se interesă Juliet.

Tommi își desprinsese degetele de pe cartonul unde era indicat în braille numele lucrării și se întoarse spre ea.

— Iată, „Darul destinului”, murmură ea... mi amintesc de alte nume ale unor sculpturi care reprezentau un bărbat și o femeie : „Amintirea dragostei”, „Dorința inimii” și „Primul sărut”...

Hans, care privea fix chipul în formă de inimă al Julietei, își spunea că fiecare din titlurile anunțate se potriveau de minune tinerei femei.

— Mi se pare puțin ciudat pentru un bărbat de vârsta asta, căci nu mai este atât de tânăr, nu-i așa ?

— Ar putea să vă fie bunic, Tommi, răspunse Hans. Dar vârsta nu are nimic de a face cu sentimentele, mai ales cu dragostea... Noi putem face experiențe foarte precoc, sau tardive în existența noastră... dar toți suntem atinși într-o zi sau alta...

— Da, făcu Tommi cu un aer serios. Înțeleg.

Pierdută în contemplarea „Darului destinului”, Juliet se gândea la propriul ei trecut. O dată iubitese ea. O dată fusese iubită...

— Da, murmură ea, toți păstrăm amintirile unei iubiri neîmpărtășite...

Și tăcu, deodată, stânjenită de declarația care îi scăpase. Îi păru rău și încercă să schimbe subiectul.

— A început să-mi fie sete. Ce-ai zice să luăm niște răcoritoare ?

Tommi alege un cornet mare de înghețată de fragi, Juliet și Hans câte un punch cu fructe. Doctorul Roberts o găsi pe Juliet la bufet și o trase puțin deoparte.

— Scuzați-mă câteva clipe, zise ea ușurată de a-i părăsi puțin pe Tommi și Hans.

După plecarea ei, Tommi lăsă puțin cornetul de înghețată și își îndreptă atenția spre Hans.

— Ce aveți, domnule Jay ? S-ar zice că sunteți pe punctul de a exploda.

Surprins de perspicacitatea adolescentei, se aplecă spre ea și îi mărturisi adevărul.

— Între noi fie vorba, nu-mi place deloc toaleta profesoarei dumneavoastră de muzică.

— Poartă taiorul negru, nu ? Spune întotdeauna că această ținută îi dă curajul să-și apere și să-și susțină ideile când propune școlilor noile programe de învățământ.

— Nu mă miră deloc. E strânsă în el ca într-o armură !

— Și vă deranjează asta, nu ?

— Oh, da !

— Lăsați pe mine, domnule Jay. Pot să aranjez ceva.

Chipul adolescentei se luminează de un surâs malițios. Fiindu-i teamă de ce-i mai rău, Hans își regretă sinceritatea.

— Tommi, ascultă-mă ! Să nu faci nimic ce am putea regreta amândoi imediat...

— Aveți încredere în mine, spuse ea cu siguranța unui agent secret într-un film polițist. Juliet revenea deja cu surâsul pe buze.

— Sunteți gata de plecare ?

— Deja ? strigă Tommi tresărind.

Și își vărsă cornetul de înghețată pe mâneca Julietei.

— Doamne, ce-am făcut ? se lamentă ea, cu un aer inocent care nu-l păcăli pe Hans. Sunt... sunt dezolată.

Juliet încercă să o consoleze.

— Nu-i nimic, Tommi. Doar un pic de înghețată pe mânecă.

Și luă mai multe șervețele de hârtie încercând să se șteargă, ceea ce, departe de a aranja lucrurile, întinse înghețata amestecând-o cu scame de hârtie lipicioase.

— Asta e, spuse ea pe un ton calm. Aproape s-a dus.

— Aproape... sunteți sigură ? făcu Tommi cu un aer disperat.

Și lacrimi de crocodil îi curseră pe obraji ; începu să și le șteargă ostentativ.

— Ah, mă simt îngrozitor, domnișoară McLane. N-o să mi-o iert niciodată.

Tommi era atât de tulburată fiindcă idolul ei, bărbatul „Parfumului depărtărilor” fusese martorul neîndemânării ei ? se întrebă Juliet care n-o văzuse niciodată într-un asemenea hal.

— Nu te mai necăji, îi zise ea cu un ultim argument. O să-mi scot haina și o s-o țin pe mână.

— Oh, da, dacă vrei! strigă Tommi. O să mă simt mai bine! Sunteți prea frumoasă pentru a purta o haină pătată, nu-i așa, domnule Jay?

El îi luă brațul și i-l strânse ca și cum i-ar fi spus „Mulțumesc, Tommi”: Și se îndreptară toți trei spre ușă.

CAPITOLUL IV

Drumul până la apartamentul lui Tommi era scurt, dar Juliet avea impresia că durează de o veșnicie. Păstră tăcerea, ignorând privirile furioase pe care Hans i le aruncă, discutând cu Tommi despre expoziție.

La sosire, adolescența se întoarse spre el.

— N-ai vrea să veniți până sus ca să vă vadă și mama? Așa o să fie obligată să mă creadă.

Hans acceptă cu bunăvoință. O lăsă pe Juliet în mașină și-i făcu cu ochiul, dar tânăra femeie rămase ca de piatră.

— Ce noroc am avut să vă întâlnesc, domnule Jay, spuse Tommi scoțându-și cheia din buzunar. Părinții mei nu sunt acasă. Dar vroiam să știu dacă am făcut bine în privința taylorului domnișoarei McLane.

— Ai dat o lovitură de maestru, Tommi. Numărul a fost perfect.

Se aplecă și o sărută pe obraz. Fata roși de plăcere și răspunse râzând :

– Mama îmi spune că sunt un drăcușor, domnule... al „Parfumului depărtărilor”. La revedere !

Și intră în casă cu un aer satisfăcut.

Hans se întoarce la mașină, foarte amuzat.

– Nu i-ai văzut pe părinții lui Tommi ? se miră Juliet.

– Uitase că cinează în oraș în această seară, inventă el pe loc... Apropo, nu vă e foame ? Am putea lua masa amândoi...

Își spunea plin de speranță că o masă bună stropită cu vin, o va destinde poate. Dar fu dezagreabil surprins s-o găsească așezată lângă portieră. Cât mai departe posibil de el.

– ... Unde v-ar place să mergeți ? incheie totuși pe un ton amabil.

– N-o să cinez cu dumneavoastră, declară ea hotărâtă ridicându-și provocator bărbia. Nu este posibil...

Nu, nici vorbă să se lase antrenată de acest cuceritor, care avea la activ numeroase aventuri și al cărui sex-appeal trezea în ea o dorință nebună. Niciodată nu întâlnise un bărbat mai seducător... Riscurile erau prea mari. Când se va satura de ea, se va îndrepta spre o altă... Și ea ar face precis o depresiune nervoasă.

– Am mult de lucru acasă, incheie ea.

– Dar trebuie totuși să mâncați !

Simțea nevoia să mai insiste.. să-i învingă încăpățânarea. Dar citi neliniștea în ochii albaștri. Demară, adoptând o nouă tactică.

— Am petrecut momente minunate cu dumneavoastră și Tommi în această după amiază. Dar sunt dezolat că v-ați murdărit taiorul...

Se întrebă cât era de sincer. Nu păruse să aprecieze deloc taiorul ei negru! Dar ce să o mai lungească! Nu-l va mai revedea nicio dată.

— Nu e grav. O să-l dau la curățătorie... Și mă pot lipsi de el. E atât de cald!

Juliet chiar își simțea obraji în flăcări și deschise geamul la maximum. Buclele nu întârziară să-i scape din elasticul care abia le reținea și, cu un gest impulsiv, își răsfiră părul pe umeri.

La acest spectacol neașteptat, Hans nu-și putu păstra ambele mâini pe volan.

— Ce păr minunat aveți, murmură el, trecându-și mâna prin pletele aurii-roșcate.

Se jucă cu o buclă pe care și-o învârti pe deget și o simți mângâindu-i palma. Cu speranță se întreba dacă și corpul suplu și ispititor s-ar arăta la fel de docil în brațele lui.

— Îmi place părul dumneavoastră despletit, Juliet! Vă vine atât de bine.

Ea simți cum îi slăbește rezistența.

— Eu... Începuse să mă doară capul de la elasticul ăla, explică ea.

— Durere de cap? Poate de la foame.

„Are idei fixe”, gândi ea enervată, dar n-o să cedeze.

— O să mănânc la mine, răspunse sec.

— Fiți rezonabilă, Juliet. De ce trebuie să mâncăm fiecare singur la el acasă ?

„Pentru că m-ați lua drept desert” se lamentă în sine ea, în timp ce inima îi bătea nebunește. Fără îndoială i-ar face și ei plăcere... Pe moment... Dar mai târziu ? Hans o va părăsi... De ce s-o fi simțind atât de atrasă de un bărbat care totuși nu-i convenea deloc ?

— Juliet, v-am întrebat de ce trebuie să mâncăm fiecare singur la el acasă ?

— Eu personal am intenția să cinez singură, Hans. Dar asta nu vă împiedică să luați cina cu cine vă face plăcere.

Mâinile lui Hans se crispară pe volan. Liplită de portieră, Juliet se simțea încordată ca un arc. „Repede, repede, își zicea ea plină de teamă, în timp ce Hans conducea în tăcere. De-am ajunge odată !”

În sfârșit se opri în fața casei ei. Ii mulțumi fără să-l privească și căută cu mâna clanța portierei. Hans o reținu.

— De ce vă comportați astfel, dulce Juliet ? întrebă el cu o voce tândră, mângâindu-i o buclă de deasupra urechii.

Simți că i se întetesc bătăile inimii, când el adăugă :

— Nu vă dați seama prin ce trec când mă refuzați merou ?

Intonațiile lui senzuale o tulburară nespus. Toată filinta ei tânjea după el. Dar cu un ultim

efort de voință, încercă să scape de sub puterea lui.

– Și dumneavoastră nu vă dați seama de ce sunteți pe cale să-mi faceți ? murmură ea cu o voce găuită de emoție.

Își închise ochii, luptând cu disperare împotriva lacrimilor. Dorind să se facă bine înțeleasă, ea adăugă :

– Nu știu cum să v-o spun... Nu vă vreau.

– Sunteți sigură ? o întrebă el cu blândețe, reîncepând să se joace cu buclele mătăsoase.

O trecu un fior și simți că i se topește orice rezistență.

– Absolut sigur, Juliet ? adăugă el pe un ton înșinuant.

– Sunt sigură, făcu ea strângându-și pumnii. Nu pot.

– Cum asta ! Fără a ne lăsa măcar o șansă să ne înțelegem ? Nu mă cunoașteți, Juliet... Niciodată n-am avut mare lucru în comun cu imaginea care prezintă acel blestemat parfum !

Îi luă mâinile în ale lui, cu speranța că-și va descleșta pumnii.

– N-aveți de ce vă teme de mine, scumpa mea. Acceptați numai să ieșim împreună. Am putea sta de vorbă, flirta puțin... Să ne cunoaștem reciproc. Presimt că avem multe puncte comune.

Juliet reuși să-și smulgă mâinile din ale lui.

– Ah, Juliet, dacă n-ați fi rămas tot timpul în defensivă în această după amiază, am fi

putut petrece de minune împreună. Dar ați fost atât de inaccesibilă încât n-am avut decât puține momente plăcute...

„Măcar de-aș avea forța să mai rezist puțin... înainte să fie prea târziu” se rugă în sine ea.

Își aruncă taiorul pe braț și se îndreptă, respirând profund.

— Acum plec. Adio, Hans.

Ceea ce urmă ar fi fost demn să figureze într-un film de dragoste, cu succes de casă. Eroul luă haina de pe brațul eroinei și o aruncă pe bancheta din spate, surâzând misterios și clătinând din cap.

— Nu, Juliet, nu încă, întâi veți veni aici, îi ordonă el cu blândețe.

Și cuprinse în brațele lui acest corp care i se împotriva.

Când începu să protesteze, el clătină din nou din cap și o invită cu privirea să nu se mai agite în van. Ochii lui negri n-o părăsiră în timp ce o strângea la piept. Sub privirea lui simți că o părăsesc puterile și scoase un gemăt ușor.

— Și acum... murmură el, apropiindu-ș gura de a ei, cu o voce care o pătrunse până în adâncul sufletului, să vedem dacă într-adevăr nu avem nimic să ne spunem...

Dacă ar fi sărutat-o cu brutalitate, ar fi avut o șansă să scape. Dar simți cum răsuflarea lui caldă îi mângâia fruntea. Hans de-

puse câte o sărutare pe fiecare pleoapă, pe vârful nasului și apoi pe amândoi obrații. O mulțime de sărutări ușoare le urmau... Juliet se destindea încetul cu încetul... Și Hans se hotări în fine s-o sărute pe buze, în timp ce degetele lui mângâietoare coborau spre ceafă.

Cu un suspin Juliet se lăsă în stăpânirea lui. Încercă însă să gândească... să hotărască. Dar focul care străbătea trupul lui Hans îl făcu, fără voia lui, s-o sărute mai apăsător și, fără să vrea, îi răspunse cu pasiune. Mână micuță se așeză pe pieptul lui Hans și-i simți bătăile inimii.

Hans desfăcu încet fundă care-l încheia bluza.

— Juliet... Oh, Juliet !... Ce bine e, nu-i așa ?

— Da... Așa de bine... Nici n-aș fi crezut.

El continuă s-o sărute cu patimă ținând-o strâns lipită de el.

— Simțeam că este posibil, șopti el. Și chiar probabil.

Și râse fericit când ea singură se strânse la pieptul lui și își ridică ochii spre el cu o grație timidă.

Niciodată nu se mai simțise atât de emoționat în prezența unei femei, electrizat de contactul mâinilor ei, de buzele ei, de părul ei mătăsos.

— Să urcăm, propuse el cu o voce înăbușită. Vom fi liniștiți.

Nu dorea ca Juliet să ajungă ținta bârfelor din cartier.

Vorbele lui rupseră farmecul. Smulsă din senzațiile ei voluptuoase, Juliet reveni în mod brutal la realitate. Chipul îi oglindea teama ce o cuprinsese.

– Oh, strigă ea, ce-am făcut ?

Și ochii albaștri se umplură de lacrimi arzătoare.

Hans nu rămase insensibil la zbuciumul ei. Ar fi vrut s-o liniștească. Dar înțelese că n-ar fi reușit să-i risipească teama irațională. Frica pe care o resimțea față de el, sau mai bine zis față de bărbatul „Parfumului depărtărilor”. Hotări să încerce s-o aducă la realitate.

– Dulce Juliet, ne-am sărutat doar... Un lung și delicios sărut...

Ea fixa, cu un aer rătăcit, frumosul lui chip surâzând.

– Juliet, micuța mea, m-ați îmbrățișat. Pe mine, pe Hans Jablonski. Încetați să vă mai frământați atât... va fi în detrimentul nostru.

– Trebuie să mă gândesc, insistă ea, pradă unei vizibile confuzii. Tăceți puțin... vă rog.

Surăsul dispăru de pe buzele lui Hans și chipul lui luă un aer grav și hotărât.

– Nu mă respingeți, scumpă Juliet. N-aș putea suporta. N-o să vă las să-mi scăpați.

Ea îi luă mâna și se sprijini de el.

– Tăceți, murmură ea și lăsați-mă să înțeleg ce mi se întâmplă. Mă simt foarte ciudat.

– E deja ceva ! spuse el râzând.

Și se aplecă spre ea pentru a-i șopti la ureche :

– Vreau să vă ajut... să gândiți, Juliet.

– Nu, sunteți pe cale să faceți să-mi zboare toate ideile. Hans, vorbesc serios. Acordați-mi câteva minute, vă rog.

Ii atinse cu degetul barba catifelată, dar impinse capul lui Hans puțin mai la distanță.

– Da... adăugă ea lent, aș dori să ne întâlnim... câtva timp.

Se așeză confortabil în scaun, sprijinindu-și capul de brațul lui Hans. Ochiul i se închiseră.

„La ce naiba s-o fi gândind ?” se întrebă el, uimit și induioșat totodată.

Juliet simțea cum bătăile inimii i se potolesc, în timp ce ideile îi deveneau din ce în ce mai clare. Ce se petrecuse ? Il sărutase pe Hans Jablonski. Un sărut nemaipomenit. Il îmbrățișase pe Hans și numai pe el. Nu pe bărbatul „Parfumului depărtărilor”. De data asta era sigură. Nu-i confundase pe cei doi.

Cu multă satisfacție, savura această descoperire. Apoi își încruntă sprâncenele. Ce se va întâmpla pe urmă ? Va fi în stare să păstreze separat cele două imagini ale aceluiași bărbat ? Hans avea intenția să facă dragoste cu ea. În acele momente va avea impresia că se năsește în brațele lui sau ale bărbatului „Parfumului depărtărilor” la care visau atâtea americance ?

Buzele i se întredeschiseră ușor și-și trecu vârful limbii peste buza inferioară, cu o curbă senzuală.

Hans, atent la cele mai mici reacții ale ei, abia reuși să se stăpânească.

Juliet încercă dintr-odată un sentiment amestecat de siguranță. Sigur, dacă nu va fi atentă, Hans va intra în viața ei... și va ocupa un loc imens. Dar mintea ei, trupul și inima ei erau la unison suflându-i că ar fi minunat, divin, pasionant...

Dar putea fi vorba de o căsătorie ?

Visa de mult la o căsătorie durabilă, cu un tânăr serios și tandru, care ar fi iubit-o pentru totdeauna. Hans Jablonski, idolul femeilor, era cel pe care-l aștepta ?

O dată în plus, inspiră profund. Hans simțea că-și pierde răbdarea greu pusă la încercare. Juliet îi luă brusc mâna cu putere. Hans Jablonski va putea fi vreodată bărbatul visurilor ei ? Da, răspunse toată flința ei. Sigur.

Ea surâse și-și deschise ochii. Ochi de un albastru scânteietor unde Hans citi împăcarea. Deci, dădea relațiilor lor o șansă de succes.

— Ați ajuns la capătul gândurilor, dulce Juliet ? se interesează el, cu inima cântând de bucurie.

— Îmi place când mă numiți dulce Juliet, murmură ea visătoare. Mă face fericită.

— Chiar asta și doresc. Să vă fac fericită. Spuneți-mi la ce v-ați gândit...

– La multe lucruri...

Ea avu un surâs misterios, uitându-se în ochii lui negri plini de întrebări.

– Juliet, aveți milă de un biet bărbat...

Își dădea bine seama că, dacă n-o va determina să se explice pe loc, n-o va mai face niciodată.

– Vă rog, spuneți-mi...

– Îmi plăceți chiar foarte mult.

– Doar atât ?

– Nu.

– Atunci ?

– Aș dori să vă cunosc mai bine.

– De ce ?

– Cred că sunteți un tip șic. Atent cu ceilalți. Prevenitor la reacțiile lor... Aveți un caracter deschis, dinamic. Am convingerea că sunteți credincios prietenilor.

– Portretul „băiatului bun” făcu el, puțin contrariat.

– Sunt foarte mulțumită că atitudinea mea din această după amiază nu v-a îndepărtat.

Își plecă timidă pleoapele împodobite de gețele dese aurii.

Hans fu mișcat de roșeața bruscă care îi coloră obraji. Totuși insistă :

– Hai, Juliet, spuneți-mi de ce...

Ea își ridică ochii și-și apropie cu îndrăzneală fața de a lui.

– Mă atrageți foarte mult.

— Este reciproc, dulce Juliet. Și de când încercați această atracție pentru mine ?

— De mai mulți ani !

— Oh, dar nu ne cunoaștem de atâta timp ! Dacă n-ar fi așa, vă asigur că nu m-aș mulțumi cu o conversație în mașină.

— Eu vă cunosc mai demult. Cel puțin ca simbol al „Parfumului depărtărilor”.

— Iar pentru Hans Jablonski ce simțiți ?
Suspină fericită.

— Un interes foarte, foarte viu... după prima noastră sărutare.

Această amintire îi electrizează pe amândoi. Și sărutarea pasionată pe care o schimbă fără nici o reținere îl face pe Hans să uite de reputația Julietei. Cu mâna dreaptă îi mângâie sânul prin țesătura ușoară a bluzei. Simți sfârșul întărîndu-se sub palma lui, în timp ce un geamăt înăbușit ieși de pe buzele Julietei.

Parcă o dusesese într-o altă epocă, pe un tărâm fermecat unde ea era prințesă. Și Hans prințul fermecat. Se topea de plăcere. Ar fi vrut ca îmbrățișarea lor să nu se mai sfârșească niciodată.

Hans își reveni primul. Nu vroia să grăbească lucrurile. O strânse ușor, mângâindu-i părul.

— Nici n-am bănuیت cât de fericit mă va face faptul că am oferit adăpost unei tinere femei prinsă de furtună...

— Chiar doriți să ne cunoaștem mai bine ? se răsfătă ea.

– Aș începe chiar de acum, făcu el pe același ton glumeț.

Dar ea se crispă în brațele lui, iar frumosul ei chip expresiv se întunecă.

– Am... am nevoie de timp.

– De timp ? La naiba... pentru ce ?

– Oh, Hans, nu vă supărați... Nici eu nu mă înțeleg prea bine... Totul s-a petrecut atât de repede. Încercați să vă puneți în locul meu. Acum câteva zile, în plină furtună, am întâlnit un bărbat. Și nu un oarecare : bărbatul „Parfumului depărtărilor.” Extraordinar ! Și acum, eu... nu prea pot să-l deosebesc pe Hans Jablonski de acest bărbat.

El își ridică o sprânceană, cu un aer ironic și râse amuzat.

– Nu e nimic caraghios în asta, ripostă ea, dar fără voia ei, râse și ea, apoi adăugă : Hai să rămânem serioși, vă rog.

Hans clătină din cap și se îndepărtă de ea, închizându-și ochii. În fond o înțelegea foarte bine pe Juliet, dorința ei de a nu sări peste niște etape. În mod vizibil, ea nu avea experiența aventurilor amoroase. Ce tânără plăcută și... tulburătoare. Ar putea fi ea tovarășa unei întregi vieți ? Cu ea nu putea fi vorba de un capriciu. Departe de asta...

Își deschise ochii și se întoarse spre ea.

– Atunci, prințesă, ce-mi propuneți ?

Fără nici o introducere, ea îi spuse liniștită :

– Cred că ne trebuie cel puțin o lună ca să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt.

– O zi !

– Poftim ? exclamă ea în timp ce ochii albaștri se făcuseră mari de uimire. Atunci... trei săptămâni.

– Două zile.

– Hans, nu sunteți deloc înțelept ! protestă ea, scuturând din cap. Două săptămâni..

– Trei zile... și sunt gata să întrerup negocierile !

– O săptămână. E ultima mea propunere.

– De acord cu o săptămână. Și care sunt condițiile ?

Juliet înțelese atunci că Hans juca foarte fin. Să mai zici că ea se bucura de reputația că se pricepe la tratative ! E adevărat că de obicei inima ei nu era în joc.

Hans își repetă întrebarea :

– Condițiile, Juliet ? Ce propuneți ?

Ea ridică ușor din umeri, zicându-și că va reuși poate să câștige acum ceva teren.

– În timpul acestei săptămâni, vom vorbi... la telefon și întâlnindu-ne... O să ne și scriem, dacă vă place asta. În acest fel vom afla mai multe unul despre altul. Dar nu ne vom săruta.

– Este ridicol, Juliet, strigă el vehement. Niciodată n-o să pot promite așa ceva !

Surprinsă de izbucnirea lui, ea ezită.

– Aveți dreptate, Hans... Pretind prea mult... De la dumneavoastră dar și de la mine...

Se regăsi brusc în brațele lui, cu capul în scobitura umărului voinic.

— Am putea flirta, îi șopti el la ureche.

— Dar nu un flirt împins prea departe, de acord ?

— De acord, se resemnă el, deși asta nu-mi prea place !

— Ah, mulțumesc ! strigă ea cu o vie ușurare.

Ea îl sărută pe obraz, în locul unde începea barba. O barbă foarte moale și plăcută la atingere.

— Și acum, dacă am merge să mâncăm ceva ? propuse ea, îndepărtându-se.

Murea de nerăbdare să-i pună o groază de întrebări asupra vieții lui, copilăriei, adolescenței, planurilor prezente și viitoare. Vroia să știe totul despre el. Gusturile lui în materie de muzică. Și de bucătărie... Își vor descoperi multe puncte comune de-a lungul acestei săptămâni ?

Hans întrerupse cursul grăbit al gândurilor ei.

— Nu va fi ușor pentru mine, remarcă pe un ton dezamăgit.

— Nici pentru mine, Hans. Dar este într-adevăr singura cale care ne va permite să judecăm și să hotărâm dacă vom putea fi buni prieteni... „Sau mai mult” îi spuse inima ei care bătea chiar prea repede.

— Un sărut pe ici pe colo va face să treacă mai repede timpul...

Și îi surâse atât de promițător încât Juliet simți că se topește. Încurajat, o luă în brațe.

– Nu, Hans, eu...

– Ah, dar asta nu ne va face rău deloc, i-o tăie el, căutându-i buzele.

Ca urmare, Juliet nu-și mai reaminti prea bine cum ajunseseră la restaurant, atât fusese de subjugată de acest sărut arzător. Dar îl vedea și pe Hans la fel de tulburat.

Se treziră instalați într-un restaurant italianesc foarte liniștit, unde rămaseră mult timp, în fața unei cine gustoase, agrementată de vorbe dulci și de un vin bun. Mario, chelnerul, știu să se eclipseze la timp, mirându-se de înțelegerea perfectă care părea să existe între cei doi tineri. Nici un timp mort în conversația lor. Surâsuri și râsete împărtășite. Un climat neobișnuit de înțelegere.

Hans străluci de bucurie când râsul melodios al Julietei răsună în sală, la sfârșitul relațiilor lui despre aventurile trăite în compania prietenului său Sky.

– Adevărat? se miră ea, regăsindu-și glasul.

– Da. Aceste escapade ne-au legat pe viață. Ca urmare, lui i-a venit într-o zi ideea să-și cresteze degetul arătător și atunci am fost tentat să fac la fel ca să devenim frați de cruce.

– Vă vedeți mereu?

– Da. Sky va fi principalul meu colaborator la societatea pe care tocmai o pun pe picioare.

Liberty Films. Firmă care va produce filme documentare.

– Documentare la care scrieți singuri scenariile, nu-i așa ?

– Da, deja am redactat câteva...

Își așază paharul de Chianti pe fața de masă în carouri și chipul deveni grav când îi mărturisi : am o mulțime de proiecte în minte... Acum câțiva ani, într-o țară îndepărtată, am făcut un legământ. A venit momentul să mi-l îndeplinesc.

– Pentru că azi sunteți bogat și celebru.

– De celebritate mă lipsesc bucuros. Mă apasă... Contractul meu de exclusivitate m-a închis în acest personaj al „Parfumului depărtărilor”... O închisoare aurită rămâne totuși o închisoare, nu-i așa ? Dar, făcu el, mângâindu-și barba, n-am totuși de ce să mă plâng.

– Și bogăția ?

– Ah, da, bogăția ! Este un atu capital pentru ceea ce doresc să fac...

Juliet surâse, dar era profund intrigată ; ce se petrecuse în celălalt capăt al lumii care îl împingea acum să-și aleagă o nouă profesiune ?

Însă el readucea deja conversația asupra ei.

– Și, Juliet, întotdeauna ați fost atrasă de muzică ?

– Întotdeauna, răspunse ea cu elan. Dar predarea la clasă m-a dezamăgit oarecum. N-am o mentalitate de dascăl... Atunci m-am

orientat spre lecțiile particulare. Am elaborat programe pentru școli, destinate elevilor de toate vârstele.

– Pare să vă ocupe mult timp ?

Ea ezită o clipă, apoi se hotărăște să păstreze secretă activitatea ei nocturnă la Riverfront Club, într-o orchestră de Jazz pentru amatori.

– Da, se mulțumi să răspundă surâzând.

Mario le aduse două înghețate mari și în timp ce Hans o atacă cu poftă pe a lui, Juliet luă un aer gânditor.

– Mă întreb cum ați putut deveni bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

– Eram student la universitate...

Și îi făcu cu ochiul. Atunci ea se repezi :

– Nu... Lăsați-mă să ghicesc eu urmarea... Presupun că mama unui coleg, o femeie aflată la conducerea unei agenții de publicitate, v-a remarcat într-o bună zi și-a zis : „Ce sex-ap-peal are tânărul ăsta.”

El izbucni în hohote de râs.

– Chiar așa. Un detaliu : era tatăl, nu mama unui coleg. La început n-am luat asta în serios... Dar a ținut să fac câteva spoturi publicitare pe casete video. Și cariera mea a demarat fulgerător. Urmarea o cunoașteți.

Și umplu din nou paharele. Juliet își mănâcă desertul delicios ca prin vis. Apoi Mario le aduse câte un ness și Hans aruncă abia atunci o privire prin sală. Ceilalți clienți plecaseră,

Iar personalul începuse să aranjeze mesele pentru a doua zi.

— Ar cam trebui să plecăm, Juliet. Mi-ai spus că aveți de lucru în seara asta... Iar eu mâine voi trăi un moment deosebit : prima zi de existență a societății Liberty Films.

Ieșiră, ținându-se de mână, veseli ca doi elevi. Totuși, când Hans se opri în fața locuinței ei, își dădu seama de realitate : nici unul nici celălalt nu mai erau niște adolescenți și le va fi greu să se țină de hotărârea lor.

Fără să mai pronunțe vreun cuvânt, Hans îi deschise ușa și îi întinse cheia. Privirile li se încrucișară și se trezi dintr-odată în brațele lui. Îi mângăie cu barba pletele aurii, simțindu-le parfumul.

— Părul tău are mirosul florilor de magnolii, Juliet.

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul apoi îi căutară buzele. Juliet gemu de plăcere și se lipi de el. Cu regret, Hans o îndepărtă, dorindu-și să fie deja duminica viitoare.

— Pentru niște oameni ca noi care lucrează, e momentul să ne despărțim. Luni va fi o zi grea, cel puțin pentru mine... La revedere, Juliet.

Și îi surâse cu tandrețe. Ea îl privea cu un aer visător.

— La revedere, Hans.

— Vise plăcute, Juliet... Și visați-mă pe mine !

Îi luă mâna și îi sărută fiecare deget. Ea urcă scara ca o somnambulă în timp ce el se îndepărta în noapte.

O idee îl urmărea în timp ce demara : „Juliet este o femeie care merită să fie cunoscută !” Și, stimulat, ajunse în timp record la el acasă. E drept că era destul de puțină circulație pe străzile din Saint-Louis, duminică seara, după miezul nopții.

CAPITOLUL V

A doua zi de dimineată, la ora nouă fără cinci, soneria de la ușă o sculă din somn pe Juliet.

Își trase la repezeală pe ea rochia de casă din mătase bleu și coborî scara, încă pe jumătate adormită. Cum nu avea nici o elevă înaintea de ora unsprezece, hotărâse în mod excepțional să doarmă până mai târziu.

— Domnișoara McLane ? întrebă un tânăr întinzându-i un magnific buchet de trandafiri.

— Da, vă mulțumesc.

Cartea de vizită a lui Hans era pusă la vedere : „Bună dimineată, dulce Juliet. E ora nouă.” Ea surâse, amintindu-și de promisiunea pe care i-o făcuse în ajun de a b scula în dimineata asta la ora nouă.

Telefonul sună câteva clipe mai târziu.

— Alo ?

— Vocea dumneavoastră tândră și melodioasă este încă somnoroasă, prințesă...

— Băiatul cu florile tocmai m-a sculat din somn, Hans. Mulțumesc pentru trandafiri. Pri-

ma zi la Liberty Films se anunță bună ? adăugă ea gândindu-se că el e deja la lucru.

— Se anunță mai ales agitată. Dar nu vă pot uita deloc. Vă mai sun imediat ce pot la revedere.

— Dar, Hans...

Ea îl auzi cum înclide și se gândi cu simpatie că are toate motivele să fie nervos. Pregătindu-se de plecare, nu încetă să se gândească la el și găsi o scrisoare de dragoste de patru pagini la cutia de scrisori. „Nu prea a avut timp de dormit”, gândi ea cu emoție constatănd că penița străpunsese în câteva locuri hârtia.

În acea seară se duseră din nou la restaurantul din ajun, pe care Hans îl numea deja „restaurantul nostru”. El murea literalmente de foame, nu pusese nimic în gură încă de dimineață.

— Am făcut nemoipomenit că am angajat cei mai buni profesioniști, Juliet. O să formăm o echipă grozavă !

Râse umplând paharele lor și reluă :

— Liberty Films este în întregime opera mea. O să încerc să demonstrez de ce sunt capabil... sau o să-mi frâng gâtul.

— Cu un cap atât de frumos, ar fi și păcat ! gumi ea încercând să destindă atmosfera.

Dar îi înțelegea pasiunea pe care o puneă în noua muncă ; și ea se lansase cu entuziasm în cariera muzicală atât de controversată.

— Să bem pentru Liberty Films, făcu ea ridicându-și paharul de Chianti. Este marea afacere a vieții dumneavoastră, nu-i așa ?

— A doua ca importanță; răspunse el mâncând-o din ochi.

Hans înțelese că ea ezita să-l pună întrebarea care îi ardea buzele și o scoase din încurcătură :

— Nu mă întrebați care este prima ?

Ea scutură din cap, prea impresionată ca să poată vorbi.

Cu un surâs misterios, el îi acoperi mâna cu a lui.

— O să v-o spun eu, Juliet. Cea mai mare afacere a vieții mele sunteți dumneavoastră.

Ea avu un mic râs nervos și degetele i se crispară pe șervețel. Apoi își scutură din nou capul și el îi admiră bucele aurii care-i dansau în jurul chipului, aruncând reflexe roșiatice.

— Mă tachinați, murmură ea. Abia mă cunoașteți.

Îi ridică mâna la buze și o sărută delicat.

— Dulce Juliet, mi se pare că vă cunosc dintotdeauna.

Ea își retrase mâna speriată de noua intimitate creată între ei și atunci el îndreptă conversația spre proiectele de film pe care le avea în cap.

Părăsiră restaurantul pe la orele unsprezece pentru a se îndrepta spre casa Julietei. Hans conducea încet. Nici el, nici ea nu doreau să vadă terminându-se această seară, dar fiecare din ei știa că celălalt are a doua zi un program încărcat.

— Mulțumesc pentru cină, spuse Juliet, luând cheile din mâna lui Hans care îi deschisese ușa de la intrare. Și pentru toate : flori, scribare...

El o luă în brațe și îi șopti la ureche :

— O să ai mereu vești de la mine până când voi deveni pentru tine singurul bărbat din lume !

Vorbele lui o emoționară pe Juliet în cel mai înalt grad, dar bunul ei simț îi sufla că... poate el nu gândea cu adevărat ce-i spunea. Bărbatul „Parfumului depărtărilor” declara asta poate fiecărei cuceriri. Rămase destul de reținută și când o sărută, contrar atitudinii ei din ajun, se desprinsă repede din brațele lui.

— Pe mâine, Hans. Somn ușor.

— N-o să închid un ochi toată noaptea, vrăjitoare mică, murmură el cu o undă de ironie. Dar tu să visezi frumos... Și să te gândești la mine.

Hans o chemă la telefon a doua zi, când era gata de plecare spre un liceu din împreju-

rimi, apoi când se întoarse acasă, pe la ora trei și jumătate vorbiră de fiecare dată câteva minute. Dar o avertiză că va avea un vizitator pe la ora patru. Cu inima bătând, ea se schimbă și se parfumă ca să coboare scara fix la ora patru, sperând să-l găsească pe Hans la ușă.

Urcă câteva clipe mai târziu, cu un urs uriaș din pluș în brațe, acompaniat de o notiță explicativă : „Alintă-l pe el... până la sosirea mea în seara asta. Hans.”

Miercuri dimineată Juliet fu din nou trezită de soneria de la intrare și se sculă fără nici un chef. Dar noul cadou al lui Hans o făcu să sară în sus de bucurie : o cutie veche muzicală, a cărei melodie de demult o urmări toată ziua.

Când îl văzu seara la ușa ei, se sperie de aerul lui obosit.

— Merg bine lucrurile ? se interesă ea grăjolie.

— De minune ! Depășește tot ce-am sperat. Dar am atâtea proiecte... Și am și alte idei care nu-mi dau pace, Juliet...

Vru s-o ia în brațe, dar ea își pusese deja geanta pe umăr înainte de a cobori să-l deschidă ușa și îi spuse pe un ton vesel :

— Nu acum. Mor de foame.

— Și eu. Hai să urcăm la tine și să comandăm o pizza la telefon.

Fu tentată să accepte, dar se temu să petreacă acasă o seară întreagă singură cu el.

— De acord cu pizza, dar nu acasă, Hans. Fac eu cinste.

El suspină, fiindcă îi ghicise firul gândurilor.

— Cum aș putea rezista unei asemenea propuneri ? spuse, atrăgând-o la pieptul lui. Dar mai întâi sărută-mă. Poate așa mai prind și eu puțină putere.

Seara trecu ca într-un vis și, după o îmbrățișare voluptuoasă, se despărțiră cu regret.

Joi fu, și pentru unul și pentru celălalt, o zi foarte plină. Juliet dădu de două ori fuga până în centru, apoi se duse la o școală particulară să-și prezinte programa de învățământ și în fine, reveni acasă pentru lecțiile particulare.

Hans, absorbit de turnarea primului său film, avea destulă bătaie de cap ca să explice echipei ceea ce așteaptă de la ea.

La sfârșitul după amiezii, Juliet primi din nou trandafiri. Roșii de data asta... și nu o duzină ci cinci : șaizeci de trandafiri roșii, superbi. Îi strecură un bacșiș bun băiatului, care urcă această adevărată tufă înflorită până în camera de zi.

Hans o curta cum nici o altă femeie din lume nu mai fusese. Trăia un vis amețitor și

seara lor la micul restaurant italianesc se desfășură într-o perfectă armonie.

A doua zi, de pe la cinci după amiaza, începu să-i aștepte cu nerăbdare telefonul; parcă trecuse o eternitate de când o sunase de dimineață. Abia aștepta să fie din nou așezată lângă el și să vorbească vrute și nevrute. Cineva sună la ușă și-i înmână un pachetel frumos ambalat în hârtie multicoloră. Urcă scările, încruntată.

— Mi-a promis, totuși, că n-o să-mi mai trimită cadouri! murmură ea desfăcând funda bleu.

Dar când descoperi caseta o puse imediat în casetofon.

„Salutare, dulce Juliet, murmură vocea tandră a lui Hans, pe un ton atât de senzual încât se simți topită de plăcere. Ascultă-mă cu atenție până la capăt. M-am ținut de promisiune să nu-ți mai trimit cadouri. Această casetă, înregistrată la ora trei după amiaza, este în perfectă conformitate cu acordul nostru. Consider-o ca pe un mesaj oral. Un fel de scrisoare vorbită...”

Juliet surâse. Încă o dată Hans câștigase. Ascultă cu sufletul la gură continuarea:

„Țin să-ți spun că mi-ai lipsit astăzi... Teribil. Abia aștept seara...”

Juliet fu străbătută de un fior și-și închise ochii, în timp ce vocea continua:

„M-am concentrat asupra lucrului, ca timpul să treacă mai repede, dar colegii mei abia țin ritmul și cred că o să mă omoare dacă mai continui așa... Scumpa mea, dacă n-o să mă vezi diseară vei ști ce mi s-a întâmplat...”

Un râs cristalin ieși de pe buzele Julietei. Hans dorise s-o amuze și reușise.

„Ah, o să-mi fie foarte greu să mai suport cele patru ore care ne despart încă. Dulce Juliet, trăiască această seară !”

Se întinse și suspină la gândul că n-o să-l vadă în seara asta. Trebuia să cânte în orchestra de jazz Riverfront Ragtimers. Sări de pe canapea. Hans uitase că ea nu era liberă ! Trebuia să-l avertizeze cât mai repede.

În biroul lui din centru, Hans ridică receptorul spunându-și că precis e Juliet.

– Bună, prințesa mea...

– Hans, spuse ea pe un mic ton de reproș, cred că nu-ți dai seama că și caseta e un cadou... Cred că nu joci cinstit cu mine. Mesajul tău oral mi-a făcut un chef nebun să te întâlnesc în seara asta. Dar, așa cum ți-am spus ieri, am de lucru. Voi fi ocupată toată seara. Ai uitat ?

Hans își făcu reproșuri : în hotărârea lui de a o cuceri pe Juliet, de a-i înmuia inima, uitase complet că nu era liberă în seara asta.

– Scuză-mă, scumpo. Dar spune-mi, n-ai putea să contramandezi cursurile din această

seară ? Am putea să cinăm împreună ca și în celelalte seri.

– Imposibil, Hans, făcu ea categorică. Trebuie să muncesc ca să-mi câștig pâinea.

– Am putea cina pe urmă... Ora nu are importanță, Juliet.

– Va fi foarte, foarte târziu.

– Știu, spuse el cu speranță, întrebându-se cine naiba o fi luând lecții de muzică până la miezul nopții.

– Dar, Hans, o să ne vedem mâine după amiază, dacă vrei, imediat după cursuri.

– Dacă vreau ? Numai la asta visez, Juliet, și o să mor de nerăbdare până atunci.

– O, Hans, mă neliniștești...

– Dacă ai fi fost în biroul meu, ai avea motive reale de neliniște. Îmi trec prin cap niște idei foarte erotice și aș incuia ușa ca să le pun în practică...

– Oh, Hans, prefer să închid ! Telefonează-mi mâine.

Se îndreptă cu tristețe spre fereastră. Pentru prima oară de la începutul săptămânii, nu-l va vedea în această seară pe Hans : N-o să mai schimbe un sărut tandru înainte de a se despărți. Hans îi lipsea teribil. Se simțea nenorocită.

– Și apoi, nici n-am hotărât nimic, se plânse ea cu voce tare. Nu reușesc încă să fac deo-

sebirea între Hans și imaginea ireală a bărbatului „Parfumului depărtărilor” !

Se întoarse mașinal pentru a se privi în oglindă. Ochii nu aveau nici un pic de strălucire. Cunoștea motivul : era prea singură. De câți ani trăia așa ? Cinci ? Șase ? Dar nicio dată nu mai încercase acest sentiment de însingurare care o copleșea acum.

O dorință irezistibilă de a vorbi cu cineva apropiat o cuprinsese. Se îndreptă spre telefon și lăsă un mesaj celei mai bune prietene. În mai puțin de o oră, Casey McDermott suna la ușă.

— Juliet, ce se întâmplă ? Eram pe acoperiș cu Danny să instalăm cu captator solar, când am primit mesajul tău. E prima oară în viață când ai nevoie de mine, scumpa mea. Ești bolnavă ?

Ochii de smarald ai lui Casey o fixau neliștiți. Părul roșu, strălucitor, încadra chipul delicat plin de pistrui. Corpul subțirel îmbrăcat în salopetă îi dădea aerul unei adolescente care vrea să joace rolul unei persoane adulte.

— Eu... nu...

— Povestește-mi tot, spuse Casey, antrenându-și prietena spre canapea.

— Am întâlnit un bărbat... începu Juliet așezându-se.

— Ei ! Asta se întâmplă la toată lumea.

- Vreau să spun bărbatul vieții mele.
- Cine e ?

- Hans Jablonski. Un brunet înalt, foarte frumos. Are simțul umorului și este interesat de o mulțime de lucruri : artă, muzică... Se pasionează în discuții și... Oh, este bărbatul ideal pentru toate femeile !

- Atunci, unde este problema ?
- Este bărbatul „Parfumului depărtărilor”.
- Tipul de la publicitate ? exclamă Casey cu ochii holbați de uimire.
- Dacă m-ai putea ajuta ! Nu mai știu pe ce lume sunt...

Privirea lui Casey se fixă pe trandafirii roșii.

- El ți i-a trimis, nu ?
 - Da. Îmi face curte de la începutul săptămânii...
- Și îi mărturisi totul. La sfârșitul povestirii, Casey se ridică.

- Scumpa mea, spuse ea liniștită, nu e nici o problemă. Nimic nu te împiedică să-l iubești sub ambele înfățișări : cea de realizator de film și cea de manechin vedetă.

Logica lui Casey păru s-o impresioneze pe Juliet.

- Eu... Eu o să mă mai gândesc, spuse ridicându-se la rândul ei.
- Sper și eu. În fond ce ai de pierdut ?
- Inima mea.

Casey înconjură cu un braț protector umerii prietenei sale și îi surâse călduros înainte de a-i declara :

– Regret că trebuie să ți-o spun, draguțo, dar după părerea mea, ți-ai pierdut deja inima.

– Probabil că ai dreptate, făcu Juliet copleșită. Tu ești de un cinism, ca bărbații !

– Și știi și de ce ! Încă n-am uitat de logodna mea ratată cu Harold ! Juliet, imediat să-i telefonezi frumosului de Hans Jablonski.

– O, nu... Știe că nu sunt liberă în seara asta...

– Și atunci ? Invită-l să te aplaude la Riverfront Club.

Juliet străbătea încăperea cu nervozitate, dintr-o parte în alta, fără să-l răspundă.

– Nu e la curent cu rolul pe care-l joacă o oarecare Julia în orchestra Riverfront Rag-timers ?

Și Casey se puse pe râs înainte de a continua :

– Asta era ! Deci el se crede îndrăgostit de o micuță și fermecătoare profesoară de muzică... Și ignoră complet viața ta de noapte într-o zgomotoasă orchestră de jazz ? Ah, ah, o să aibă o surpriză grozavă !

– Nu în seara asta, spuse Juliet cu o voce sugrumată.

– Atunci, când ?

– În curând...

Casey nu mai insistă. Dar vru să risipească tristețea prietenei ei.

— Oricum bine că ești ocupată în seara asta. Așa nu-i vei simți lipsa prințului tău fermecat.

— Sper, spuse Juliet aruncându-i o privire descumpănită.

— Pisicuțo, am o idee : ești prea nervoasă ca să conduci în seara asta. Te sfătuiesc să iei un taxi ca să ajungi la club. O să vin și eu acolo cu Danny și o să te aducem acasă la sfârșitul spectacolului.

— Mulțumesc, răspunse Juliet a cărei figură se luminează.

— Pentru nimic. Știi că ador jazzul.

— O să ai o mică surpriză... Noua mea rochie.

— Arată-mi-o.

— Nu acum. Prefer să mă vezi cu ea pe scenă.

— Dar mi-ai urmat sfaturile ?

— Oh, da ! A ieșit o nebunie.

— Bravo. O întind. Danny trebuie că mă așteaptă la birou. Știi că în principiu conducem amândoi firma, dar el îmi aruncă în spate toate corvezile ! În fine, m-am obișnuit. Tu încearcă să fii frumoasă astă seară !

Și Casey o părăsi pe Juliet, după ce o sărută cu căldură.

Era aproape ora opt când taxiul se opri în fața clubului. Juliet cobori ținându-și cutia de banjo și plăti șoferului. Adierea vântului îi ridică vesta ușoară și rochia care o îmbrăca ca o mănuașă scânteie cu mii de focuri.

Cu un pas hotărât, intră în sală și fu imediat remarcată de barman :

— Bună, Julia ! Orchestra e completă acum. Un gin tonic ?

— Mai curând un suc de portocale, Tom... Solutare la toată lumea, lansă la adresa celor șapte muzicanți îmbrăcați în smoking.

Își îndepărtă vesta.

— Doamne, ce apariție de vis ! exclamă pianistul.

— Julia ne-a făcut praf ! strigă clarinetistul care atacă un solo triumfal.

Juliet își zise veselă că nu greșise alegându-și această rochie strâmtă pentru scenă, cu minusculele ei bretele aurii pe umeri ; țesătura de mătase era împodobită în întregime cu perle de cristal de culoarea șampaniei, care scânteia la fiecare mișcare. Își strânsese părul într-un coc de bucle și se machiase, contrar obi-

ceiului ei. Paiete aurii îi străluceau pe pleoape și genele false îi accentuau dulceața privirii.

— Sunt fericită că am repetat serios săptămâna trecută, declară ea scoțându-și banjoul din cutie.

— Cele mai multe mese surt reținute, anunță trombonistul. Ah, avem clienți fideli ! Suntem amatori, dar cântăm ca niște adevărați profesioniști.

★

★ ★

La câteva străzi de club, Hans ieșea din biroul lui. Se îndreptă spre mașină, calculând că nu închisese ochii de mai mult de treizeci și șase de ore. Dar nici nu se gândea să se ducă imediat acasă. Vroia să se destindă puțin și o luă în direcția fluviului Mississippi. Lăsându-și mașina în parcare, se gândi câteva minute ce ar putea face. Puțină muzică country ? Folk ? Nu, jazz ! Judecând după muzica care se făcea auzită din club, orchestra avea un antrenebun.

I se oferi o măsuță într-un colț, lângă un stâlp, deoarece sala era arhiplină. Comandă un suc de portocale și se întoarse spre scenă unde clarinetistul tocmai termina un solo... și fu cât pe ce să cadă pe spate.

„Ce naiba face ea aici ? își spuse. Ah, fata asta merită într-adevăr să fie cunoscută.”

Și știind că prezența lui în acest colț va trece neobservată, se instalează confortabil, fără să părăsească din ochi silueta Julietei, atrăgătoare, în rochia splendidă de scenă.

CAPITOLUL VI

Spre sfârșitul primului cântec, Hans o văzu pe Juliet cum face cu ochiul unui cuplu tânăr care tocmai intra în sală. Intrigat, Hans îi examinează cu atenție : bărbatul și femeia aveau același păr roșu. De un roșu strălucitor. Se întrebă dacă bărbatul era un admirator al Julietei. Și ghimpele geloziei îl înțepă, când necunoscutul îi trimise o sărutare cu mâna cântăreței de la banjo. Hans făcu un semn chelneriței.

— O vodcă cu suc de portocale ! comandă el.

Pe scenă, Juliet luă cuvântul.

— Bună seara la toată lumea. Și bine ați venit în această seară la Riverfront Club.

Aplauzele răsunară în sală și ea mulțumi printr-o mișcare a capului, care făcu să-i danseze bucele. Înaintă cu un pas și continuă cu o voce clară :

— Pentru cei dintre dumneavoastră care nu ne cunosc încă, anunț că orchestra Riverfront Ragtimers este o orchestră compusă în întregime din amatori. S-a născut, acum zece ani, pe

băncile liceului... În continuare ne-am ales profesii diferite, dar am păstrat mereu legătura... Ceea ce ne-a permis să ne aflăm astă seară aici în fața dumneavoastră pentru a interpreta ariele noastre preferate de jazz.

Clarinetistul se lansa într-un solo demn de un profesionist și Juliet își continuă prezentarea.

— Știți fără îndoială că jazzul s-a născut la New-Orleans, imediat după războiul de secesiune, printre negrii eliberați din sclavie...

Toba răpăi câteva minute, umplând sala de un ritm trepidant care încântă literalmente asistența.

— ... Mulți dintre acești negri au început să-l răspândească. Cântau pe străzi vânzându-și mărfurile...

Vocea gravă a trombonistului începu să fredoneze :

— Pânzeturi... Pân-ze-turi de vân-zare... Pân-ze-turi cum-pă-rați...

Tăcu și Juliet continuă :

— Alți negri cântau cântecele născute pe cârmourile de bumbac, în timpul sclaviei.

Și trombonistul intonă o arie săltărească.

— Sus, frații mei. Urmați-mă cu toții. În cer nu este bumbac...

În timp ce el cânta, Juliet cerceta cu o privire neliniștită sala. De câteva clipe, încerca senzația curioasă că era pândită. Spionată. Senzație tulburătoare și nemaipomenit de jenantă : sub chipul Julietei de la Riverfront

Ragtimers ea oferea publicului un număr sexy care nu era deloc în genul înțeleptel și discretei Juliet.

Hans constată că asistența bătea cu picioarul ritmul orchestrei. Nu avu chef să facă la fal. Se simțea din ce în ce mai obosit. De obicei bea fără să resimtă efectele alcoolului, dar în seara asta era altfel. Terminându-și vodca, se hotări să rămână pe suc de portocale.

Pe scenă, trombonistul tocmai interpreta o arie a lui Eubie Blake, a cărui carieră precoce o aduse pe scurt la cunoștința publicului.

— Eubie Blake a cunoscut un succes nebun, încheie Juliet, cu banjoul în mână. Oamenii veneau de peste tot să-l aplaude...

Și mai cântă câteva note la banjo înainte să adauge:

— Din toate colțurile țării.

— Și chiar din... depărtări I lansă tânăra femeie roșcată pe care Hans o remarcase puțin mai devreme, când își făcuse apariția în sală.

O fixă, apoi își întoarse privirea spre Juliet, care părând puțin descumpănită, se întoarse spre scăunelul ei înalt. Fără indoială cele două erau prietene... Avu un surâs de satisfacție la gândul că Juliet vorbise despre el unei alte femei.

— E un semn bun, murmură el pe un ton scăzut, în timp ce orchestra ataca un ritm îndrăcit.

– Și acum, anunță trombonistul, să facem loc genialului nostru pianist compozitor : C'a-rence.

Ceilalți muzicanți își părăsiră locurile și Juliet se îndreptă spre masa tinerei perechi roșcate. Se așază și o discuție animată începu între cele două femei. Hans ar fi dat mult să poată auzi ce-și spuneau.

– Casey ! Cum ai putut să-mi faci așa ceva ? Casey izbucni în râs.

– Mă cunoști, scumpo. Am obiceiul prost să vorbesc înainte să mă gândesc. Ți jur că mi-a scăpat... Dar asta are uneori urmări amuzante, nu-i așa Danny ?

– Câteodată da, câteodată nu, făcu el surâzându-i Julietei pentru a-i potoli furia care i se citea în ochi.

– Ți dai seama că Hans s-ar fi putut găsi aici ? reluă Juliet. Ah, aș fi murit pe loc de rușine !

Mașinal, se întoarse pe scenă și străbătu cu privirea întreaga sală.

– Tu, ripostă Casey cu un aer provocator, tu vezi întotdeauna partea rea a lucrurilor. De unde știi că bărbatul „Parfumului depărtărilor” n-ar fi apreciat aluzia mea discretă la superba lui persoană ?

Surâse și-și apăsă palma pe mâna prietenei sale.

– Juliet, să facem pace. Nu-mi place să te văd supărată, știi asta !

— Atunci... nu mai reîncepe. De acord?

În colțul lui, la adăpostul stâlpului, Hans se lupta cu somnul. Tresări când pianistul atacă ultimele acorduri ale propriei compoziții... Și adormi când clarinetistul își începu numărul. Mult mai târziu, consultându-și ceasul, constată că spectacolul se apropie de sfârșit.

— Bessie Smith era regina blues-ului, lansă vocea familiară a Julietei, așezată în prim planul scenei. O să vă prezint versiunea mea a unuia din marile ei succese...

Își înclină grațios capul sub ropotul aplauzelor și adresează un mic salut asistentei. Rochia scânteia în lumina reflectoarelor. Hans se aplecă în față, fascinat de accentele melodioase care ieșeau de pe buzele cântăreței. S-ar fi putut crede că mângâia fiecare notă înainte să-i dea drumul în liniștea sălii.

Sub magia acestei melodii senzuale, Hans era departe de a bănuia că Juliet, cu ochii închiși, cânta gândindu-se la el. Numai la el.

Când se termină cântecul, uită că dorise să rămână incognito. Sări în picioare, entuziasmat ca și restul spectatorilor, și începu să aplaude frenetic.

Juliet își ridică brațele și cobori în sală. Era semnalul ultimei melodii a orchestrei și petrecerea se sfârșea... până poimâine.

Ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă : Hans și Juliet se găsiră dintr-odată față în față.

— Hans ! strigă ea, subjugată de privirea lui intensă. Ce faci aici ?

El îi surâse și-i făcu șmecherește cu ochiul înainte să-i răspundă :

— Profit de spectacol... Dar asta nu-mi ajunge, dulcea mea. Vino în brațele mele.

Și sub privirile uimite ale asistenței de care Juliet uitase cu totul, o luă în brațe și îi sărută cu pasiune buzele pline.

— Oh, Hans, murmură ea când, în sfârșit, el își dezlipi buzele de ale ei.

— Oh, Hans ! făcu vesela asistență ca un ecou.

Juliet roși până la rădăcina părului și își ascunse fața în flăcări la pieptul lui Hans.

— Eu... o să mor de rușine, îngăimă ea.

— Nici gând, Juliet.

Încercă să-i ridice capul, dar ea refuză cu încăpățănare.

La amândoi li se păru că mulțimea părăsește sala cu încetinitorul ; când Juliet se hotărî în sfârșit să privească în jurul ei, constată că toți membrii orchestrei, plus Casey și Danny, se strânseseră în jurul lor.

— Il cunoști pe tipul ăsta ? întrebă pianistul cu o voce pe care Hans o consideră amenințătoare.

— S-au mai văzut, răspunse imediat Casey, ai cărei ochi verzi scânteiau malitioși. Dar nu sunt sigură că-l cunoaște prea bine. Prima lor întâlnire datează abia de câteva zile.

Juliet își simți din nou obraji! în flăcări. Își ascunse din nou fața la pieptul lui Hans. El o sărută pe creștetul capului și îi mângâie părul înainte de a o privi pe Casey drept în ochi.

— Simt că vom deveni buni prieteni, domnișoare... ?

— McDermott. Casey pentru prieteni... și pentru prietenii prietenelor mele...

Se întoarse spre muzicanți.

— Totul e în regulă. Danny și cu mine o vom însoți pe Juliet.

Fără un cuvânt, ei se îndepărtară și Casey se adresă lui Hans.

— Sunteți de mult aici ?

— Da. Am petrecut la club toată seara. Spectacolul este foarte reușit.

— Oh, exclamă Casey, atunci ați auzit mica mea glumă la adresa dumneavoastră !

Juliet ridică capul și o fixă pe Casey. Cele două tinere se înfruntară din priviri. Danny, care le cunoștea prea bine, crezu că e momentul să facă o diversiune :

— Să mă prezint : Danny McDermott. Fratele lui Casey.

Fără s-o lase pe Juliet, Hans îi strânse mâna.

— Hans Jablonski. Incântat de cunoștință.

— Hans Jablonski, ce cauți aici ? explodeă Juliet fulgerându-l cu privirea.

— Am intrat din întâmplare, răspunse el cu o voce plină de inflexiuni mângâietoare care potoli mânia tinerei femei. Ador jazzul... și nu aveam chef să mă întorc așa devreme în patul meu singuratic...

— Eu... îți spuseseam că lucrez târziu în seara asta.

— Da, dar nu și în ce parte a orașului. Și nici ce rol ai aici. Acest banjo...

— Juliet cunoaște douăzeci și două de diferite Instrumente, interveni Casey care nu putea să tacă mai mult de un minut. Mă refer la Instrumentele cu coarde. Chiar și mandoline.

Hans o privea tandru pe Juliet.

— Ador mandolina. Într-o seară... în curând, va trebui să-mi cânti la mandolină, Juliet.

Vocea lui o tulbură într-atât încât își simți picioarele nesigure. Ar fi căzut dacă n-ar fi ținut-o în brațe. Ii înțelese frământarea și adăugă.

— Acum permite-mi să te însoțesc acasă, scumpa mea.

Se crispă instinctiv, știind că nu va întârzia să-i ceară explicații. În fond de ce nu îi povestise despre rolul ei în orchestră, odată ce această activitate făcea parte din viața ei ?

Jenată, încercă să se desprindă din brațele lui, înainte de a-i răspunde :

– Nu, Hans, nu pot.

– Adevărat ? făcu el, ridicându-și sprâncelele.

– Casey și Danny trebuie să mă ducă acasă; nu-i așa, Casey ?

Se întoarse spre prietena ei, fără să știe că nu se va bucura de nici un sprijin din acea parte.

– Imposibil Juliet, suspină Casey. Camioneta a rămas la birou : bateria e moartă. Și mașina e la garaj. De asta am întârziat. Aveam intenția să chemăm un taxi ca să mergem acasă.

– Oh ! făcu Juliet, dezamăgită.

Hans îl puse mâna pe braț.

– Nu-i nici o problemă. Sunt cu mașina. Vă pot duce pe toți acasă.

Și cum tinerele se priveau fără să spună nimic, el insistă :

– De ce naiba să luați un taxi când mașina mea e parcată la doi pași de aici ?

Juliet se resemnă în fața inevitabilului.

– Bine... Dar nu sunt gata încă, șopti ea.

– O să aștept cât va fi nevoie. Mă duc să aduc mașina. Pe curând !

Juliet își aranjă banjoul în cutie, cu neliniștea în inimă. Care va fi reacția lui Hans

când ea îi va mărturisi că habar nu are de ce îi ascunsese activitatea de cântăreță și muzicantă la Riverfront Club ? Descumpănită, făcu tot posibilul să întârzie momentul plecării. Se oferă să facă socoteala încasărilor. După ce scrisese cifrele cu o mână tremurătoare, bău un pahar mare de apă rece, apoi se alătură lui Casey și Danny care așteptau la intrare.

În acest timp Hans adusese mașina la ușa Clubului. Juliet trăsese de timp cât putuse mai mult dar odată și odată tot trebuia să apară. Iar în privința prietenei ei Casey, era clar aliata lui și dacă va trebui, o va târî până la mașină.

— Totul merge minunat ! fredonă el pe o arie de jazz.

Avu un mic râs satisfăcut, așezându-șe mai bine pe scaunul mașinii. Se simțea destins. Din ce în ce mai destins. Ochii îi se închiseră.

— Hans ? Dormiți ? Hans !

Danny deschise portiera, veghind ca trupul lui Hans să nu se prăvălească în stradă. Îl îndreptă și-l bătu pe umăr.

— Hans ! Treziți-vă !

— Ce s-a întâmplat ? bombăni Hans, încercând să-și deschidă pleoapele grele ca plumbul.

— Asta-l culmea ! exclamă Juliet, prefăcându-se indignată. Hans a băut prea mult !

Danny se aplecă spre el să-l simtă respirația.

— Nu-mi face impresia. Nu miroase a alcool.

Il scutură din nou pe Hans, cu mai multă putere.

— Hans, sunteți bolnav ?

Hans reluă cu greutate contactul cu realitatea. Răpus de oboseală, încercă să răspundă, fără să deschidă ochii :

— Nu, Danny. Dar nu mai pot... sunt la capătul puterilor. N-am dormit de două zile...

Și simțind că n-a fost destul de explicit, continuă :

— Și toate astea... din cauza Julietei !

— Din vina mea ? se indignă ea, cu o voce limpede care răsună în noapte. De exemplu !

— Calmează-te Juliet, spuse Danny. Uită-te la el. Are un aer epuizat.

Și împinse trupul voinic pe locul pasagerului, înainte de a se instala la volan.

— Hai să-l ducem întâi pe el. Juliet, unde locuiește Hans ?

— Habar n-am.

Casey și Danny o priveră increduli, apoi Casey spuse cu autoritate :

— În acest caz o să-l ducem la tine.

— Nu !

– Preferi să-l abandonăm în mașină pentru toată noaptea, expunându-l la atâtea pericole ? Ce mai prietenă !

Cu mâinile în șolduri, o fulgeră pe Juliet cu o privire lipsită de indulgență.

– Poți să-l duci la tine, Casey !

– Nu. E prietenul tău, nu al meu.

– Grăbiți-vă fetelor, le-o tăie Danny care se impacientase la volan. Măine mă scol devreme. Urcăți-vă odată amândouă. O să-l ducem pe Hans la tine, Juliet. Și Casey va rămâne la tine. Eu o să iau un taxi până acasă. Și mâine Casey, trec să te iau la șapte fără un sfert.

Întoarse cheia în contact. Casey și Juliet se instalară în spate și Danny demară imediat.

– Bravo, frățioare, făcu Casey mângâindu-i părul.

Apoi se așeză confortabil în scaunul ei. La rândul ei, Juliet se simțea din ce în ce mai încordată. Iar Hans dormea tun cu bărbia în piept.

Odată ajunși la domiciliul Julietei, își reuniră forțele ca să-l târască pe Hans sus pe scări.

– Să-l punem în patul meu... propuse Juliet gâfâind. Doar n-o să-l țiiți atâta timp... până aranjez așternutul pe canapea...

– Hopa, făcu Danny.

Hans fu trântit pe patul Julietei.

– Femei'e afară, le comandă apoi Danny. Chemați-mi un taxi în timp ce-l dezbrac.

Dăr Hans, pe jumătate trezit, începu să-și descheie mașinal cămașa, în timp ce ele ieșeau din încăpere.

Un sfert de oră mai târziu, Danny le părăsea pentru a pleca cu taxiul. Casey era deja instalată pe canapea.

– Noapte bună, Juliet. Nu uita să pui ceasul la ora șase și jumătate.

Inchise ochii și-i întoarse spatele. Juliet suspină. Deșteptătorul rămăsese în dormitor !

Se îndreptă spre baie ca să se demachieze având grijă să tragă zăvorul. Ieși repede, îmbrăcată în cămașa scurtă de mătase bleu. Cu pași de lup intră în cameră, fără să aprindă lumina. Pe pipăite caută ceasul, care însă se răsturnă pe noptieră.

La acest zgomot, Hans mormăi și se ridică într-un cõt.

– Juliet ? Scumpo... Unde ești ?

– Eu... Aici, Hans, murmură ea emoționată. Mâna lui mare căuta prin pat.

– Unde ? Nu te găsesc...

Avea o voce somnoroasă. Ea înșfăcă repede deșteptătorul și se retrase spre ușă.

– Eu... revin imediat, Hans. Odihnește-te până atunci.

Pe prag rămase o clipă nemișcată cu urechea la pândă. O să readoarmă fără

probleme ? Respiră profund și parfumul acestui bărbat îl pătrunse în nări, făcând să-l bată cu putere inima. Închise ochii cuprinsă de amețeală. Tic-tacul ceasului o aduse la realitate și ajunse în cameră veclă cu mintea înfierbântată.

CAPITOLUL VII

Casey și Juliet bombăniră la unison când deșteptătorul sună la ora șase și jumătate.

– Deja l gemu Casey.

– Abia adormisem, se plânse Juliet.

Sforăitul care se făcea auzit din camera vecină le aduse însă la realitate și se ridicară amândouă deodată.

– Hans, murmură Juliet.

– Oh, ce tip l făcu Casey masându-și spatele. N-aș fi crezut că e atât de greu l

Se ridică și se întinse, apoi se întoarse spre prietena ei cu o lumină malițioasă în priviri.

– N-o să fii prea dură cu el, nu-i așa ?

Juliet își scutură buclele.

– Dacă -aș avea mai mult timp înainte de primul curs... să vezi ce i-aș face.

– Ce s-a petrecut între voi doi în noaptea trecută ? S-a repezit la tine și te-a violat în timp ce eu dormeam liniștită aici ?

Juliet îi aruncă cu perna în cap.

– Nu, proasto ! Vorbea în somn.

– Ah ! Avea vise erotice ?

Și cum Juliet nu-i răspunse, ea continuă s-o tachineze.

– Înțeleg de ce spui că n-ai dormit deloc, frumoaso ! Imaginația ți s-a înfierbântat și...

– Casey, l-o tăie Juliet, știi bine că nu-i vorba de asta.

– Știu, iubito...

Casey se îmbrăca deja. În grabă. Și reluă.

– Totuși, Juliet, Hans ar merita o lecție. Ca să-l faci să plătească pentru felul cum s-a purtat aseară.

Un claxon se auzi din stradă. Casey se repezi și deschise fereastra.

– Da, Danny sosesc. Juliet, aș dori să rămân ca să aranjăm împreună o mică răzbunare, dar Danny mă așteaptă... O întind.

– Doar n-o să mă lași singură cu un bărbat care doarme în patul meu. Halal prietenă !

– Lasă că n-o să te am pe conștiință. Bărbatul ăsta nu e un necunoscut pentru tine... O să mă suni ca să mă ții la curent, nu ?

– Dacă o să se întâmple ceva, va fi din vina ta, îi lănsă Juliet pe un ton glumeț.

– Ba nu ! Numai din vina ta. Bărbatul „Parfumului depărtărilor” are multă clasă.

Danny claxonă din nou și Casey o zbughi sub privirea pe jumătate amuzată, pe jumătate exasperată a Julietei.

Preparând cafeaua, tânăra se întreba cum ar proceda Casey dacă ar fi în locul ei. Câteva clipe mai târziu, deschidea capacul unei cutii.

– Ah, ah ! făcu ea cu un aer încântat.

Micul kimono din mătase roșie se găsea acolo frumos împăturit. Casey insistase să-l cumpere din cartierul chinezesc, în timpul ultimei vacanțe petrecute la San-Francisco. Dar nu-l mai purtase până acum.

Îl luă și se duse pe vârful picioarelor până în bucătărie. Din coșul de rufe puse pentru călcat luă un tricou fără mâneci, destul de decoltat, și șortul de gimnastică. Cu un surâs satisfăcut, se duse să se îmbrace în baie, apoi își puse pe deasupra kimonoul. Își strânse în fața oglinzii cordonul și se privi mulțumită.

– Perfect ! șopti ea constatând că părea goală pe sub kimonoul purpuriu, al cărui spate era împodobit de un splendid dragon auriu având o expresie feroce.

Fără zgomot împinse ușa camerei, unde Hans dormea fără griji. Rămase pe prag, privindu-l atent. Întins pe spate, avea pieptul complet dezgolit și simți că o încearcă o puternică dorință de a se apropia de el să-l mângâie. Un colț al cearșafului bleu îi ascundea partea de jos a corpului, cu excepția picioarelor care atârnavă afară din pat.

Juliet avansă cu surâsul pe buze.

– Hans ! Sus ! E timpul !

El mormăi câteva vorbe nedeslușite... care semănau foarte mult cu niște injurături, ceea ce o înveseli teribil pe Juliet.

— Hans ! Așa îmi vorbești... după noaptea pe care am petrecut-o împreună ? Ce rușine !

El se mișcă în pat, continuând să injure... Juliet începu să se alarmeze și-și promise s-o strângă de gât pe Casey dacă gluma sfârșea prost.

— Ce rușine să-mi spui toate astea, Hans ! izbucni ea cu o convingere jucată.

— Despre ce vorbești ? bombăni el, cu ochii încă închiși.

Juliet, hotărâtă să-și joace în continuare mica ei comedie, izbucni într-un râs melodios și declară pe un ton ușor :

— Nu credeam că bărbatul „Parfumiului depărtărilor” va fi atât de epuizat după prima noapte pe care am petrecut-o împreună... S-ar zice că marele cuceritor nu prea e în formă !

Râse din nou și Hans se hotărî să-și deschidă ochii. Fixă o privire întrebătoare asupra tinerei femei așezată la picioarele lui pe marginea patului, foarte șic în kimonoul ei de mătase.

— Ce tot spui, domnișoară McLane ? se interesă el cu o voce gravă și, după cum i se păru lui Juliet, și puțin neliniștită.

Dar Juliet era decisă să-și joace până la capăt rolul.

— Haide, Hans ! făcu ea pe un ton de reproș. Să-mi spui pe numele de familie, după o asemenea noapte... Categoric, mă dezamăgești.

— Ju-li-et ! articulă el clar ridicându-se în pat.

— Ah, ce noapte ! murmură ea cu un surâs extaziat pe buze.

Și, în fața aerului lui șocat, merse până acolo încât îi făcu cu ochiul.

— Bărbatul „Parfumului depărtărilor” cunoaște la perfecție arta amorului, făcu ea cu subînțeleș.

— Ce ? strigă el incredul, înainte să cadă pe spate cu brațele încrucișate.

Juliet trebui să-și muște buzele ca să nu izbucnească în râs. Farsa mergea ! Iși jucase minunat rolul... Un rol demn de cântăreața de la Riverfront Club !

— Nu-ți... nu-ți amintești nimic ? se miră ea.

— Nimic.

Se întinse și adăugă :

— Dorm atât de puțin de opt zile...

— Da, se încumetă ea. Mi-ai vorbit de două zile și două nopți nedormite... Totuși, ar fi trebuit să bei mai puțin aseară.

— Doar o vodcă cu suc de portocale ! protestă el. Și trei sucuri.

Juliet izbucni în râs în fața chipului lui necăjit. Hans se ridică din nou pe pat pentru a o orivi cu un aer rătăcit, pe tânăra în kimono care stătea liniștită pe pat. Și cu o plăcere răutăcioasă, întinse mâna și-l mângâie pe picior.

– Oh, Hans, spuse ea cu o voce tandără. Când mă gândesc că ai uitat totul !

– Nu, murmură el pe un ton plângător, scuturând din cap.

– Nu ? repetă ea cu dulceață.

Nemișcat pe pat, Hans își spărgea capul. Și, brusc, un semnal i se declanșă în memorie. Își aminti clar cum i-a cerut Julietei să vină în pat... dar ea nu venise. De ușurare, aproape zâmbi. Juliet își bătea probabil joc de el. Se răzbuna astfel pe purtarea lui din ajun. Și el ayusese numai intenția să-i vorbească. Mai ales că ea trebuia să-i furnizeze niște explicații de ce, de când se cunoșteau, nu-l pusese la curent cu rolul ei din orchestra Riverfront Ragtimers ?

Își trecu mâna peste frunte, ca pentru a-și alunga ultimele îndoieli, tot privind picioarele frumos modelate și bronzate, dezvelite în mod generos, de micul kimono din mătase roșie. În orice caz, gândi el, cu inima dintr-odată ușoară, dacă ea căuta să se distreze, nu va fi singura !

– Nu-i așa că ne-am simțit bine împreună ? se interesă el cu o voce atât de senzuală, încât Juliet simți o undă de căldură străbătându-i trupul.

– Hm... Oh, da !

Îi răspunse cu un entuziasm moderat, căci nu-i prea plăcuse expresia pe care o văzuse în ochii lui Hans. Părea că pune ceva la cale, pândind-o cu privirea precum un vultur prada.

Hans se mai ridică puțin, râzând.

– Pentru că nu-mi amintesc nimic din noaptea noastră de dragoste, de ce să nu încercăm să re trăim totul, dulcea mea ?

Întinse brațul pentru a o atrage lângă el pe Juliet. Ea avu un râs stânjenit, în timp ce mintea îi mergea la iuțeală.

– Dar nu mai avem timp ! Până la prima mea lecție nu mai sunt decât câteva minute.

O mașină claxonă în stradă și Hans își întoarse capul spre fereastră.

– Unde sunt Casey și Danny ?

– Au plecat la lucru, îi răspunse ea, retrăgându-se discret spre marginea patului.

Trebuia să se îndepărteze, fără ca el să-și dea seama de asta.

– Aici, scumpo ! îi ordonă el în liniștea încăperii, și mâna lui mare i se așează pe umărul tremurător. Unde vrei să te duci ?

Era rândul lui s-o joace acum pe degete !

– Trebuie să mă îmbrac, Hans. Primul meu elev trebuie să sosească.

– Un minut, murmură el cu o voce mângâietoare. Să arunc măcar o privire la ce mi-a scăpat în întunericul nopții !

Trase de cordonul din mătase roșie și îndepărtă marginile kimonoului.

– Eram convins de asta ! strigă el, cu ochii scânteind de ironie. Nu s-a petrecut nimic între noi, nu-i așa, Juliet ?

Ea aprobă din cap, recunoscându-se învinsă.

– Vino în brațele mele, scumpo, încheie el.
Lasă-mă să te strâng doar câteva cli.

Juliet se zbatu și reuși să ajungă până la capătul patului, încercând să se ridice. Dar când el vru să arunce de pe el cearșaful ca s-o urmărească, se îngrozi.

– Nu... ești gol !

El o fixă cu atenție.

– Nu mi-e rușine cu trupul meu, Juliet. Și doresc să te strâng la piept, măcar pentru o clipă. Dacă nu vii imediat lângă mine, ajung eu până la tine... Unu... doi...

– Sosesec !

Ea își dădu drumul pe pat... în brațele lui.

– E mai bine așa, dulce Juliet, șopti el mângâindu-i părul cu buzele. Și mi-aș dori o sărutare... rația mea de dimineață.

Îi ridică delicat bărbia și ea închise ochii, cu inima bătând să-i spargă pieptul ; se topea de dragoste pentru el. Pentru a nu știu câta oară, se simți în al nouălea cer în brațele lui.

Hans păru cu adevărat mișcat de patima cu care ea îi răspunse la sărutare. În momentul când începuseră să se înfierbânte, soneria răsună cu brutalitate. El scoase un mormăit înfundat.

– Oh, strigă Juliet, a venit micul Davy !
Și se sculă grăbită.

— Îmbracă-te repede, îi ceru ea, sau nu fă zgomot deloc.

Când Juliet își termină lecțiile cu ultimul elev, ea îl regăsi pe Hans în patul, pe care în mod aparent, nu-l părăsise deloc. Ea nu avusese timp să vină între două lecții ca să-l trezească. În realitate, se simțise ușurată că Hans nu-și făcuse apariția la mijlocul vreunei lecții. Unii din elevii ei, Tommi de exemplu, erau foarte impresionabili și dotați cu o imaginație debordantă. Cine știe ce zvonuri ar fi răspândit prin oraș.

Hans dormea pe burtă și ea îi admiră în voie spatele mușchiulos. „Ce somn de plumb !” sfârși ea prin a-și spune, și lovi cu putere patul de lemn.

— Hans Jablonski ! Ai face bine să te scoli e ora trei după amiază.

Și îl observă fascinată, în timp ce se întindea cât era de lung înainte de a se întoarce pe spate. Cearșaful bleu care-l acoperea pe jumătate începu să alunece și Juliet își închise ochii.

Hans izbucni în râs.

— Poți să te uiți acum, anunță el. Sunt o apariție pudică.

De fapt își îmbrăcase doar chiloții. Și o privea pe Juliet cu un ochi ironic care o făcu să se înroșească, încurcată dar și indignată.

— Ți-am spus că sunt acoperit în mod pudic, făcu el rămânând lungit, simțindu-se în largul lui în această quasi-nuditate.

— N-ai nici un pic de pudoare ? protestă ea, simțindu-se puternic atrasă de trupul lui de atlet. Nu sunt obișnuită cu genul ăsta de spectacole.

Și își încrucișă cu demnitate brațele pe piept, dar inima îi bătea ca și cum alergase la cursa de o sută de metri viteză.

— Regret, dulcea mea... Nici nu m-am gândit. Noi artiștii avem obiceiul să ne expunem sub toate unghiurile... Și apoi, în epoca noastră, cred că atunci când este cald, cea mai mare parte din oameni se simt în largul lor mai dezbrăcați... Nici tu n-ai mare lucru pe tine... și eu nu mă plâng deloc.

Ea roși la remarcă lui. În realitate, își petrecuse ziua îmbrăcată în șort și un tricou decoltat și primise elevii, îmbrăcați cam la fel. Lucrul cel mai natural din lume. Încurcată, se așeză pe pat.

— Nu asta vroiam să spun Hans. Eu...

Tăcu, strânse pumnii și fixă cu disperare tavanul camerei.

— Pentru că nu prea știi ce să mai crezi, nu-i așa ? spuse el cu o voce dulce.

— Da...

Ochii ei albaștri speriați străbătură încăperea înainte de a se opri pe chipul surăzător și atent al lui Hans. Oare el înțelegea tot ce resimțea ea ?

— Sunt la fel de tulburat ca tine, dulce Juliet.

Degetul mângâietor cu care el îi atinse șoldul avu asupra ei efectul unei descărcări electrice. Juliet închise ochii.

— Niciodată n-am fost atât de atras de o femeie. Și-mi vine foarte greu să mă port ca o ființă rațională și responsabilă când sunt lângă tine, ca în acest moment de exemplu...

Îi cuprinse șoldul cu palma și încercă s-o atragă spre el.

— Da, Juliet... N-om decât o dorință, să te iau în brațe și să fac dragoste cu tine.

— Adevărat ? șopti ea deschizând ochii.

Privirile lor se încrucișară, strălucind de atâta dragoste încât Juliet avu sentimentul că trăiește clipa cea mai minunată din viața ei.

— Adevărat, murmură el atrăgând-o la piept.

Juliet se întinse pe pat. Simți căldura trupului bărbătesc lipit de al ei.

— Mor de foame, scumpa mea. Lasă-mă să te gust...

Înțelese ce dorea el cu adevărat, ce vroia și ea de fapt, înainte chiar să se aplece spre ea și să-i caute buzele. Un sărut minunat, pe care el îl prelungi în chip savant. Când se dezlipiră

unul de celălalt, Hans își linse buzele, de parcă Juliet fusese o delicatesă.

— Oh, Hans, figurez pe meniul tău de azi ?
il tachină ea veselă.

— Trebuie să vorbim, noi doi.

Aerul lui serios o impresionează și ea vru să se așeze pe pat pentru a căpăta un aspect cât de cât demn. Dar Hans nu vrola s-o lase din brațe. Susplinând se lăsă să cadă pe o parte, privind chipul frumos și grav.

„Acum sau niciodată” gândi el.

— Prima oară când ne-am întâlnit, mi-ai vorbit de munca ta de profesoară de muzică și de consultantă în școlile din regiune. Dar nu mi-ai spus nimic, absolut nimic, despre rolul din orchestra Riverfront Ragtimers.

Marcă o pauză. Juliet își ținea respirația.

— De ce ? încheie el pe un ton închizitor.

Juliet simți un gol în stomac, datorită tensiunii. Ce-o să răspundă la asta ?

— Juliet, scumpa mea... Aștept un răspuns.

— Nu știu.

— Nu știu de ce ai vrut să-mi ascunzi o parte din activitatea ta ?

— E adevărat, Hans : nu știu. Și eu mă întreb de ce nu ți-am spus totul imediat.

Il privi timidă, așteptând să-l citească supărarea pe chip, dar nu văzu decât o mare solitudine. Încurajată, reluă :

— Ce importanță are acum, în fond, că ai descoperit acest mic secret ? Și în munca mea sunt o adevărată profesionistă, da sau nu ?

— Categorie.

— Ce vrei să spui ?

— O să-ți explic, răspunse el cu un surâs enigmatic.

Și, după aceste cuvinte, se apropie și mai mult de ea. Degetele lui îi mângâiară părul, apoi gâtul și umerii. O sărută delicat pe obraz și surâse observând expresia temătoare a ochilor mari albaștri.

— Juliet, cred că în mod inconștient, te temei să-mi faci cunoscut că mai există și o altă Juliet McLane, care se produce pe scenă.

— Dar... protestă ea slab simțindu-se teribil de vulnerabilă sub privirea lui pătrunzătoare.

— De când ne cunoaștem, Juliet, te căznești să stabilești o diferență artificială între Hans Jablonski și bărbatul „Parfumului depărtărilor”. În realitate, încerci prin toate mijloacele să mă faci inaccesibil pentru tine. În aceste condiții, nu puteai să riști să-mi dezvălui că și tu ai o dublă identitate. Așa mi-ar fi fost mult mai ușor să te conving că logica ta e falsă ! Nu are nici o importanță pentru mine că alături de o Juliet McLane, profesoară mai este și o altă Juliet, muzicantă în orchestra Riverfront Ragtimers !

O ținea prizonieră în brațele lui și îi văzu ochii umplându-se de lacrimi.

— Ești... ești sigur ? îngăimă ea, smiorcându-se cât mai discret posibil.

— Mai mult decât sigur.

Juliet lăsă frâu liber lacrimilor și Hans le făcu să dispară sub sărutări, înainte s-o atrogă din nou în brațele lui.

— Nu există nimic pe lume care să te îndepărteze de mine, dulce Juliet. Mi-ai place și dacă ai avea a duzină de identități ! Nu-ți dai seama că sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine ?

Abia putu să-și creadă urechilor. Era oare posibil ca bărbatul „Parfumului depărtărilor” să se îndrăgostească de ea ? În atât de puțin timp ? Ce putea să răspundă unei asemenea declarații ?

Hans puse capăt ezitărilor ei. Ii ridică bărbia și își lipi cu patimă buzele de ale ei. O strânse la pieptul lui ca și cum această îmbrățișare ar fi fost ultima din viața lor. Efectul fu devastator. Juliet uită de toate și începu să plutească, lipsită de orice griji ; când lunga sărutare luă sfârșit, ea se strânse la pieptul lui și murmură tandru :

— Crede că și eu sunt pe cale să mă îndrăgostesc de tine, Hans.

— Scumpo, n-ai idee cât de fericit mă faci ! răspunse el cu o voce răgușită de emoție. În prezent nu ne mai rămâne decât să încheiem o înțelegere, dacă vrei și tu.

Ea îi adresă un surâs atât de dragăstos încât el fu de-a dreptul fermecat.

— În ce privință ? se interesă ea ; de când știa că o place, mai prinsese curaj.

— Când unul dintre noi doi va descoperi că iubește cu adevărat, va trebui să i-o spună neapărat celuilalt... Și imediat !

Un mic rid, aproape de neobservat, apărură pe fruntea frumoasă a Julietei când răspunse :

— Dar Hans, dacă celălalt nu e încă pregătit ? Sau și mai rău, dacă simte că nu-l mai interesează asta ?

Ea știa bine că persoana lui o va interesa mereu, dar Hans nu era celebrul play-boy obișnuit să placă celor mai frumoase femei din țară ?

El simți suferința fetei și atrase din nou corpul grațios la pieptul său, șoptindu-i cu buzele la două degete de gura ei :

— Dragostea prezintă multe riscuri, dulce Juliet. Este lucrul cel mai fragil și mai vulnerabil din lume. Dar și cel mai minunat. Cred că merită din plin să fie trăit. Tu ce crezi ?

Ca răspuns, ea își întinse buzele și el o sărută lung și pasionat ; un sărut care le topi inimile de plăcere și fericire. Apoi Hans îi dădu drumul din îmbrățișare și ea se sculă din pat, aruncându-și buclele pe spate. Niciodată nu se simțise mai bine.

— Sus, Hans ! făcu ea pe un ton răsfățat.

— Dorințele tale sunt ordine pentru mine, prințesă...

Întinse mâna spre pantalonii așezați pe un scaun de lângă pat.

— Mă îmbrac și mergem să facem un tur pe la Gateway Arch, Juliet. E încă devreme.

— Dar... dar...

— Nici un dar, scumpo. Avem timp. Și crede-mă, pentru mine nu e vorba de o simplă plimbare. Trebuie să verific câteva detalii de la înălțimea platformei panoramice. Apoi te voi aduce înapoi acasă și o să ai timp să te odihnești înainte de seara de la Riverfront Club... Cânti și în seara asta, nu ?

Ea dădu din cap.

— Deci facem doar o mică escapadă împreună...

Și îl luă mâna.

— Hai, Juliet, promite-mi că n-o să mai cauți să-l separi pe Hans Jablonski de bărbatul „Parfumului depărtărilor”.

— Da, da, făcu ea cu elan. Ți-o promit cu plăcere fiindcă amândoi îmi placeți la fel de mult.

Și, pe neașteptate, se aplecă din nou spre Hans și îl sărută pe buze. Dar nu ținuse seama de reflexele lui rapide : îi încercui imediat talia fină cu brațele și o trase peste el. Mâna lui

mare alunecă pe șoldul Julietei și cobori spre coapse.

– Hans ! protestă ea.

– Scumpo, avem de făcut o alegere. Să rămânem aici în pat și să uităm de minunea arhitecturală a frumosului nostru oraș Saint-Louis sau... Îți propun asta pentru a-ți arăta că joc cinstit. Mă îmbrac imediat și plecăm cumiți lo plimbare... Ce alegi, dulce Juliet ?

– Îmbracă-te ! strigă ea zbătându-se.

Reuși să-i scape și fugi spre ușă în timp ce el izbucni în râs. Un râs care o urmări până în camera de zi. Se lăsă să cadă pe canapea, ascunzându-și fața în mâini.

– Juliet ?

– Îmbracă-te, plecăm ! strigă ea.

Râsul lui Hans îi răsună încă în urechi și dintr-odată i se păru ridicol să mai aștepte. Ridicol și fără sens. Totuși ea hotărâse așa. Juliet fu mișcată de cinstea lui Hans, de bunăvoința lui de a-i acorda tot timpul stabilit, de a-i face vola. Ah, dacă el ar fi știut ! Dacă ar fi bănuț că era gata să se lege pe viață de el.

Își îndreptă spatele și-și luă mâinile de pe fața imbușorată.

„Probabil a înțeles, șopti numai pentru ea. Dar nu vrea să profite de situație.”

Da, era una din cele mai frumoase calități ale lui Hans. Acest om tare nu ar abuza niciodată de puterea lui asupra altuia. Această certitudine o umplu pe Juliet de un sentiment de siguranță, de o fericire fără nori.

Hans apăru imediat. Părea în plină formă, după o noapte de somn prelungită mult și în timpul zilei.

— Nu cred că ai chef să ne oprim și pe la mine ca să mă pot schimba, spuse el cu o voce dulce.

Deși purtase și în ajun aceeași cămașă albă și pantaloni gri închis, îmbrăcămintea nu părea deloc șifonată. Manșetele îndoită până la coate îi puneau în evidență brațele vâjnoase și bronzate. Cravata de mătase era vârâtă în buzunarul vestei, pe care o aruncase pe umăr.

Juliet îi aruncă doar o privire scurtă. Nu vroia să-l mai admire atât.

— Arăți foarte bine așa.

— Am înțeles, scumpo. Dar mâine seară vii să cinezi în apartamentul meu.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare și el preciză cu vocea senzuală care o tulbura întotdeauna.

— La mine, sub acoperiș. Ocup un apartament foarte plăcut amenajat.

– Oh, răspunse ea atât de emoționată încât nu mai putu rosti nimic altceva.

Perspectiva serii de a doua zi îi deschidea noi orizonturi. Teribil de pasionante.

Plecându-și ochii, își dădu seama că trebuie neapărat să se schimbe dacă ieșeau în oraș.

– Lasă-mă câteva clipe să-mi pun o fustă, îi spuse ea ridicându-se.

Privirea admirativă a lui Hans măsură corpul suplu și picioarele frumos modelate ale Julietei.

– Mi se pare că arăți foarte bine și așa, declară el

Dar deja ea închidea în urma ei ușa încăperii vecine. Își scoase la iuteală șortul și-și puse o fustă albă, garnisită cu două buzunare mari pe șolduri. Apoi își perie părul și se pieptănă cu coadă de cal. Puse o nuanță discretă de ruj pe buze și se învălui într-un nor de parfum discre.

Când reveni în camera de zi, Hans desfăcu imediat funda care-i lega părul.

– Nu, scumpo. Îmi place atât de mult părul tău. Nu-l strânge. Și e foarte complicat când vreau să mă joc cu buclele tale.

– Dar e așa de cald !

– O să suflu eu ca să te răcorești. Uite cum...

Și strecurându-și degetele prin părul ei, îi mângâie ceafa cu răsuflarea lui.

Ea îi scăpă cu un râs melodios, își luă repede geanta și se îndreptă cu un pas hotărât spre ușă.

— Nu mă indoiesc, Huns. Hai să mergem.

CAPITOLUL VIII

Drumul cu mașina nu dură mult timp. Făcură un ocol pentru a lua un prânz ultrarapid, ca să-și potolească cât de cât foamea. Hans parcă în apropierea lui Gateway Arch, de unde porniră mână în mână, pe drumul spre intrare.

— E un adevărat noroc că cerul este atât de senin, declară Juliet. Platforma panoramică este adesea pierdută în nori.

— Da ? răspunse Hans surprins. Am urcat aici de mai multe ori. Și am avut întotdeauna o vedere excelentă asupra orașului și malurilor fluviului.

— Ești un norocos, spuse ea surâzându-l.

— Oh, da ! spuse el, ducându-i mâna micuță la buze. Și pentru nimic în lume nu te-aș lăsa să-mi scapi printre degete.

Juliet și-ar fi lăsat pentru totdeauna mâna într-a lui.

— Deci sunt deseori nori acolo sus, reluă el fixând structura metalică înaltă care strălucea ca un giuvaer în lumina soarelui de două-amiază.

Casey mi-a spus...

– Casey e prietena ta cea mai bună ?

– De ce mă întrebi ?

– Când mă gândesc în ce aventuri te-a antrenat... Mai ales la acele demonstrații feministe de care mi-ai vorbit !

– Ah, da. Înțeleg... În fond sunt zile în care mă întreb cum de suntem prietene, fiind atât de diferite ! Dar ea este ca o soră pentru mine... Sora pe care n-am avut-o...

Surâse și-l privi drept în ochi pe Hans.

– Sky ți-e cel mai bun prieten ?

– Da, fără nici o îndoială, răspunse el categoric. Am crescut împreună. Am făcut în același timp serviciul militar... războiul din Vietnam... Apoi, am împărțit multă vreme același apartament. El este cel care m-a părăsit acum aproape un an. Din dragoste. A întâlnit femeia vieții lui și s-a căsătorit, știi cum e, încheie el laconic.

– De aceea ai venit la Saint-Louis ?

– Nu, Juliet. Dar aici mi s-a oferit să fondez Liberty Films și n-am lăsat să-mi scape ocazia. Cred că ți-am spus asta din ziua când ne-am întâlnit.

Din nou duse mâna micuță la gură și depuse o sărutare tandră în palma ei.

– Sunt fericit pentru Sky. Savvy și el se înțeleg de minune. Și din cauza asta am început să țin și la ea.

Juliet fu mișcată de sinceritatea lui. Hans era un om afectuos. Dar nu reușea să descifreze ciudata expresie care se întipărise pe figura lui când făcuse aluzie la dragoste. Oare o iubise și el pe această Savvy? N-avea nici un drept să-l întrebe, dar ar fi vrut tare mult s-o afle.

— Erai și tu îndrăgostit de ea? îndrăzni în cele din urmă.

— Nu, nu eu... Dar tare aș vrea să știu cum l-a îmbrobodit pe Sky, făcu el râzând.

Juliet se întreabă dacă vreo femeie va reuși vreodată să-l determine pe Hans Jablonski să se gândească la căsătorie. Sigur, era el îndrăgostit de ea, dar asta nu însemna că se gândea la o legătură stabilă. Gândurile ei reveniră mașinal la problema cu care se confruntase toată săptămâna: să-l separe pe Hans de bărbatul „Parfumului depărtărilor”. În multe privințe reușise... dar acum totul îi părea inutil. N-o făcuse el să recunoască că și ea avea o personalitate dublă? Și că nu vedea în asta nici un inconvenient? Atunci de ce se neliniștea atât?

Se întoarse spre el și surâse ochilor negri fixați asupra ei. Era un sentiment atât de plăcut să știe că putea fi fericită cu Hans, indiferent de felul cum își va câștiga el viața... indiferent de locul unde ar locui. Reveni la Savvy.

— Cum s-au întâlnit, ea cu Sky?

— Într-un ascensor defect. Ea era închisă acolo. În costum de clown... Da, cu o mulțime

de baloane multicolore în mâini și cu machiajul corespunzător pe față. Sky a coborât ca din ceruri. A reușit s-o scoată prin trapa din plafon. Ce spectacol !

Izbucni în râs și adăugă :

— Săracul, i-a trebuit o lună ca s-o vadă sub adevărata înfățișare, ca să zic așa... Credeam că o să mă înnebunească și pe mine, că n-o să se hotărască niciodată pentru căsătorie. Și totuși era literalmente obsedat de această femeie. Te asigur că am învățat din această experiență... Lui Sky i-a trebuit mult timp să se decidă. Ce pierdere de timp !

— Cât timp s-au întâlnit înainte de a se căsători ?

— Aproape trei luni.

— Oh !

Juliet nu-și putea reveni.

— E puțin, adăugă ea clătinând din cap. N-au avut destul timp ca să se cunoască mai bine.

— Au tot restul vieții pentru asta, scumpa mea. Crede-mă, n-am intenția să pierd un timp prețios...

Își trecu un braț în jurul umerilor ei și o trase spre el. Ea se opri și i se cuibări la piept. Hans se juca cu o buclă aurie de lângă tâmplă, cu ochii strălucind de dorințe.

— Mi se pare de neiertat să aștepți când ai sentimentul că ți-ai descoperit idealul vieții, șopti el tandru.

Și își pecetlui declarația cu o dulce sărutare pe frunte. Apoi, realizând în ce grad vorbele lui o tulburaseră pe Juliet, o ținu strâns lipită de el.

Fata tremura de emoție, sperând din toată inima că poate fi „acel ideal pentru o viață” de care îi vorbea, temându-se totodată să nu fie un vis imposibil : ar fi fost ea în stare să-l țină lângă ea pe bărbatul „Parfumului depărtărilor” ?

Hans intuî că trebuia să găsească un mijloc s-o liniștească pe Juliet, s-o sustragă gândurilor ei. Aruncă o privire giganticului arc de oțel strălucitor.

— Vino, scumpo. Hai să facem o plimbare pe acoperișul lumii.

Cu capul sprijinit de umărul lui, Juliet se întreba, închizând ochii, până unde putea s-o ducă dragostea ei pentru Hans. Simți o ușoară amețală. El îi trecu mângâietor mâna prin păr și abia atunci Juliet deschise ochii.

— Privește, murmură el.

Își ridică privirea spre arcul impunător, de o sută nouăzeci și doi de metri înălțime iar amețala l se accentuă. Hans o privea cu atenție și ea încercă să-și ascundă tulburarea. Stăpânindu-și emoția, Juliet glumi :

— Bate binișor vântul astăzi. Cred că vom fi zdravăn legănați sus pe platformă...

— O să te țin bine în brațe, îți promit. N-ai de ce să te temi.

Și se angajă pe rampa lungă care ducea la intrarea giganticului monument din Saint-Louis. Juliet îl surăse.

– Știi că nu m-am urcat niciodată acolo sus ?
O să descoperim o priveliște fantastică !

– O cunosc deja, îl răspunse el râzând. Primul documentar al lui Liberty Films are ca temă Gateway Arch din Saint-Louis. Au fost necesari șase ani pentru terminarea construcției. Este un simbol al migrației spre vest ! America are, mai mult decât s-ar putea crede, respect pentru trecutul ei. Proiectul nostru de film a atras mai mulți clienți decât ne imaginasem, Sky și cu mine, începând cu primăria din Saint-Louis ! Această poartă spre vest reprezintă inițiativa și curajul care nu a dispărut odată cu pionierii vestului... Ele trebuie să rămână vii în inimile oamenilor.

– Pentru asta ai avut ideea acestui documentar ?

– Da, Juliet. Și fiecare din filmele mele va avea o temă asemănătoare. Vreau să-i scutur puțin pe americani. Să-i scot din indiferența și pasivitatea care-i inconjoară. Viața este un bun atât de prețios... Mi se pare curios că nu te-ai urcat niciodată aici.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva : amețesc la înălțime.

El râse și o strânse mai tare.

– Cu mine n-o să-ți fie frică, o să vezi.

Se așezară la rândul format în fața ascensorului. În fiecare an, mii de vizitatori se îngheșuiau în marele muzeu subteran amenajat sub peluzele și bazinele artificiale, muzeu consacrat colonizării din vest. Dar punctul culminant al spectacolului era sala panoramică din vârful arcului. Casey îi povestise că aveai impresia de a te afla în avion, deoarece nu puteai vedea structura metalică de dedesubt. Dar această sală era adesea înconjurată de nori și asta dădea spectatorilor o viziune puțin ireală asupra orașului și fluviului.

Hans și Juliet așteptau liniștiți, vorbind vrute și nevrute. Juliet află că Hans era nu numai un fin bucătar dar și un mare amator de dans. Și-l imaginează imediat într-unul din costumele albe sau negre pe care le purta în spoturile publicitare ale „Parfumului depărtărilor”. Doamne, cât farmec avea !

Un farmec care nu putea trece neobservat. Celălalte vizitatoare de la Gateway Arch nu întârziară să-l remarce. Dacă barba îl făcea de nerecunoscut, ea nu-i diminuă deloc sex-appeal-ul... Departe de asta !

— Știi, Juliet, adăugă el strângându-i mâna, îmi plac și dansurile bunicilor. Și simt că în una din aceste zile te voi învăța în ritmul unui vals, pe care nu-l vei uita așa repede !

Juliet, pe care privirile admirative ale celorlalte femeie o neliniștiseră puțin, se simți asigurată. Hans părea atât de sincer ! Avea in-

credere în el... n-o va răni niciodată. Putea să creadă în promisiunile lui.

Hans simți totuși că ceva o tulbura și căută să-i risipească nemulțumirea. Cea mai bună soluție era să-i pună câteva întrebări despre viața ei.

— Și tu, Juliet, ce preferințe ai pentru timpul liber ?

— Eu ? Nimic special, răspunse ea vag. Evident, îmi place muzica. Sub toate formele. Și ador să cânt în orchestra Riverfront Ragtimers. Și chiar să apar pe scenă. Dacă ai ști, Hans, cât de surprinsă sunt chiar eu de îndrăzneala pe care o am în fața publicului ! Dar bărbatul „Parfumului depărtărilor” face câteodată lucruri la care Hans Jablonski nu s-ar gândi ?

— Da, tot timpul ! Dar în unele privințe sunt perfect de acord cu el, spuse el făcându-l glumeț cu ochiul.

Una din acele priviri pline de subînțeles, care-i accelerau în mod plăcut bătăile inimii.

— În fond, reluă ea cu un aer visător, niciodată nu am avut prea mult timp să mă distrez... Îmi place nespus să călătoresc, sau pur și simplu să ies din Saint-Louis, dar munca mea mă acaparează într-atât...

— Mai ales lecțiile pe care le dai duminica celor mai buni elevi și repetițiile !

Se aplecă spre ea pentru a termina în șoaptă :

— Juliet, trebuie să acorzi mai multă importanță distracțiilor. Viața este atât de scurtă !

O să am grijă să te distrezi mai mult... Da... Cu toată discreția... O să vezi...

Când se apropiară de gardianul care stătea la intrarea cabinelor ascensorului, Hans îi surâse prietenos.

— Merge, Jim ?

Tânărul om în uniformă îi surâse.

— Da, domnule Jay. Vreți să mergeți sus ?

Hans se apropie de el și-l întrebă încetișor :

— Jim, ar fi posibil ca astăzi să mă bucur de o ascensiune particulară cu prietena mea ?

Jim aruncă o privire admirativă Julietei și-i adresă un surâs larg lui Hans.

— Nu sunteți primul care-mi cereți asta, domnule, răspunse el cu o mină de conspirator. Dar, după câte știu eu, veți fi primul care veți obține asta... Așteptați un minut.

Se îndreptă spre cabinele în formă de vagonet care urcau vizitatorii spre platforma panoramică și reveni trăgându-și cascheta pe frunte.

— Puteți să urcați în numărul 7, domnule. O să-i dirijez spre celelalte...

— Ești un tip grozav, Jim. Îți mulțumesc.

Se întoarse s-o ia pe Juliet și o conduse la cabina numărul 7. Ea se așeză pe banchetă și așteptă liniștită celelalte trei persoane core, în principiu, trebuiau să completeze grupul lor. Când ușa glisantă se închise, îl privi întrebătoare pe Hans. El îi răspunse cu un surâs.

— Cât te-a costat ca să poți rămâne singur cu mine, aici ?

— Nimic altceva decât o mică discuție ca de la bărbat la bărbat, scumpa mea.

Cabina albastră se zgudui și începu să urce. Hans o luă pe Juliet în brațe și o așază cu blândețe pe genunchii lui.

— Știi... nu spune nimic... Și mai ales nu protesta. Iată primul mod de a ne distra când nimeni nu ne vede.

Și începu să-i acopere fața cu sărutări scurte, până simți că Juliet începu să respire înțetăiat.

— Sărută-mă, scumpa mea. Nimeni nu ne poate surprinde așa, te asigur...

Ea știa că urcarea nu durează decât câteva minute. Ce s-ar fi putut întâmpla într-un timp atât de scurt? Se lipi de el și îi întinse buzele. El o sărută cu atâta patimă încât trezi în ea dorința nestăvilită de a merge mai departe. Îi încercui gâtul cu brațele și-i mângâie plină de voluptate buclele negre care-i acopereau ceafa. N-avea de ce se teme... mai erau numai câteva clipe până sus.

Hans o simți docilă în brațele lui. Îi mângâie sânii tari și rotunzi. Pasivă, se lăsă în voia mâinilor lui. Apoi, închizând ochii, își strecură degetele în deschizătura cămășii lui pentru a-i mângâia pieptul. Îndrăzni chiar să-i descheie un nasture, apoi pe ceilalți și își lipi urechea de pieptul lui pentru a-i asculta bătăile infundate ale inimii. Apoi, sub imperiul unui impuls

subit, atinse cu vârful limbii sfârcul sânelui stâng. El gemu.

– Juliet, nu mai pot...

– Nici eu...

Mâna lui mare îi părăsi pieptul pentru a-i ridica fusta și a-i mângâia coapsa; dar urechea în alertă a Julietei percepu încetinirea mersului cabinei: sfârșitul ascensiunii era aproape. Și ce ascensiune!

Își ridică capul pentru a șopti cu o voce găfâitoare:

– Călătoria s-a terminat, Hans.

El îi făcu cu ochiul, într-un mod absolut irezistibil.

– Pe toți dracli! exclamă ea luând accentul Julietei de la Riverfront Ragtimers, ești un as în modul de a place femeilor!

Fără să-i răspundă, Hans o ridică de pe genunchi și o așeză încetișor lângă el pe banchetă, ducând mâna la pieptul lui dezgolit.

– La naiba! făcu el pe un ton asemănător, și tu te pricepi să sucești capetele bărbaților!

Ea izbucni într-un râs vesel.

– Vampă mică! Ar fi trebuit să mă uit de două ori la tine, înainte să te invit să te joci cu focul... Sunt pe punctul să fac explozie.

– Hans... Regret...

Dar o lumină malicioasă strălucea în ochii limpezi și el nu se lăsă deloc înșelat de aceste vorbe.

– O să ți-o plătesc. mică vampă. O să vezi!

Gardianul de sus deschise ușa și aruncă o privire celor dol.

– Ați ajuns sus ! anunță el.

Văzându-l însă pe Hans că își incheie cămașa, se neliniști brusc.

– Vă simțiți bine, domnule ?

– Cred că o să-mi revin, răspunse Hans serios, aruncându-i o privire Julietei.

– Poate este defectă instalația de reglare a presiunii aerului în această cabină, explică gardianul cu un aer gânditor... la numărul 7. O să semnalez imediat.

Juliet se ridică liniștită.

– Nu e ceva grav, spuse ea veselă. Vil, Hans ?

Ea părăsi cabina și se îndreptă cu un pas hotărât spre scara care ducea la sala panoramică.

Hans suspină. Se ridică cu regret de pe băncuță.

– Chiar vă simțiți mai bine, domnule ? Simțiți cumva că vi se învârtă capul ?

– Da... dar din cauza acestei tinere !

– A, asta era !

Și gardianul îl urmări cu privirea surâzând.

Hans o ajunse din urmă pe Juliet în capul scării și o luă de talie.

– Înțeleg acum de ce ne instalează câte cinci în cabină, dulcea mea ! Urcatul în doi comportă prea multe riscuri !

– Nu-l așa ? făcu ea cu dezinvoltură.

Dar aranjă în așa fel să nu se mai găsească nici pentru o clipă singură cu Hans în timpul vizitei la Gateway Arch.

În timpul întoarcerii spre casa Julietei, Hans o anunță pe nepusă masă că are intenția să schimbe textul documentarului său.

— Am redactat un material prea axat pe istoria secolului trecut. Această Poartă a vestului este un simbol a tot ce este mai viu, mai actual. Chiar și astăzi. Mi-am dat seama de asta mergând alături de mulțimea vizitatorilor, ascultându-le comentariile.

— Dar turnarea filmului începe în curând, n-ai spus așa? se miră Juliet.

— Așa-i, răspunse el încruntându-se. În următoarele zile. Trebuie neapărat să mă pun pe lucru în seara asta... Mai ales că vreau să am și avizul lui Sky asupra noului text.

— În cazul ăsta, fiecare va lucra la el acasă în seara asta și ne vom distra altă dată, încheie ea grăbită.

Hans nu răspunse. Când opri mașina în fața locuinței ei, se aplecă și o sărută pe frunte.

— Casey și fratele ei te aduc acasă de la club în seara asta? Știi, aș fi fericit să vin să te iau la sfârșitul spectacolului, adăugă el cu o voce vibrând de speranță.

— Nu-i nevoie, Hans. Casey nu e liberă, dar mă va aduce trombonistul. Are acest obicei.

Hans și-l amintea perfect pe omulețul jovial, plin de viață.

— E căsătorit ? se interesă el, bănuitor.

— Da, și foarte fericit în căsnicie. Are și trei copii cu care ne bate la cap fără oprire.

Și Juliet surâse, amuzată că Hans Jablonski se arăta gelos.

— Asta-i bine, făcu el, vizibil ușurat, înainte de a surâde misterios unor gânduri secrete.

— Nu te omori cu cântatul în seara asta. Și odihnește-te bine după. Vin mâine la ora unsprezece să te iau și ziua se va desfășura conform unui program variat. Vom începe prin a lua o gustare și apoi... prefer să fie însă o surpriză. Dar îmbracă-te cât mai comod. Un tricou decoltat și un șorț mă vor face de-a dreptul fericit.

Ea roși sub privirea lui ironică și-i veni să moară de necaz.

— Nu te neliniști, dulce Juliet. Vom petrece afară toată ziua și doar n-o să te violez în public...

Ea îl fixă cu un aer puțin nedumerit și, imblânzit, el o strânse în brațe.

— Ah, scumpo, nimic nu mai e simplu pentru mine când te țin în brațe...

Răsuflarea lui caldă îi mângâie fruntea în timp ce el se apleca pentru a o săruta de adio.

— Pe mâine, dulcea mea.

Îi dădu drumul din îmbrățișare și se întoarse să-i deschidă portiera. Avea intenția să iasă din mașină ca s-o însoțească până la ușă, dar ea se grăbi să sară pe trotuar, declarând repede :

— Nu, Hans. Nu-i nevoie să vii cu mine.

— Ah, ah ! Ți-e frică că n-o să mă pot opri la ușă ?

— Da, recunosc candidă.

Îi trimise un sărut din vârful degetelor, dar ea nu-l văzu. Alerga deja, fină și ușoară, spre ușă. El scoase un suspin de satisfacție urmărind-o din priviri. Pe prag, Juliet se întoarse pentru a-i adresa un ultim rămas bun, apoi dispăru ca o căprioară speriată.

Demară, având întipărită în inimă certitudinea că Juliet McLane era cu adevărat tovarășa pe care și-o dorea pentru toată viața. Dar va reuși s-o convingă să se căsătorească cu el ? Nu-și pusese niciodată această problemă când avusese de-a face cu alte femei. Și ce multe îl iubiseră... Și astăzi, când ar fi dorit să-și dăruiască inima, nu era sigur de intențiile Julietei în privința lui.

Își dăduse seama de pasiunea care mocnea în ea..., trupul ei tânjea după mângâierile lui. Dar reacția ei se datora unor sentimente profunde pe care le încerca față de el, sau, pur și simplu, lipsei de experiență în dragoste ? Se

gândi cu o răbufnire de gelozie la bărbații pe care Juliet ar fi putut să-i cunoască înaintea lui. Și să mai zici că se credea un bărbat modern.

– Categorie, își spuse cu jumătate de glas, încep să-l înțeleg pe Sky.

Și accelera, cu surâsul pe buze.

CAPITOLUL IX

În acea seară, la club, Juliet avu fericita surpriză să-l vadă pe Hans strecurându-se printre mese până la un scaun gol așezat lângă estradă. Ce înfățișare deosebită avea, așa îmbrăcat în întregime în negru. Simți năvalnic bătăile inimii.

— Bravo ! strigă el cu entuziasm, la prima ocazie.

Imediat servit, ridică paharul în cinstea ei. Ca electrizată, scoase din banjo acorduri mai vi-guroase ca de obicei. Când ajunse la final, Hans se ridică imediat. Înaintă spre Juliet și-i mângâie talia fină, înainte de a se plasa în spatele ei pentru a dansa farandola.

Atent să păstreze ritmul, se aplecă spre ea discret și-i șopti la ureche :

— S-ar zice că banjoul tău e puțin obosit, Juliet.

— Din cauza ta...

Și ea lăasă să-i scape o mică strâmbătură involuntară, când atinse greșit o coardă, fiindcă una din mâinile lui îl părăsise talia pentru a-i

atinge pe furiș un sân. Hans nu avusese intenția s-o deranjeze. Își ceru scuze incetșor și apoi făcu dovadă de o mare discreție, în timp ce ea antrena asistența într-o farandolă îndrăcită. Cea mai mare parte din ei însă începură să răsufle din greu ca și Juliet de altfel. Dar în cazul ei, contactul corpului lui Hans își spusese cuvântul. Își termină numărul fluierând, așa cum avea obiceiul să facă. Apoi lansă un „Noapte bună” plin de antren înainte de a se întoarce spre Hans, strălucind de bucurie.

Ochii lui negri o fixau plini de dragoste.

– Ce frumoasă ești, Juliet ! murmură el cu drag. Mai frumoasă chiar decât în alte seri...

Ea cunoștea motivul : pentru că el sosise neanunțat și prezența lui neașteptată o făcuse să se simtă în al nouălea cer.

Juliet îi surâse, admirându-l la rândul ei.

– Ți-ai terminat lucrul... tot ce vroiai să faci în seara asta ? se interesă ea cu o voce emoționată, aranjându-și banjoul în cutie.

– Da, totul, scumpo. Și fără probleme. În cursul următoarelor două zile o să fiu liber și stăpân pe timpul meu. Dacă vrei, vom putea ieși împreună. Să mergem unde vedem cu ochii.

Îi surâse și îi aruncă o privire înflăcărată, asemănătoare celor din spoturile publicitare ale „Parfumului depărtărilor”, iar apoi adăugă :

– Vrei să mergem în afara orașului ?

– Poate... răspunse ea cu un surâs de conveniență care îl surprinse. Până atunci, cred că vrei să mă conduci acasă, în seara asta ?

El aprobă din cap, fără să scoată vreun cuvânt. Trombonistul apăru și-i făcu cu ochiul lui Juliet.

– Bună... Salut, Hans. Ce faci aici ?

– Eu ? Am venit în speranța de a te auzi dând sfaturi despre educația copiilor...

– Ai tot interesul să te porți bine cu Juliet a noastră. Dacă nu, o să-ți arăt cum îi bat pe copii când sunt răi.

Acestea fiind spuse, se întoarse spre orchestră să glumească cu colegii.

– Ah, e poate complimentul cel mai simpatic care mi s-a făcut vreodată, declară Hans încântat.

Mirată, Juliet se uită la el fără să înțeleagă.

– Un compliment ? Atunci când el te amenință cu bătaia ?

– Dar m-a tratat ca pe un puști ! Și asta nu mi s-a mai întâmplat de când tatăl lui Sky m-a bătut zdravăn când am lăsat să scape taurul, acum mult timp în urmă.

– Un taur care nu îți aparținea ?

– Scumpo, în fond acel taur nu aparținuse niciodată nimănui. Se ducea doar pe unde îi plăcea...

– Mai trăiește încă la fermă ?

– Nu. A murit de câțiva ani.

Frumosul chip expresiv al lui Hans se întuneacă. Căzând în cursă, Juliet se apropie de el și îi pune cu dragălașenie mâna pe braț.

— A murit de bătrânețe ? îl întreabă cu o voce dulce.

Ochii lui Hans scânteiară ironic.

— Nu, a murit de epuizare pentru că făcuse prea multă dragoste toată viața lui.

Juliet nici nu clipește, încercând să nu roșească. Își sparge capul să găsească o replică la înălțime.

— E trist, într-adevăr... Asta îmi amintește de povestea unui cal sălbatic care venea adesea pe pământurile tatălui meu, aflate la poalele muntelui. Sărmanul animal devenise puțin artritic. Tatălui meu i se făcuse milă de el, văzându-l cum șchiopătează în spatele iepelor. Și s-a hotărât să-i construiască un mic adăpost. Iată cum a apărut primul azil pentru cai din regiune.

Hans nu vru să rămână dator. Decise să-i facă jocul.

— Și veneau aici în galop, presupun ?

— Oh, da. Mai ales din... depărtări...

— Și calul sălbatic nu și-a regretat niciodată libertatea pierdută ?

— Niciodată. Și a rămas tot timpul la fel de fălos. Dar chipul ei frumos se întristă, adăugând :

— Săracul animal a murit acum câțiva ani. Și a avut un frumos necrolog în ziarele locale, dată fiind celebritatea sa.

- Îmi pare rău că nu l-am citit.
- Era foarte emoționant... Ce poveste tristă !
- Poți să-ți revii, doar a trecut ceva timp de atunci... Poate te pregătești mai repede de plecare !

- Da. Mor de nerăbdare !
- Ce spirituală ești ! Ai fi o prezentatoare de primă mână la televiziune.

Ea răsă și Hans o privi fermecat. Juliet era într-adevăr aleasa inimii lui. Din toate punctele de vedere.

O jumătate de oră mai târziu, era gata de plecare. O luară pe jos, ținându-se de mână. În drum îi spuse și ei despre modificările pe care le adusese scenariului.

Odată ajuns la ușa ei, nu se arătă atât de grăbit să plece.

- Dacă vrei, îi propuse ea, aș putea să-ți fac un ceai.

Urcară în camera de zi și ea aprinse doar un mic lampadar aflat lângă canapea. Hans îi sugeră să-și pună o îmbrăcăminte mai comodă.

- Costumul ăsta de seară este foarte atrăgător, scumpo, dar am impresia că te sufoci în el... Și perlele astea trebuie să fie foarte incomode când te așezi...

O mângâie pe obraz și ea îi surâse.

- Du-te să te schimbi. Prepar eu cealul.

Când reveni, purta o pereche de blugi prespălați și un tricou mult prea mare pentru ea.

Lui Hans i se păru că seamănă cu o adolescentă care ieșea de sub duș. Se ghemui lângă el pe canapea și acceptă, plină de mulțumire, ceașca de ceai aburindă pe care el i-o oferă imediat.

— Am pus o linguriță de miere în loc de zahăr.

Luă o înghițitură.

— E delicios. Remarc că ești tare priceput la bucătărie...

— Nu-i mare ispravă. Ajunge să pui apa la foc și, când fierbe, să pui unul sau două pliculețe de ceai.

O putea admira după pofta inimii, așa cum se așezase pisicește lângă el. Niciodată nu încercase o asemenea plăcere urmărind cele mai mici gesturi ale unei femei. Și cunoștea motivul : dragostea. Niciodată nu-și simțise inima mai ușoară.

— Gata ?

Cum ea clătină din cap cu un aer satisfăcut, îi luă ceașca din mână, ca s-o pună pe măsuta joasă de lângă el. Apoi se așeză comod și, luând-o pe Juliet în brațe, o așeză ușurel pe genunchii lui.

— Am chef să te strâng puțin în brațe, înainte să plec.

Juliet suspină și se cuibări la pieptul lui.

— Și eu doresc să rămân așa.

Rămaseră mult timp astfel, simțindu-se pe deplin mulțumiți, fiecare cu gândurile lui cele

mai secrete. Puternica atracție pe care o încercau unul pentru celălalt puse însă capăt visării. Și își dădură dintr-odată seama de asta. Juliet își ridică capul chiar în momentul când Hans și-l pleca pe al lui. Și îi primi sărutarea plină de satisfacție. Imediat ce buzele lor se atinseră, trupurile lor se încinseră și se îmbrățișară cu patimă. Măinile lui Hans mângâiară cu lăcomie umerii Julietei. Apoi coborâră spre spate ca, în cele din urmă, să pună stăpânire pe sânii ademenitori și pânțele frumos arcuit. Fără să-și dea prea bine seama ce face, Juliet îi deschise cămașa de mătase neagră ca să-i dezvelească pieptul pe care-l mângâia cu voluptate.

Respirațiile lor se accelerară. Se acoperiră de sărutări. Juliet devenise de o senzualitate la fel de sălbatică ca și a lui Hans. Nici unul nici celălalt nu vroia să se oprească. Se trezi lungită lângă el. Hans gemu, înțelegând că dacă nu reacționează imediat, mai târziu va fi prea târziu să se smulgă din brațele care-l încercuiau.

Cu un efort de voință, o întoarse pe Juliet pe o parte și o strânse atât de tare încât abia mai putea să respire.

— Nu te mișca, iubito. Rămâi așa... Te rog.

Hans rămase și el nemișcat, încercând să-și stăpânească emoțiile. Apoi se ridică și o așeză pe Juliet lângă el. Inspirând profund, se ridică în picioare.

– Acum o să plec acasă, declară el cu regret.

Aceste cuvinte constituie o surpriză grozavă pentru Juliet. Își ridică spre el ochii luminoși care exprimau clar mesajul „Hans, poți rămâne”.

„Prea repede pentru tine” își spuse el. Apoi murmură cu o voce răgușită.

– Plec... Juliet, ți-am dat cuvântul meu și vreau să mi-l ții... până mâine.

Dezamăgirea momentană a Julietei cedă imediat locul unui sentiment de orgoliu. Era mândră de acest bărbat care știa să-și respecte cuvântul dat.

– Mulțumesc, șopti vocea ei melodioasă.

Mână în mână se îndreptară spre scară. Hans depuse un sărut cast pe fruntea umedă.

– Trebuie să-mi inchipui că o să cad pradă farmecului tău, scumpo. Ești prima Juliet pe care o întâlnesc în viața mea. Ai citit piesa lui Shakespeare ?

– Oh, da ! Am învățat chiar pe dinafară câteva pasaje când eram elevă.

– Adevărat ? Pariez că ai și jucat rolul Julietei.

– Da, și m-am descurcat destul de bine. Ai jucat și tu teatru ?

– Am avut ocazia, în trupa de amatori din Tulsa. Mi-ăr fi plăcut să te am drept parteneră când am interpretat rolul lui Romeo. Am fi format o pereche ideală.

— Este și motivul pentru care m-ai sfătuit să te vizez ?

— Da, murmură el cu un ultim sărut.

De jos, un minut mai târziu, își întoarse privirea către silueta fină care se contura în susul scărilor.

— Noapte bună, dulce Juliet. Și visează-mă !

— Hans ?

— Da !

— Eu... Ai vrea să-mi spui noapte bună cu cuvintele...

Cu inima bătându-i nebunește, tăcu, dezorientată. O să ghicească oare ce dorea ea să audă ? Oh, îi cerea imposibilul ! Cât timp trecuse de când jucase el rolul lui Romeo din piesa lui Shakespeare ?

Hans puse un picior pe prima treaptă și-și duse mâna la inimă. Își ridică ochii spre Juliet, ca și cum ea ar fi fost pe balcon. Un surâs apăru pe trăsăturile lui expresive.

— Hans... Ți cer prea mult...

— Ce dulce sunet de argint au în noapte vocile amantilor, ca o muzică suavă plăcută auzului ! declamă el din memorie.

Replica lui era foarte asemănătoare unei melodii ale căreî note dulci se succedau la urechea fermecată a Julietei.

— Noapte bună, noapte bună ! răspunse ea, ca eroina aflată pe balcon. Despărțirea noastră e atât de dulce încât mi-aș lua rămas bun toată noaptea.

— Somnul să-ți cuprindă ochii, continuă el.
Și pacea să-ți rămână în inimă... O, dulce,
dulce Juliet !

Și, cu mâna, îi trimise un sărut.

Juliet i-l trimise grațios înapoi.

Hans închise ușa fără zgomot. Juliet se băgă
în pat și trecu repede în lumea viselor.

CAPITOLUL X

Hans îi telefonă a doua zi dimineată, la ora zece.

— Bună, Juliet. Astăzi vroiam să-ți cer o favoare. Să te îmbraci în alb din cap până în picioare.

— De ce ? se miră ea.

— Visez să te văd îmbrăcată așa, în această zi pe care o vom petrece toată împreună.

— Dacă așa vrei... făcu ea cu inima bătând. Dar dă-mi o oră să mă pregătesc.

După ce închise, își studie cu febrilitate garderoba. Da ! Avea o bluză de mătase albă și un pantalon asortat. Compleul era de câțiva ani, dar linia era încă modernă. Își puse niște sandale albe, comode, chiar dacă aveau tocurile înalte. Încheindu-și cordonul de piele albă, constată, privindu-se în oglindă, că țesătura costumului era foarte transparentă, dezgolind-o fără voia ei.

— Ah, gemu ea, uitasem de ce nu îmbrăcam acest costum !

Era disperată. Ce să facă ? Timpul trecea... O luminiță i se aprinse în priviri și o zbughi în cameră. Își puse la iuteală un sutien alb și un dres peste care își îmbracă din nou costumul. Se întoarse să studieze în oglindă cu un ochi critic rezultatul : vârfurile sânilor se mai zăreau doar imperceptibil.

Cu un suspin de ușurare, își luă peria de cap și în curând, părul ei de un blond venețian străluci cu reflexe de foc. Deasupra urechii stângi își prinse pletele cu un piepten alb. Se simțea astăzi gata să facă față oricărei situații !

Brățara lată albă pe care și-o puse la încheietura mâinii drepte îi scoase în evidență pielea frumos bronzată, de altfel ca și cerceii albi. Tocmai termina să se machieze când auzi soneria de la intrare.

— Nu mai am decât să mă parfumez, își spusese veselă, coborând scara în viteză. Intră Hans, e deschis !

El urcă treptele din patru în patru.

— Sunt gata, anunță ea cu un surâs strălucitor, conștientă de frumusețea ei.

— Văd, răspunse el încet, emoționat de apariția albă de vis care i se înfățișase ochilor.

Și se înclină în fața ei ca s-o salute.

— Bună, șopti ea cu o timiditate neașteptată când el se apropie s-o îmbrățișeze.

Hans părea coborât de pe un iaht de miliardar. Intr-un alb imaculat din cap până în picioare. De la pantalonul alb care se mula pe

soldurile înguste și coapsele mușchiuloase până la pulovărul alb care-i puneă în evidență pieptul athletic.

Uită însă de toate când o luă în brațe. O sărută ca și cum nu ar mai fi văzut-o de zile, de luni, sau poate chiar de ani întregi. Se abandonează total plăcerii, în timp ce mâinile lui mari o mângâiau și o strângeau la piept. Il auzi suspinând.

Depărtându-se puțin de ea, o privi timp îndelungat.

— Scumpo, suntem într-adevăr pe aceeași lungime de undă. Simți și tu asta, nu ?

— Da ! Și toți își vor da seama, văzându-ne.

— Vrei să-ți iei poșeta ? Aștept aici și o să mă rog ca soarele să apună mai devreme astăzi, special pentru mine. Această zi va fi cea mai lungă din viața mea !

Juliet surăsese și fugi în cameră să-și ia poșeta albă și să se parfumeze. Când reveni, el simți imediat delicatul parfum de jasmin.

— Acest parfum are un efect irezistibil asupra simțurilor mele ! îl declară el.

Și atrăgând-o la pieptul lui, o sărută îndelung.

— Asta nu-l nimic pe lângă „Parfumul depărtărilor” domnule cuceritor !

Se degajă răsând din brațele lui și ieșiră în stradă.

— De ce ai ținut să ne îmbrăcăm amândoi în alb ? se interesă ea, căci privirile trecăto-

rilor păreau irezistibil atrase de ei. Oricum nu părem gemeni !

– Vreau ca întreaga lume să afle că ne găsim amândoi pe aceeași lungime de undă, ți-am spus-o deja ! Pentru început aș dori să luăm un mic dejun uriaș pe terasa Jones.

Uriaș era chiar cuvântul potrivit. Și Juliet se miră de cantitatea de hrană pe care Hans era capabil să o înghită în atât de puțin timp... fără să câștige un gram în plus.

Aerul era proaspăt și era o adevărată plăcere să călătorești cu mașina.

– Unde mergem ? se interesă Juliet cu nonșalanță.

În fond puțin îi păsa încotro mergeau, important era să fie împreună.

– Te duc la festivalul japonez care se ține în grădina botanică din Missouri. Cred că oamenii locului o numesc însă grădina lui Shaw.

– O idee grozavă ! strigă ea, aplaudând. Mă și întreb cum de putusem să uit de festival. Doar mă duc în toți anii.

Hans își întoarse capul spre ea și aerul lui mirat o făcu să suradă.

– Poate ai alte preocupări în ultimul timp...

– Da, poate...

– Și aș putea afla care sunt ele ?

– Merou mă tachinezi, deși știi răspunsurile la fel de bine ca și mine... O să vezi ce mult o să ne placă la festival, Hans. Sunt o mulțime de locuri unde aș vrea să mergem împreună.

— Și eu ! făcu el mângâindu-i trupul cu o privire plină de subînțelesuri.

Juliet roși și-i dădu o palmă ușoară peste sold.

— Din nou vrei să mă înnebunești !

El încetini și o fixă o clipă înainte de a se concentra asupra volanului.

— Dulce Juliet, știi că ochii tăi se fac verzi când ești tulburată sau încurcată ?

— Doar pentru că mă înroșesc îngrozitor, replică ea, hotărâtă să-și ia în râs slăbiciunea și jena. Dar nu mă mai tachina, Hans. Vreau ca ziua noastră să fie perfectă.

— Am înțeles, scumpo, și așa va fi.

„Și noaptea noastră de asemenea” adăugă el în gând.

O jumătate de oră mai târziu, se prezentă, ținându-se de mână, la intrarea magnificei grădini botanice care reunea cele mai rare esențe din întreaga lume. Câteva steaguri albe și roșii și o mulțime de lanterne de hârtie semnalau de departe festivalul japonez, unde vizitatorii erau deja numeroși.

Juliet îl convinsese pe Hans să facă o încercare la origami, arta de a îndoi cu îndemânare hârtia : mai multe japoneze propuneu vizitatorilor să reprezinte astfel o varietate de obiecte și animale simbolice. Hans alese imaginea unui cocor în zbor. Degeaba încercă Juliet să urmeze cu minuțiozitate instrucțiunile care le erau oferite cu multă grație. Hans reuși mult mai

bine decât ea, oferindu-i la sfârșit cu galanterie frumoasa lui pasăre cu aripile desfășurate în zbor.

Plecară apoi cu pași lenți până la o elegantă pagodă din lemn roșu, unde Hans o invită pe Juliet să deguste o ceașcă de ceai verde, pe care ea îl găsi mai curând insipid. În timp ce stăteau acolo, o muzică dulce atrase atenția tinerei femei.

— Mi-ar place să știu de la ce instrument provine această muzică feerică.

Hans își încordă auzul.

— E o shamisa, spuse el cu siguranță în glas. Un instrument cu coadă lungă, doar cu trei corzi... Este adesea reprezentat în stampe. Vino !

Și se îndreptară spre grupul de oameni care se strânsese în jurul cântăreților la shamisa. Julietei îi plăcură atât de mult acordurile delicate, încât la sfârșitul melodiei îi sări de gât lui Hans.

— Ce muzică minunată ! murmură ea extaziată. Și ce instrumente frumoase !

O strânse râzând la piept.

— Dar cel mai frumos instrument muzical din lume ești tu, scumpa mea. Trupul tău...

O lipi și mai mult de el, iar Juliet se lăsă în voia lui, destinsă de muzică, și de totala armonie care domnea între ei.

Ținându-se de mână, asistară la tradiționala ceremonie a ceaiului. Hans sfârși prin a da semne de nerăbdare în fața acestui ritual care

se derula atât de lent și, atunci, Juliet îi propuse să plece în căutarea omului care fabrica obiecte de zahăr.

— De zahăr, cum asta ? Despre ce e vorba ?

— Ah, e un veritabil artist ! Are zahăr lichid de toate culorile și, cât oi bate din palme, cu niște baștonașe, creează personaje mitite, sau animale sau... tot ce-i trece prin minte. Uite, cred că e acolo... Întotdeauna e o grămadă de lume în jurul lui.

Apropiindu-se, Hans văzu un om stând în picioare în mijlocul unui cerc de admiratori, copii și adulți laolaltă. O muzică dulce le mângâie auzul.

— De data asta recunosc instrumentul, declară Juliet.

Hans o sărută ușor pe frunte.

— Da, acum cântă la kotos, spuse ea volubilă. Notele sunt foarte variate ; am elevi care adoră această muzică. Mi-au oferit chiar un disc. Oh...

Și tăcu, mută de admirație în fața micii balene de un alb translucid care tocmai ieșea din mâinile artistului. Fericitul ei destinatar, un băiețel buclat, o luă cu grijă, roșind de plăcere. Hans înțelese, văzând expresia încântată a tovarășei lui, că murea de dorința de a avea și ea un obiect din zahăr. Pentru a-i putea oferi imediat unul, trebuia să-i propună artistului un preț mai mare decât ceilalți spectatori. Își schimbă discret poziția pentru a ajunge în

spatele Julietei și scose un bilet de zece dolari din buzunar. Fără cel mai mic zgomot, îl ridică deasupra capșorului ei blond, pentru a atrage atenția asupra lui.

Câteva clipe mai târziu, omul făcu o piruetă în fața Julietei, își balansă mâna prin aer și luă din zbor bancnota pe care și-o vâri în cordonul lat.

— Ah, frumoasa doamnă are nevoie de o ființă de vis. Stai să vedem...

Se întoarse spre rezerva lui de zahăr cald din cărucior. Înainte de a se pune pe lucru, își puse un fular de mătase pe cap, pe care îl înnoadă repede peste ochi.

— O ființă de vis ieșită din comun pentru o femeie ieșită din comun, supralicită Hans.

Omul lucra deja cu dexteritate pentru a aduce zahărul la consistența adecvată modelării. Hans se întrebă ce era mai pasionant: performanța pe care omul o realiza pe nevăzute sau expresia fascinată a Julietei care-l mânca din ochi. Foarte repede, omul se debarasă de legătura care-i acoperea ochii, puse un bețișor de bambus în noua lui creație și-i întinse Julietei un superb Pegas, calul înaripat din mitologie, alb și strălucitor.

— Oh, mulțumesc.

Luă mica figurină cu atâta grijă de parcă era vorba de un cristal prețios. Întorcându-se spre Hans, își ridică comoara la înălțimea ochilor lui pentru a o putea admira.

— Îmi doream grozav un animal de zahăr, Hans. Îți mulțumesc.

Își spuse că ar fi plătit bucuros și dublu pentru a-i vedea chipul în formă de inimioară atât de fericit.

— Specialitatea mea e să-ți ghicesc secretele, dulce Juliet, murmură el. Dorințele care nu sunt formulate cu voce tare.

Îi înconjură talia cu brațul și plecară. Tot mergând, Juliet continua să descrie în aer cercuri cu Pegasul ei pentru ca zahărul să se întărească bine.

— Hans, îmi place la nebunie animalul ăsta... Dar aici ce-o fi ?

Asistară la o demonstrație strălucită de arte marțiale, apoi se îndreptară spre ieșire vorbind de civilizația japoneză.

— Ce cunoscătoare ești în domeniu, se minună Hans. Ai călătorit acolo ?

— Nu, niciodată și regret nespus... Dar am avut ocazia să urmez cursuri de ikebana, știți arta aranjării florilor... Și asta m-a învățat ceva despre filozofia Extremului Orient.

— Înțeleg, făcu el clătinând din cap, înduioșat la gândul că micuțele ei mâini învățaseră arta de a aranja complicatele buchete japoneze.

— Și tu, Hans ? Cum se face că tot ce-am văzut azi aici ți se pare atât de familiar ?

— Am descoperit această cultură, care mi-era complet străină, când am trăit acolo, explică

el pe un ton grav. În timpul războiului din Vietnam. N-a fost o ocazie ideală, dar a fost pasionantă.

— S-ar zice că această experiență te-a marcat...

— Da.

Juliet ar fi dorit să știe mai mult despre trecutul lui, dar nu vroia să se arate indiscretă. Și își spusese în sine că, probabil, el nu era încă pregătit să-l împărtășească acea parte a vieții lui. Dar când se instală în mașină, nu putu să reziste tentației de a-l tachina pentru a afla mai multe.

— Mi s-a părut că știi la perfecție ceremonia ceaiului prezentată de gheșe... Am impresia că femeile din Extremul Orient te-au învățat o mulțime de lucruri interesante...

Hans remarcă cum ochii ei aveau tendința de a se face verzi când era geloasă. Această descoperire îl făcu să surâdă. Se aplecă spre ea.

— Cam ce-ai vrea să știi ?

— Dacă... Ele te-au învățat și arta dragostei ?
întrebă ea repede, înainte de a se înroși, incurcată de întrebare.

Hans o luă în brațe.

— Nu, scumpo ! Dar în cursul anilor, am avut ocazia să învăț câte ceva.

Și îi atinse tâmpla cu o sărutare.

— Altfel spus, reluă ea cu o voce slabă, ceea ce se povestește despre arta dragostei, este adevărat ?

El o strânse la piept.

— Da. Există plăceri pe care majoritatea oamenilor nici nu le bănuiesc.

Vocea lui vibrantă îi promitea experiențe care depășeau visurile ei cele mai îndrăznețe. Își ridică ochii spre el și el le ghici întrebarea mută : „Vrei să mă înveți și pe mine... ?”

— O să-ți dezvălui acum o mică parte din știința mea, dulce Juliet.

— Aici ? În public ?

Îi mângâie obrazul, înainte de a-și strecura degetele în masa de păr blond pentru a o atrage spre el.

— Totul începe cu un sărut, scumpa mea... Dă-mi buzele tale.

O sărută în așa fel încât Juliet uită unde se află și se agăță de el din toate puterile : nicio dată nu încercase, în toată viața ei, niște senzații atât de puternice.

— Este nemaipomenit, Hans ! șopti ea când el își dezlipi buzele de ale ei. Dar probabil crezi că eu ies de la mănăstire !

Obrajii i se înroșiră atât de plăcut încât Hans nu se putu abține să nu-l ridice bărbia și s-o sărute pe vârful nasului.

— Tu ești nemaipomenită, scumpo ! Niciodată n-am sărutat o femeie ca tine... Și mi-a fost atât de greu să mă controlez !

– Dar... cred că-ți par ușuratică.

El își dădu capul pe spate și râse din inimă.

– Dacă te-aș fi considerat ușuratică, așa cum spui, aș fi făcut dragoste cu tine din prima seară când ne-am întâlnit.

Și înainte ca ea să poată protesta, o sărută din nou pe buze.

– Dar pentru noi nu este o aventură de o noapte, nu-i așa Juliet ? Trebuie să ne gândim bine.

– Oh, da ! Dar nu pot să mă împiedic să nu tremur, de fiecare dată când mă atingi.. Niciodată n-am mai simțit asta, când am mai fost sărutată.

El se aplecă spre ea pentru a-i mărturisi :

– Nici eu Juliet ; când te țin în brațe, simt lucruri pe care nu le-am mai încercat până acum.

Abia îi veni să creadă. Putea ea oare să-l impresioneze pe bărbatul „Parfumului depărtărilor” la fel de mult cum o impresionase el ?

El surâse tandru în fața expresiei ei uimite, și îi îndepărtă o buclă de pe frunte.

– Între noi e mai mult decât o simplă atracție fizică... Este o vrajă, scumpa mea.

Ea își plecă ochii, neîncrezătoare. Apoi se lipi timidă de el și îl sărută colțul buzelor.

– Oh, Hans, simt că vei rămâne întotdeauna ceva magnific pentru mine, spuse cu un suspin.

— Sper, scumpo. Acum, ce-ai zice să vii la mine ca să începem seara noastră ?

Ca răspuns, ea se mulțumi să se ghemuiască... la pieptul lui.

Ajunși la destinație, Hans o luă pe Juliet de mână înainte de a intra în casă.

— Fii binevenită la mine, scumpa mea, spuse el sărutându-i mâna.

Cu ochii scânteind de bucurie, ea intră în vastul apartament situat sub acoperiș.

— Este extraordinar, murmură ea descoperind imensa încăpere, splendidă în lumina amurgului care pătrundea prin peretele de geam.

Telefonul era așezat pe o măsuță stil, lângă o fotografie a cărei ramă aurită atrase atenția Julietei. Intinse mâna și o luă.

— Părinții tăi ?

Hans se așeză în spatele ei, privindu-i peste umăr.

— Da. E și Sky cu mine. Cred că aveam zece ani. Părinții mei glumeau despre faptul că era aproape imposibil să ne țină mai mult de două minute așezați pe bancă.

Și izbucni în râs.

— Eram niște puști insuportabili !

— Dar și atunci erai frumos.

Se balansă pe un picior, în mod ciudat intimidat de complimentul ei.

– Mulțumesc... Hm... N-ai spus nimic de planul meu. Ce părere ai ?

Îl urmă până la Steinway și se așeză pe taburet. Degetele ei atinseră mașinal fildeșul clăpelor și apoi atacă o bucată clasică.

– E foarte bine acordat, declară ea impresionată. Știi să cânti ?

– Un pic.

Ar fi putut jura că știe să cânte foarte bine. Doar putea să facă atâtea lucruri ! Dar Juliet nu vrea să se arate indiscretă și abandonează subiectul pentru a se scula și cerceta și celelalte locuri.

– S-ar zice că-ți place să citești, făcu ea îndreptându-se spre etajerele încărcate de cărți.

Și observă cu satisfacție că amândoi aveau predilecție pentru aceiași romancieri. Privirea ei fu atrasă de diversele obiecte de artă, puse ici și colo pe rafturi. Probabil, amintiri din călătorii. O mică bucată rotunjită din plumb îi atrase atenția.

– Asta ce mai e ? îl întreabă ea arătând cu degetul în acea direcție.

– Oh ! O păstrez la vedere ca să-mi amintesc că trebuie să profit la maximum de fiecare clipă din viață.

Juliet luă obiectul în mână și-l privi intrigată.

– Am primit acest proiectil în timpul unei ambuscade dintr-o orezărie unde mișunau o mulțime de soldați vietnamezi. Sky m-a salvat.

De atunci mi-am propus să trăiesc din ce în ce mai bine.

Ea puse glonțul la loc cu degetele tremurătoare, apoi își închise ochii cu o expresie îndurerată întipărită pe trăsăturile expresive.

— Deci s-ar fi putut să nu ne întâlnim niciodată ! șopti ea emoționată.

Și își deschise ochii, împăienjeniți de lacrimi. Hans o luă în brațe și o îmbrățișă tandru.

— Dar ne-am întâlnit, Juliet. Într-o frumoasă zi furtunoasă !

Juliet abia își înghiți lacrimile, atât era de emoționată. Se apropie de peretele de sticlă.

— Vederea este spectaculoasă, făcu ea cu o voce încă sugrumată.

O urmări din ochi cu sollicitudine.

— Da.

— Nici nu te uiți ! spuse ea, încercând să zâmbească.

El se mulțumi să surâdă.

— Ba da, scumpo...

O luă de mână și o duse să viziteze și restul apartamentului.

— Aici este biroul meu. Iar aici bucătăria și locul unde mănânc.

Bucătăria era modernă, cu un bloc central oval, compus dintr-o chiuvetă, aragaz și o masă de lucru. Masa și scaunele formau un frumos ansamblu de sticlă și crom.

— Preferi modernul ? îl întrebă, trecându-și mâna peste masă.

– Adevărul e că am gusturi foarte amestecate. Îmi place căldura mobilelor vechi, liniile lor elegante... Hal, vino să vezi.

O conduse spre o măsuță din cireș în formă de semilună.

– Îmi place nespus această masă...

Juliet își plecă capul, sensibilă la armonia liniilor, iar Hans o sărută pe frunte.

– Cred că amândoi avem un gust marcat pentru lucrurile frumoase... Pentru ce este mai bun.

„Oh, da” gândi ea, prea mișcată ca să mai vorbească, gândind că Hans Jablonski era cel mai frumos bărbat din lume.

Probabil că el îi citise gândurile în ochii strălucitori, deoarece un surâs de satisfacție se desena pe buzele lui.

– Gata, încheie cu vocea lui catifelată. Vizita s-a terminat.

Aruncă o privire împrejurul ei.

– Dar... unde dormi ?

– Acolo, în spatele tău.

Ea privi canapeaua acoperită cu pernțe de mătase.

– Imposibil ! exclamă ea. Nici n-ai avea loc să te întinzi.

Și, izbucni în râs, gândindu-se la noaptea pe care o petrecuse la ea, lăfăindu-se în patul mare.

– Ba da, liniștește-te ! Am loc la discreție...
Și acum să-ți arăt unde e baia. Să te răcorești puțin până prepar cina.

Deschise ușa unei săli de baie, toată mozaicată în bleu, așezată la extremitatea camerei de zi. Îi mai sărută o dată mâna.

– În seara asta avem preparate japoneze. Și vezi că am așezat pe marginea căzii un mic cadou, pentru tine...

– Mulțumesc. O să fac repede o baie.

– Ai tot ce-ți trebuie. Eu mă ocup cu masa. Și o să-mi fac un duș în timp ce tu o să admiri apusul soarelui peste oraș. Pe curând !

Juliet aprobă din cap și închise ușa fără zgomot. Când ieși din baie peste o jumătate de oră, avea sentimentul euforic că se află în culmea frumuseții ei. Primul lucru cu care luă contact fură dulcile acorduri ale muzicii Japoneze. Koto. Surâse și avansă spre Hans.

– Ești chiar mai adorabilă decât îmi închipuiam, murmură el abandonând o clipă preparativele. Contemplă silueta fină îmbrăcată în kimonoul de mătase bleu care-i ajungea până la călcâie. Buclele blonde, ușor umezite, cădeau în valuri pe umeri.

– Îți mulțumesc pentru cadou, îi răspunse cu o voce la fel de melodioasă ca accentele delicate ale instrumentului koto.

Mângâind țesătura, adăugă :

– Niciodată n-am mai simțit o atingere atât de plăcută pe piele.

— Se asortează cu culoarea ochilor tăi, preciză el mulțumit. Ce frumoasă ești ! O adevărată apariție.

— Mulțumesc, șopti ea, mișcată de acest compliment deosebit și, hotărâtă să rămână cu picioarele pe pământ, adăugă : Pot să mă fac utilă în timp ce îți faci duș ?

— Nici vorbă, spuse el cu o voce veselă, bărându-i drumul spre masa de lucru din bucătărie. Am un principiu : niciodată nu las să intre o femeie în raza mea de acțiune când prepar masa... Mai ales astă seară !

Se înclină ceremonios și-i explică râzând :

— Ești invitata mea de onoare, Juliet. Simte-te bine, profitănt de muzică și de apusul soarelui.

Dădu din cap, fără să-i răspundă.

— De altfel, totul e gata, scumpo. Într-un sfert de oră mă reîntorc.

Și intră în baie.

Juliet începu să străbată încăperea cu un pas ușor, după ce-l auzi că dă drumul la apă. Apoi se postă în fața peretelui de geam pentru a admira ultimele raze de soare care înroșeau orizontul. Se întoarse mașinal pentru a aprinde un lămpadar, dar constată că gestul ei ar fi inutil : Hans aprinsese deja câteva lumânări pentru a crea ambianță. Flăcările lor proiectau desene fugare pe plafon și pereți.

„Ce idee minunată” gândi ea. Muzica dulce o fermecase. Îndreptându-se spre pian, ochii ei

se așintiră asupra glonțului care era să-i ia viața lui Hans.

Cu pași nesiguri, se întoarse să-l ia și îl cântări din ochi cu gravitate. Probabil că fusese grav rănit... Înțelese atunci pofta de viață pe care o avea, dorința vie de a-și realiza proiectele de cineast. Avea ceva de spus, îi mărturisise el; un mesaj de comunicat omenirii... Și acum voia să-și împărtășească filozofia, arta de a trăi cu o femeie. Da, cu ea, Juliet McLane.

Un val de fericire o străbătu, în timp ce puneu glonțul la loc pe etajeră.

— Mulțumescu-ți Doamne, că l-ai cruțat!

Cu picioarele goale care se infundau în covorul gros oriental, se duse să se instaleze pe un fotoliu. Pe măsuta joasă din fața ei, lumânările parfumate, așezate în sfeșnice în formă de floare de lotus, se consumau încetisor. Julie respiră cu deliciu acest miros nou. În seara asta vor consuma bucate japoneze. Ce experiență a greabilă va fi pentru ea! Și apoi... Ce lecție îi va da Hans?

Fremătă excitată gândindu-se ce-i rezervă noaptea. Trupul ei era plin de o asemenea vitalitate, de o energie atât de debordantă, încât se simți incapabilă să rămână așezată mult timp. În câțiva pași ajunse la canapeaua pe care el afirmase că doarme confortabil. Se lăsă să cadă în mijlocul pernitelor de mătase și-și închise ochii. Pierdută într-o plăcută visare asupra serii ce va urma, nici nu-l auzi pe Hans

apropiindu-se. Rămase mult timp lângă ea, admirându-i frumusețea liniștită.

Un foc se aprinse în ochii negri. Niciodată nu văzuse o femeie atât de tulburătoare. Juliet îi deschisese inima spre dragoste. Se minună încă o dată de puterea destinului care-l adusesese până în acel oraș... până la femeia vieții lui.

— Fii binevenită, Juliet. Invitata mea de onoare...

— Își deschise ochii și tresări. Ii zâmbi, întinzându-i mâna. Juliet era gata să se lase în voia lui toată seara.

Era atât de frumos încâ îi tăia răsuflarea. Purta un pantalon alb și o vestă bleu de mătase, asortată la kimonoul ei. Se întrebă cum, în calitate de invitată de onoare ce era, se va putea comporta ca atare, în timp ce mintea ei era plină numai de imagini erotice... dar îi surâse și îl urmă spre măsuta joasă.

CAPITOLUL XI

Hans o așeză pe o pernă moale în fața măsutei și îi șopti cu o voce dulce :

— Simte-te în largul tău.

El văzu ingenunchind, apoi așezându-se pe călcâie și îl imită.

— O să stai mai comod cu picioarele încrucișate, zise el. Noi occidentalii nu suntem obișnuți să stăm în genunchi, ca orientalii.

Tocmai se pregătea să-și schimbe poziția, când își aminti că nu purta nimic pe sub kimonoul de mătase. Incurcată, se răzgândi.

— Cred că o să încerc să mă obișnuiesc, spuse ea încercând să-și ascundă jena și, văzând că el părea că ghicește adevăratul motiv al atitudinii ei, îndrăzni să adauge : o să aștept până te mai duci spre bucătărie.

El clătină din cap și se ridică imediat.

— Toate mesele japoneze încep și se termină cu ceai, Juliet.

El urmări cu privirea înainte de a se așeza cu picioarele încrucișate. Hans reveni cu un ceainic rotund și cu două ceșcuțe fără toarte, una

din porțelan alb cu irizații bleu, cu model bob de orez, iar cealaltă din porțelan alb, simplă. Le umplu și îi oferă una Julietei.

— Ceașca ta nu e atât de frumoasă ca a mea, remarcă Juliet.

— Asta indică ce mult te respect, îi răspunde el cu convingere. Hai acum să bem.

Ascultătoare își ridică ceașca. Băură în tăcere, dar ochii vorbeau pentru ei. Când puse ceașca pe țava lăcuită Juliet constată că mâna îi tremură. Dar Hans o răsplăti cu un surâs atât de plăcut încât se simți imediat destinsă sub privirea lui călduroasă.

El acoperă apoi masa cu o mulțime de feluri exotice pe care Juliet le degustă cu multă plăcere. După ce savură un pui picant și aromat, luă un fel de nisip ornat cu un motiv geometric.

— Asta ce o mai fi ? întrebă după prima înghițitură.

— Biscuiți cu alge, decorați cu soia.

Continuă să mestece cu multă poftă.

— Ce gust ciudat, făcu ea în cele din urmă.

— Curaj, o tachină el. În noaptea asta am plecat pe drumul aventurilor și descoperirilor, nu-i așa ?

— Da, răspunse ea cu inima bătând nebunește.

— Sunt fericit că îți pot împărtăși din cunoștințele mele, îi răspunse el cu o voce grea de

subînțelesuri. Bea din acest sake cât mai e cald, dragostea mea.

Avu impresia că un torent de lavă i se scurge pe gât.

— Îți propun acum felul principal : tempura.

Se ridică dintr-un salt pentru a se duce în colțul bucătăriei, în timp ce Juliet bătea din palme.

— Cunosc acest tempura : o friptură extraordinar de fină ! Ah, ai și sos de shoyu cu ridichi japoneze rase.

— Vrei draga mea ?

— Da, răspunse ea întinzându-i bolul.

El răsese și îi explică servind-o din plin.

— O veche superstiție din Extremul Orient spune că orice bob de orez lăsat în bol la sfârșitul unui ospăț se transformă în neg pe fața persoanei iubite.

— Oh ! strigă ea încruntându-se, apoi adăugă cu un aer solemn : Îți promit că o să mănânc până la ultimul bob.

Răspunsul ei îl emoționează pe Hans. Privirile lor se încrucișară.

— Tem...pu...ra... murmură el cu o voce senzuală care o tulbură pe Juliet. Tem înseamnă cer... pur... femeie... și ra, mătase...

Ochii lui se fixară întâi pe buzele Julietei, apoi pe sânii vizibili sub kimonoul subțire și ea simți cum vârfurile sânilor i se întăresc.

— Mătase, repetă el. O țesătură atât de aeriană că stimulează dorința celui care privește,

lăsând să se ghicească frumusețea pe care o ascunde...

– Oh, Hans ! Uite în ce stare mă aduci, șopti ea pe un ton muștrător strângându-și pe ea kimonoul.

– Văd, răspunse el privind-o cum își aranjează pliurile de mătase pe sânii rotunzi. Ah, îmi datorezi asta din ziua când ne-am urcat în ascensor...

– De exemplu, i-o tăie ea furioasă. Dacă am fi așezați la o masă normală, să vezi ce picior ți-aș trage pe dedesubt !

El izbucni în râs.

– Ochii tăi sunt acum aproape verzi, Juliet ! Hal, mănâncă cât mai e cald !

Și îi întinse o bucată de pește fript.

– Mulțumesc... Ce regal ! Dar știu să mă servesc de bețișoare.

Mai târziu când Hans aduse salata de fructe exotice, Juliet constată că-i venea greu să se folosească de bețișoare.

– Am degetele obosite, constată ea dezamăgită.

– În cazul ăsta, permite-mi să-ți dau eu să mănânci.

Se aplecă spre ea și îi întinse o bucățică de mango. Ea mușcă ușor și-l privi pe Hans cum duce bucățica rămasă la gura lui. Nu-și dădu seama că o picătură de suc îi curgea de pe huza de jos. Dar asta nu-i scăpă lui Hans. Se așeză lângă ea, îi ridică delicat capul și adună

cu limba încet, plin de voluptate, lichidul parfumat.

— Dulce, Juliet, murmură el înainte de a-i oferi un alt fruct.

Îl mănca și el o sărută imediat, parcă pentru a-i căuta gustul pe buzele ei. Fiecare bucățică fu însoțită de o sărutare. Fascinată, Juliet se lipi de trupul puternic. Cuibărită la pieptul lui, ea se abandonează acestei experiențe senzuale, cu sentimentul de a aluneca din ce în ce mai departe de realitate, dusă de Hans... bărbatul „Parfumului depărtărilor”... magicianul.

După salata de fructe exotice, el îi propuse încă un sake din cupa lui. Ea refuză din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— Dar ești invitata mea, scumpo. Să refuzi ar fi o insultă pentru mine.

Atunci Julie goli cu conștiinciozitate mica cupă de ceramică caldă pe care el i-o întinsese.

— Acum oferă-mi de băut din cupa ta, spuse el.

Dar ea simți din timbrul vocii lui, că aștepta mult mai mult de la ea. Cu mâini tremurătoare, îi duse cupa la buze știind că nu-i va potoli setea așa cum nici sake-ul pe care-l băuse ea nu-l satisfăcuse trupul. Goli cupa și o puse pe tava de lac. Apoi o luă pe Juliet în brațe pentru o lungă sărutare, arzătoare.

— În principiu, îi șopti el la ureche când buzele lor se despărțiră, orice masă se termină cu o ceașcă de ceai. Vrei una acum ?

— Nu... Ar strica petrecerea dacă nu am bea ?

El surâse și îi atinse buzele cu o sărutare tandră.

— Vino, Juliet...

Se ridică sprinten și o ajută și pe ea să se ridice în picioare.

— Ah, mi-au înțepenit picioarele, strigă ea mirată.

Fără un cuvânt, Hans o ridică în brațe și o duse spre canapeaua aflată în semiîntuneric. Ea își lipi fața de barba lui mătăsoasă și inspiră cu plăcere „Parfumul depărtărilor”.

— Îmi place nemaipomenit barba ta, spuse ea pe neașteptate, mângâind-o cu mâna.

— Îmi place nemaipomenit să te țin în brațe, scumpa mea...

O puse grijuliu pe pernutele de mătase și ingenunche pe covor la picioarele ei ca s-o cuprindă în brațe. Ea se ridică ușor, îi încercui gâtul cu brațele și îi întinse buzele surâzătoare. Într-un elan de pasiune o sărută cu lacomie, căutând cu disperare să se stăpânească.

— Scumpo, o să schimb muzica, șopti el cu gura lipită de urechea ei.

Ea aprobă și se lăsă pe spate, cu părul răsfirat pe perne.

— Grăbește-te, îi spuse doar închizând ochii.

Dulcea melodie a unui shora la modă îi atinse în curând auzul și Hans reveni la picioarele ei. Mâna lui o atinse ușor, îl mângâie întâi umărul gol, apoi pieptul. Juliet își ținu răsuflarea.

— Ți-ai scos kimonoul...

— Da.

Hans își desfăcu și el cordonul kimonoului bleu. Cele două părți se îndepărtară una de alta, dezvăluind trupul minunat care o aruncă în brațele năvalnice ale dorinței.

— Ce frumoasă ești, exclamă el cu o voce răgușită. Lasă-mă să te iubesc...

Și buzele i se lipiră de un sân cu rotunjimi atrăgătoare.

Sub mângâierea lui, corpul Julietei se cambră și un strigăt de plăcere îl scăpă. Când Hans ridică capul pentru a-i săruta buzele, fu teribil de impresionat de expresia de total abandon întipărită pe chipul cu ochii pe jumătate închiși. Era pregătită... Incet, buzele li se uniră, pecetluind înțelegerea lor.

Sărutul se prelungi languros și mâinile lui Hans coborâră explorând corpul gol cu curbe voluptuoase.

— Îmi place să te ating, scumpo... peste tot...

— S-ar... Ai putea lua toate pernțele astea ca să te poți lungi lângă mine ?

Murea de dorința de a-i simți trupul puternic lângă ea. El se instală pe pat și ea îl auzi

râzând, cu gura în părul ei. Se încordă în brațele lui. De ce râdea de ea ?

– Nu-i nimic caraghios, Hans, protestă ea cu vehemență.

– Așteaptă... O să-ți dau ocazia să apeși pe butonul meu secret.

– Cum ? strigă ea ridicându-se dintr-un salt. Încercă să se acopere cu kimonoul.

– Ah, făcu el râzând. Te-am făcu să sari ! Destinde-te, draga mea. Butonul secret se află pe perete, exact deasupra capului tău.

Ea privi peste umăr, în direcția indicată de el. Apoi, șovăitoare, apăsă imediat pe buton și patul păru că înaintează în încăpere. Fără zgomot. Constată că avea dimensiuni net superioare unui pat obișnuit.

– Este incredibil ! Ce pat !

– Ne este necesar, scumpo...

Și o făcu să tacă cu un sărut arzător care o electriză. Se lipi de el.

– Mângâie-mă, dragostea mea, îl imploră ea cu o voce pe care nu și-o cunoștea.

– Oh, Juliet ! răspunse el cu atâta intensitate încât ea frisonă, simțindu-se arsă de dorință.

– Scumpo, o să mă port delicat...

– Da, Hans, știu, șopti ea mângâindu-i barba.

Îl admira trupul ca și cum ar fi fost o zeiță coborâtă din Olimp. Sărutările lui pasionate treziră în ea un foc necunoscut și în curând tot

trupul ei îl chema. Dar în ultimul moment se încordă și dădu înapoi.

– Iartă-mă, gemu ea. Regret...

– Stă! făcu el, acoperindu-l buzele cu un sărut tandru.

Se întinse lângă ea și o luă în brațe, legănând-o delicat.

– Aș dori să fiu mai experimentată, șopti ea cu o voce dezolată.

– Să nu dorești așa ceva, răspunse el cu blândete. Vom învăța împreună. Este prima oară când iubesc cu devărat, Juliet... Da, prima oară.

Și, fără a-i lăsa timp să răspundă, o îmbrățișă cu patimă și ea tremură sub mângâierea fierbinte a mâinilor lui. Și în mintea ei răsuna voios : Hans Jablonski o iubea. Era prima oară în viața lui când iubea. Tocmai i-o declarase.

– Da, Hans, murmură ea, în timp ce un vârtej de senzații necunoscute îi străbătea trupul cu viteza unui fulger. Închise ochii, abandonându-se beției voluptuoase.

Atent la reacțiile ei, Hans se mișcă ușor și o pătrunse. Ii veni să strige de bucurie când simți corpul ei suplu începând să se onduleze ritmic sub el. Un val de plăcere îl cuprinse și gustară împreună senzația celei mai depline bucurii.

Mai târziu, în noapte, Hans se ridică.

– Juliet, dragostea mea...

O strânse tandru lângă el și se întoarse spre ea. Când îl atinse obrazul cu buzele, avu surpriza să constate că ea plânse.

— Ce este, scumpo ? o întrebă cu o voce neliniștită.

Și o strânse mai tare, căutând să ghicească ce se întâmplase.

— Eu mă simt minunat, răspunse dintr-o răsuflare. Oh, dragul meu, sunt lacrimi de bucurie. Te-ai purtat delicat cu mine, știu...

Ezită o clipă înainte de a continua, apoi deschise ochii și descoperi atâta dragoste și grijă în privirea lui încât continuă încrezătoare :

— Mulțumesc. N-aș fi crezut că poate fi atât... de plăcut.

Se strânseră în brațe, ochi în ochi, savurându-și fericirea. Juliet avea o oarecare experiență în dragoste, dar nimic nu se putea compara cu ceea ce încercase în această seară, în brațele cestui bărbat. În sinea ei avea certitudinea că de acum aparținea numai lui Hans și nimănui altuia. Îl iubea. Pentru totdeauna.

Bucuros, Hans o lipi de el.

— Știu scumpo, va fi și mai bine mai pe urmă.

— Mai bine, repetă ea, incredulă.

El râse fericit.

— Bineînțeles ! Și eu am ceva să-ți spun.

Nu există nici o comparație între tine și... celelalte femei. Scumpă Juliet, este prima oară în viața mea când descopăr dragostea.

– Oh ! făcu ea izbucnind în suspine. Eu te iubesc atât de mult, Hans...

Se liniști greu și apoi căzu într-un somn profund. Hans surâse și adormi la rândul lui.

De mai multe ori în timpul nopții se treziră ca să se iubească. Juliet reuși să lase din rezerva ei obișnuită și făcu dragoste, abandonându-se total.

– Ești pe cale să trăiești o noapte foarte agitată, glumi Hans.

– Găsești că am mai progresat un pic ? răspunse ea pe același ton.

– Perfect, râse el. Bravo !

– Știi, nu am nici un merit în asta. Am fost ajutată de bărbatul vieții mele.

– Am făcut tot ce am putut, scumpo.

Ea căscă, se strânse lângă el și dormi din nou.

– Somn ușor, îi șopti el.

Rămase cu ochii deschiși în noapte ; toate lumânările arseră până la capăt. Dar, de fapt, nu dorea să adoarmă. Se simțea atât de fericit... Copleșit. Drgostea Julietei nu avea asemănare.

Când lumina aurită a soarelui începu să umple încăperea, Juliet se mișcă în brațele lui. Hans privi cu încântare surâsul fericit care-i plutea pe buzele pline.

Gemu și se întinse, punând un braț subțirel peste pieptul puternic.

- Cât e ceasul ? mormăi ea.
- Șapte. -
- E frumos afară ?
- Un soare magnific.
- Nu pot să-mi deschid ochii.
- De ce ?

Văzu mâna micuță alunecând peste pieptul lui, urcând spre gât pe pipăite și apoi mângâindu-i buzele.

- Pentru că aș fi orbită de surâsul tău !

Juliet îi simți gura care schița un surâs, apoi el îi sărută vârful degetelor.

- Bună, scumpo, șopti el cu o voce atât de călduroasă încât ea se simți în formă pentru toată ziua. Te iubesc.

- Bună, răspunse și ea, toată numai zâmbet. Și eu te iubesc. Te-ai sculat de mult ?

- Da ! Te priveam dormind și mă gândeam la noi.

- Sper că nu dorm cu gura deschisă și că nu sforăi, spuse ea lipindu-se de el.

Îi sărută bucele blonde.

- Te iubesc, repetă el.

- Și eu... Dar mai dormi. Azi nu lucrez..?

O idee îi veni în minte și se sculă ca să-l întrebe :

- Tu lucrezi ?

- Eu ? Mă simt în mod definitiv lipit de acest pat.

Vorbise pe un ton atât de solemn încât ea se încruntă.

– Fii serios !

– Niciodată în viața mea n-am fost atât de serios... Apropiete...

Ea surâse languros, dar nu se apropie nici cu un deget.

– Of, scumpo, spuse el luând-o în brațe. Cum am putut trăi în toți acești ani fără tine ?

– Aparent chiar foarte bine, făcu ea veselă, înconjurându-i gâtul cu brațele.

Și izbucni în râs.

Căsătorește-te cu mine, Juliet.

Surâsul îi muri pe buze și se îndepărtă de el. Frumosul ei vis de căsătorie cu bărbatul cel mai seducător din lume era pe cale să se realizeze ?

– Cine imi propune căsătoria ? îl întreabă ea.

– Bărbatul „Parfumului depărtărilor” și Hans Jablonski.

– În cazul ăsta, răspunsul este da.

O sărută entuziasmat și ea simți din nou că se topește în brațele lui în timp ce-și spunea în minte : Bărbatul „Parfumului depărtărilor” este Hans Jablonski, este bărbatul vieții mele. Pentru totdeauna...”

Când sărutul luă sfârșit, Hans se îndepărtă ca să scoată o cutiuță din sertarul noptierei.

– Am făcut niște cumpărături, ieri dimineață, anunță el pe un ton detașat.

Deschise cutiuța și un briliant mare, montat pe un inel de platină apăru, spre marea surpriză a Julietei.

— Acest inel îți dovedește ce serioase sunt intențiile mele, dragostea mea.

— SFARȘIT —

